

Giới thiệu Sủng Tỳ Của Thiếu Gia

Truyện Sủng Tỳ Của Thiếu Gia của tác giả Cần Thái xoay quanh nhân vật đại thiếu gia họ Mạc có thú chơi rất ngông bởi sự cưng chiều làm hắn trở nên như vậy.

Nàng phải làm nha đầu cho hắn bảy năm nhưng hắn không đôn giả xem nàng là như vậy, hắn cũng biết rõ, trong lòng nàng mỗi ngày đều đếm rõ số ngày... Nàng chỉ trông mong đến kỳ hạn tám năm mà rời đi!

Nhưng hắn không muốn cho nàng đi, lúc nàng mười tuổi hắn đã đính ước với nàng? Nàng thừa dịp hắn chuẩn bị “cưới vợ” bày kế. Liền cầm đi khế ước của bản thân mình mà mềm mại rời đi, không từ mà biệt. Liệu hắn sẽ làm gì để giữ được nàng? Mời các bạn xem truyện sẽ rõ.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Tỳ Của Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Tiết Từ

Tại Thịnh hoàng triều, rất ít người không biết đến Mạc gia ở Cẩm Tú thành. Mạc gia thịnh vượng giàu có đã mười hai thế hệ, gần như cùng thời gian từ khi hoàng triều tồn tại, mà hầu như những chỗ có buôn bán vải vóc, hầu như Mạc gia đều có quan hệ. Phường dệt tơ tằm, xưởng rút tơ, phường nhuộm, bộ trang, tú phường... toàn bộ đều là của Mạc gia. Vải dệt ở phía trên còn đang chờ, thủ công thật tinh tế, khiến cho vải Mạc gia sản xuất, hàng năm đều được tiến cống lên triều đình, người bình thường có tiền cũng không nhất thiết có thể mua được.

Nhưng thân bị dân chúng Cẩm Tú thành vây lấy, trừ bỏ việc này cũng chỉ biết đến một thế hệ. Mạc gia chỉ điểm luôn là một thiếu gia, một tiểu thư, người lớn đan bạc, nhưng trừ bỏ chính quy thiếu gia cùng tiểu thư, ngoài ra còn có ba vị “tiểu thư” khác khiến người ta tò mò.

Đừng hiểu lầm, ba vị tiểu thư này không phải do chính Mạc lão gia sinh ra mà là “con nuôi”, từ nhỏ đã được bán vào Mạc phủ làm “tỳ nữ”.

Vậy thì tỳ nữ làm sao mà trở thành tiểu thư?

Vậy phải qua thật nhiều quá trình mới nổi lên nha!

Người thứ nhất, cũng là người đứng đầu, chính là đi theo đại tổng quản học tập, “Thiên Hạm tiểu thư”, hiện đang ở tú phường Mạc lão gia giao cho nàng quản lý, nghe nói đợi đến khi tổng quản về hưu thì Thiên Hạm tiểu thư chính thức trở thành tổng quản lý, trở thành vị nữ tổng quản đầu tiên trong mười hai thế hệ từ trước đến giờ.

Người thứ hai, từ nhỏ đã đi theo đại thiếu gia Mạc Tĩnh Viễn, gọi là “Nhạc Nhạn tiểu thư”. Mạc đại thiếu gia kiêu căng thành tính, hi vọng vô thường, nghe nói đưa nết trên suốt cuộc đời này, cũng chỉ có mỗi mình Nhạc Nhạn tiểu thư trị được hắn. Bởi thế nên cũng khó trách vì sao Mạc lão phu nhân đối với Nhạc Nhạn tiểu thư cũng có vài phần kính trọng.

Người thứ ba, chính là tỳ nữ lớn lên cùng Mạc gia chính thiên kim, gọi là “Hoài Hương tiểu thư”. Hoài Hương tiểu thư này mọi người đều thấy qua, luôn đi theo phía sau Mạc gia thiên kim, yêu kiều ôn nhu, trên khuôn mặt luôn nở nụ cười ngọt ngào thoải mái, bị Mạc gia đại tiểu thư đem đi khắp nơi sinh sự, chết cũng không rời, nên cũng như thế, dù sao Hoài Hương tiểu thư khuyên thiên kim hồi phủ, nghe nói ngay cả tên, cũng là do tiểu thư đặt cho nàng, lại năn nỉ cha mẹ cho dẫn nàng đi theo bên cạnh làm bạn, tình nghĩa tất nhiên cũng trái với địa vị.

Cuối cùng, đương nhiên không thể không nhắc đến Mạc tiểu thư chính quy thiên kim: Mạc Nguyên Thiên.

Nói đến vị tiểu thư duy nhất của Mạc gia này, mọi người không khỏi lên lút lắt đầu, Mạc Nguyên Thiên bộ dạng cực đẹp, người thường không cần thận nhìn phải dễ bị mất hồn, nhưng đừng nhìn vẻ ngoài tiểu thư mà đánh giá, nàng chính là yêu tinh tiên nữ, hành vi như ngựa thoát khỏi dây cương, thương gây họa ở bên ngoài. Tất nhiên, người chịu tội luôn là Hoài Hương tiểu thư.

Tứ vị tiểu thư này, đó là tứ đại nhân vật thường xuyên được nhắc đến của Cẩm Tú thành “Phong vân nhân vật”.

Bọn hắn cũng không khó để đoán ra được rằng, cuối cùng cũng đến lúc bốn vị tiểu thư cùng nhau kết hôn, thật không biết khi nào chuyện có thai sẽ cùng truyền ra nữa?

Nhạc Nhạn đi theo sau Vương đại nương, trên tay cầm cẩn thận hai đầu của tô tổ yến nóng. Tô cháo yến này là do đích thân phu nhân căn dặn trù phòng làm riêng cho thiếu gia a!

trên khuôn mặt nhỏ nhắn kia lộ rõ vẻ bất an, chỉ cần nghĩ đến việc trình diện vị đại thiếu gia kia, nàng liền trở nên khẩn trương vô cùng!

Từ lúc nàng đến Mạc phủ đến giờ cũng đã ba tháng, mặc dù vẫn chưa thuộc hết đường sá ở Mạc phủ nên thi thoảng vẫn còn đi lạc, nhưng mà nàng luôn để lại những dấu hiệu dễ dễ nhớ, may mà nàng tuổi còn nhỏ, phải sống phần lớn ở một chỗ cố định, trong lúc nhất thời cũng không náo loạn.

Ở phía bàn trên truyền tới trận trận hương khí, khiến nàng không tự chủ được nheo nheo mi lại.

A, tổ yên đâu? Nàng lần đầu tiên nghe đến một loại canh cực phẩm, hình như Lý đầu đã cho rất nhiều được phẩm làm, chỉ là một chén như vậy, nhưng đó cũng là vật mà một người tầm thường cũng muốn một năm mới đủ để thu vào a!

Nguyên bản nó cũng không đến tay nàng, chính là những vị đầu bếp thật vất vả khéo léo mới làm ra được bát canh bồ quý này, người phụ trách hầu hạ thiếu gia bỗng nhiên đau bụng muốn đi nhà xí, sợ nói vậy làm mất mặt nam nhi nên đành nhờ nàng đưa đến Tĩnh Vũ hiên cho thiếu gia.

Nàng còn nhỏ nhưng không dám nghịch ngợm, mà quản lý trù phòng đại nương thân thể cũng không được tốt, cho nên mặc dù không biết thiếu gia lần Tĩnh Vũ hiên ở đâu, nàng vẫn cứng rắn xung phong đòi đi, may mà có Vương đại nương thương tình, bèn chỉ cho nàng đường đến.

“Ồ đằng trước cũng được!” Vương đại nương dừng lại bước chân, đối với nữ nhi nhu thuận cũng có chút đồng tình “không có lệnh của thiếu gia thì tuyệt đối không được tùy ý bước vào. Cho nên, ta chỉ có thể tiễn con đến đây thôi!”

“Con đã biết! Cảm tạ Vương đại nương!” Nhạc Nhạn mỉm cười, ánh mắt tràn đầy cảm kích nhìn Vương đại nương “Con đây vào nha!”

“Nhạc Nhạn”, Vương đại nương nhìn chung cũng không nở đành gọi nàng, ra sức nhắc nhở “Thiếu gia hán ... tính tình không được tốt lắm, con vào một hồi nhất định phải cẩn thận, không được chọc giận hán, nếu không chỉ sợ những ngày còn lại của con nhất định sẽ khổ sở!”

Vương đại nương biết nữ oa nhi này là một đứa trẻ ngoan, vì kiên phụ phải đi lập nghiệp tìm kế sinh nhai đành vào Mạc phủ làm nha đầu, thêm tám năm kí ước.

Theo nàng biết, Nhạc Nhạn chính là vừa đến phủ, tính tình lại không muốn giao tiếp cùng ai, chỉ sợ có kẻ muốn chinh oa nhi này!

đã có lời nhắc nhở, nàng cũng không biện pháp đành trấn an, chỉ có thể nghe theo một chút: “Được, con sẽ hội cẩn thận mà!” nguyên bản Nhạc Nhạn tâm đã khản trương vô cùng, nay lại nghe Vương đại nương nói, nhất thời lòng cảm thấy sợ hãi hơn trước.

“Tốt, vậy con mau vào đi!” Vương đại nương vờ tay xoa xoa đầu nàng.

Nhạc Nhạn gật gật đầu, xoay người đi, thân hình nhỏ nhắn khuất dần ở phía cửa sau. Vương đại nương nhìn theo bóng dáng của nàng, không nhịn được thở dài một hơi, chỉ hy vọng thiếu gia hôm nay tính tình tốt một chút, vạn lần đừng có làm khó Nhạc Nhạn nha đầu!

Đến Tĩnh Vũ hiên, Nhạc Nhạn không còn tâm tư đánh giá cảnh quan xung quanh mình, chính là âm thầm lo lắng!

Thiếu gia thế nào lại ở nơi to lớn thế này a! Vậy thì nàng biết thiếu gia ở đâu mà tìm bây giờ?

Nàng cảm giác được chén canh trên tay dần trở nên lạnh, không khỏi trở nên nóng nảy.

“Thiếu gia!” Nàng hét lớn, giống như con ngựa nhỏ nhìn bốn bề xung quanh, chỉ tiếc rằng nàng sinh ra đã thấp bé, có nhìn cũng nhìn không được bao xa a!

“Làm sao bây giờ?” Nàng lo lắng hết nhìn đông lại nhìn tây, không nhìn được là lớn hơn một chút “Thiếu gia Thiếu gia!”

“Ais, thật là ồn chết người mà!”

một thanh âm ở phía sau nàng đột nhiên vang lên, khiến thân hình nàng run lên vì sợ, không cẩn thận mà trượt một tí.

“Người là ai? Ai cho người đến đây hả?” nói chuyện với nàng đích thị là Mạc đại thiếu gia Mạc Tĩnh Viễn, khuôn mặt hán lộ vẻ không hài lòng, nhìn chằm chằm oa nhi trước mặt.

Nhạc Nhạn vừa ngước lên đã cảm thấy choáng váng..

hán... chính là thiếu gia sao? thì ra thiếu gia lại như vậy ... tỏa sáng?!

“Có cái gì mà choáng váng hả? Ta là đang hỏi chuyện người nha!” Mạc Tĩnh Viễn trừng mắt nhìn tiểu oa nhi chỉ đáng không điểm trước mặt hán.

không phải đây là tiểu oa nhi sao? hán luôn luôn không cho người lạ vào trong này, chẳng lẽ nàng lại không biết mà ngang nhiên đi vào?!

“Em... phu nhân muốn trù phòng làm canh cho thiếu gia, em chỉ là người đem canh đến thôi hà!” Nghĩ đến lời nhắc nhở của Vương đại nương, Nhạc Nhạn sợ hán tức giận, vội vàng nói rõ nguyên do.

“Còn không mau đi ra ngoài!” Đôi hắc mâu sâu thẳm nhìn về phía nàng, xoay người hướng đến phòng của mình mà đi!

“Nhưng ... nhưng mà....” Mặc dù không dám chống lại thiếu gia, nhưng nếu nàng cứ như vậy mà đem canh trở về, khẳng định sẽ bị trừ từ hội tức giận

mà la mắng đi, hơn nữa ... còn có phu nhân.....

“Thiếu gia, cái.....” Nhạc Nhạn ngơ ngác đi theo sau hắn, cố gắng cùng hắn giải thích rõ cái nàng đang cầm trên tay, “Đây là phu nhân làm riêng cho người a, rồi tới Trần bá phi công chế biển, nếu thiếu gia không uống... sẽ bị lạnh đó!”

“Ai cho người đi theo ta?” Mạc Tĩnh Viễn không hề rống to kêu to, chỉ có duy nhất lạnh lùng nói không chút che giấu nét cười nhạo trong mắt, liền đem người khác sợ hãi.

“không ai hết!” Nhạc Nhạn trong lòng rung động, không hề nghĩ đến thiếu gia lại xinh đẹp như vậy, nhưng ánh mắt của hắn lại khiến nàng sợ hãi vô cùng a, rất muốn một phát bỏ chạy “Nhưng là Phụng đại nương muốn em đem canh này cho thiếu gia uống mà!”

Nàng sợ hãi đánh giá thiếu gia, phản ứng của hắn càng không giống với suy nghĩ của nàng. Nguyên bản nàng nghĩ, mọi người trong miệng nói thiếu gia không tốt, bộ dạng giống như ác quỷ giết người, nàng không nghe, hắn đại khái chính là một người ác độc, thường xuyên đánh người, không nghĩ đến hắn chính là dùng ánh mắt xinh đẹp của mình mà trừng nàng. Phát sáng như vậy, khiến hơi thở nàng không tự chủ được rung rung....

“Người muốn ta uống là ta phải uống sao?” Mạc Tĩnh Viễn cao ngạo nhìn nàng, như là đang nhìn cái gì đó, cười cười.

“A, không phải như vậy.....” Nhạc Nhạn bị hắn bắt lịch sự chất vấn, liền á khẩu, không nói thành lời, không biết phải giải thích thế nào mới tốt! Mặc dù sợ hắn, nhưng nàng vẫn cố hết sức thuyết phục, không hề cho hắn hiểu lầm.

“Em nghe nói mấy ngày trước phủ chúng ta có mua được loại yến thượng hạng, phu nhân mới muốn Trần bá làm cho thiếu gia tắm bổ thân mình. Tất cả được phẩm Lý đầu dùng đều là tốt nhất, thật quý!” Nàng là thật lực dụng tâm cầm trên tay bát canh bổ này không dám phạm lỗi, nếu không may làm rớt, nàng xác thực cả đời này sẽ phải ở Mạc phủ để mà trả nợ nha~

Nàng bất an chuyển động, nhích người lên một cái, theo sau lưng hắn đồng tây đi một đoạn, nói thật, tay nàng hảo mới a!

“Quý sao?” Mạc Tĩnh Viễn cười nhạo một cái, nhìn tâm trạng không rõ lắm của tiểu nha đầu trước mặt, “Ồ trước mặt ta, cho người đứng đó giải thích sao?”

hắn không có vật gì là không có cả, ngân lượng là nhiều nhất, hắn xem thật cẩn thận hình dạng tiểu nha đầu này, thật sự là buồn cười vô cùng. Có lẽ tổ yến này đối với người khác thì quý vô cùng, nhưng ở trong mắt hắn, căn bản chính là đồng dạng với sỏi đá trên đường, có gì mà quý chứ?

Nhạc Nhạn sững sốt, có lý nào mà “quý” không thể tự giải thích được?

“Xin lỗi thiếu gia!” Nàng thành tâm xin lỗi, thật lòng không muốn làm phiền lòng vị thiếu niên trước mặt này, “Em không biết là không thể giải thích!”

Mạc Tĩnh Viễn vẫn trừng mắt nhìn nàng, cho rằng nàng là đang đùa giỡn hắn.

“đi ra ngoài”. không hứng thú cùng nàng nhiều lời, Mạc Tĩnh Viễn trực tiếp ra lệnh đuổi khách, lần này thậm chí không có từ “Còn”.

“Nhưng mà ... canh này...” Nhạc Nhạn có chút cố chấp “Canh này nhất định.....”

Nàng không biết thuyết phục hắn bằng cách nào, chỉ biết hắn đồng tây vẫn không cần a! Như vậy thật là uống phí mà!

”Cho dù thiếu gia cảm thấy như vậy thật bình thường, nhưng dù sao đây cũng là tâm ý của mọi người, nếu người không ăn, hắn phu nhân và Trần bá cũng sẽ thấy thật buồn nha!”

”Buồn?” hắn xem như đây là một câu chuyện cười, ánh mắt mang đầy mùi phẫn ác khí nhìn tiểu oa nhi trước mặt “Ta xem, người khổ sở nhất hắn là người đi!”

Nàng đã giải thích đằng hoàng như vậy, nếu bây giờ trở về, không đưa cho hắn được, chắc chắn sẽ bị phạt nha. Nhìn không ra nàng nhỏ tuổi đã không trung thực như vậy!

“Em?” Nhạc Nhạn không hiểu làm ý tứ của hắn, hắn không ăn thì bọn nàng sẽ không được tốt nha!

“Người sợ bị phạt sao?”

Tâm bay ở ngoài bầu trời kia một chút, Nhạc Nhạn đành ngoan ngoãn gật đầu.

* * *

“Đúng vậy?” Khuôn mặt xinh đẹp của Mạc Tĩnh Viễn lộ ra không nhiều cảm xúc, chỉ lộ ra tình cảm tươi cười giả tạo “Lúc này người quả là thành thật!”

Chỉ tiếc, hắn đã cho nàng quá nhiều lần gặp mặt, nàng lại cố tình không muốn ở lại trước mặt hắn, khiến hắn thật sự tức giận,

“Nếu canh bị lạnh, chắc khi về người sẽ bị mắng một trận đi!” hắn bắt lịch sự hỏi đúng tâm sự của nàng, đôi mắt nhìn nàng, chờ đợi phản ứng của nàng.

“Đúng vậy a!” Nhạc Nhạn vô tâm đáp, “Cho nên em rất lo lắng! Chỉ sợ..... A!!!”

Còn chưa nói xong nàng đã vội hét lớn một tiếng, cảm thấy trên tay mình vừa nóng, lại đau, càng đáng sợ là... Khi nàng nhìn xuống, dưới đất đã là một bãi hỗn độn!

“Rớt rồi!” Mạc Tĩnh Viễn mỉm cười.

“Tại sao hả?” Ngoài dự kiến của hắn, Nhạc Nhạn không phóng to âm lượng khóc nháo, cũng không quỳ xuống cầu xin hắn tha tội, chính là ngược mặt lên, quên mất tôn ti mà nhìn hắn, không hề hoảng sợ, chỉ có nghi hoặc, và khó hiểu.....

hắn vì một đôi mắt trong trẻo kia làm cho tâm động, liền ra vẻ không quan tâm đến nàng, chỉ bảo là do “Ngoài ý muốn”

hắn cứ tưởng nàng nhịn không được mà tức giận, chính là chuyện đó không có xảy ra.

Nhạc Nhạn chính là an tĩnh cầm lấy cái khay, cúi xuống yên lặng thu dọn mảnh vỡ còn sót lại trên đất, sau đó liền xoay người rời khỏi Tĩnh Vũ tiên.

Như vậy là xong sao?

Mạc Tĩnh Viễn nhìn theo thân ảnh nho nhỏ kia đi khuất dần, làn mi xinh đẹp nhếch lên, chỉ cảm thấy tinh thần trở nên buồn bực.

Nha đầu này thật không thể tin được! Chắc chắn sẽ không muốn gặp hắn lần nữa rồi!

hắn tức giận nhìn chằm chằm tàn dư còn lưu lại trên đất, nghĩ đến sau khi ném đi cái tô, giống như làm đồ không ít lên tay nàng...

Mặc kệ! Ai bảo nàng làm hắn tức giận chứ! Bị hắn giáo huấn cũng đúng thôi!

hắn xoay người, hướng thư phòng đi đến, không hề đem cái chuyện ngoài ý muốn này để trong lòng!

* * * *

Đêm lạnh như băng, mùa xuân đến Cẩm Tú thành cũng trở lại ấm áp hơn một chút, nhưng vào đêm thì hơi nước gia tăng, liền biến thành kiểu khí hậu không giống ban ngày có chút sáng khoái.

Ngai trong phòng trở nên lạnh, Mạc Tĩnh Viễn thi triển chút kinh công muốn làm người nóng lên, đột nhiên phát hiện, phòng hạ nhân, dưới cây tùng có chút thanh âm lén lút nho nhỏ.

hắn gọi lên mỉm cười, nếu là trộm, chắc chắn sẽ rất thú vị a!

hắn bây giờ đang rất chán nản a, nếu có gì để chơi một chút, khẳng định tối ngủ sẽ rất ngon....

hắn thuận tay cầm lấy một hòn đá ném ra ngoài dưới gốc cây, lập tức có một thanh âm mềm mại vì đau mà la lên.

Thanh âm này ... có chút non nớt, hơn nữa, còn có chút ... Quen tai?!

Mạc Tĩnh Viễn rất nhanh nghĩ đến chính mình nghe nhầm, không tự giác được mà trầm giọng...

“Ra!”

không có động tĩnh.....

“Nếu không đừng trách ta động thủ!” Trong lời nói không có chút điểm hài lòng...

Cuối cùng bóng đen trở nên hoảng hốt, một thân hình nho nhỏ hiện ra trước mặt hắn..

“Chậm như vậy! Ngươi ở đây là làm cái gì?” hắn nhìn tiểu nha đầu trước mặt, khuôn mặt cúi gầm xuống, có lẽ không nghĩ đến sẽ bị hắn bắt gặp...

không trả lời? Khẩu khí hắn càng trở nên hung ác.

“không trả lời ta sao? Hay là muốn ta gọi người tới?”

“không cần nha!” Tiểu nhân nhi trầm mặc kia rốt cục cũng lên tiếng trả lời.

“Còn không mau nói!” hắn nhìn bộ quần áo đơn bạc trên người nàng, ánh mắt hướng về hai bàn tay nàng đang chặt chẽ nắm lại “Trong tay ngươi là đang cầm cái gì?”

Hiển nhiên hắn đã hỏi đến trọng điểm nha! Chỉ thấy nàng hơi hơi chần chừ, nhanh chóng ngừng đầu nhìn hắn một cái, bước chân không tự giác liền lùi lại vài bước.

Chỉ cần liếc mắt một cái, liền dễ dàng thấy được, trong ánh mắt nàng, là quật cường, mà cũng là ... sợ!

“Mau lấy ra cho ta xem” Nàng càng im lặng, hấn lại càng tò mò, chậm quá! một nữ oa nhi như vậy thì ở đây làm gì a?

Nhạc Nhạn không dám cãi lời hấn, đành phải mở tay ra, để hấn coi đồ vật bên trong tay mình. . .

“Quả trứng hồng?” Mạc Tĩnh Viễn có chút ngoài ý muốn, không tưởng tượng được, nàng như vậy dụng tâm bảo hộ đông tây, lại chính là một cái quả trứng còn nóng đỏ?

“Ngươi nửa đêm không ngủ, muốn lấy quả trứng này làm cái gì?”

“Em.” Nhạc Nhạn cẩn thận đánh giá sắc mặt hấn, phân vân không biết có nên nói ra sự thật hay không?

“Giải thích mau!” Mạc Tĩnh Viễn hấn không có đủ kiên nhẫn để chờ nàng áp ứng đến hừng đông, “Trung thực mà giải thích! Nếu không ta sẽ kêu mọi người dậy hỏi cho rõ ràng!”

hấn uy hiếp như vậy, Nhạc Nhạn sợ mọi người bị hấn làm phiền liền thành thật giải thích:

“Hôm nay là sinh nhật em, Vương đại nương mới đưa cho em quả trứng hồng, bảo em ăn a!” nói xong, nàng nhin không được quay qua vụng trộm nhìn hấn, muốn biết hấn có hay không tức giận, liền giải thích lại “Đây là quả trứng Vương đại nương lên đưa cho em, em cũng không định ăn mà! Lát nữa em sẽ đi trả lại cho trù phòng, mong người đừng trách phạt Vương đại nương, có gì cứ trách em hết!”

Dù sao chính nàng bị phạt cũng thành thói quen, từ ngày đó đem chén bẻ trở lại trù phòng Phuong đại nương càng đối nàng thêm nghiêm khắc, nàng cũng không có trách, kỳ thật Vương đại nương cũng bị Phuong đại nương khiển trách, phạt một ngày chỉ cho ăn một bữa cơm, mới có ý lấy cái trứng hồng này cho nàng làm quả sinh nhật, để nàng không đến nỗi nhin đói mà đi ngủ.

Mạc Tĩnh Viễn nhìn chăm chú nàng đang chán nản, nàng thế nào tưởng tượng được hấn thế nhưng lại ngồi xuống cạnh nàng cùng ăn trứng gà nha?

“Nếu đã cầm rồi, thì mắc gì không ăn chứ?! Mà sao ngươi lại ở dưới cây tùng hà? Tĩnh làm gì đây?” hấn không để ý đến yêu cầu “muốn bị phạt” của nàng, Mạc Tĩnh Viễn thăm nghĩ muốn hiểu hết mọi hành động của nàng.

* * *

Thấy hấn không truy cứu chuyện quả trứng hồng trên tay, Nhạc Nhạn có chút kinh ngạc nhưng vẫn không dám yên tâm! Dù gì nàng vẫn chưa quên được hấn lần trước hi nộ vô thường như thế nào a! Dù sao đây cũng không còn là bí mật, chắc hấn đang âm thầm đánh giá nàng, sau đó giao cho Phuong đại nương dạy dỗ đi!

“Mau giải thích đi chứ!” Thấy nàng nửa ngày vẫn không trả lời, chính là dùng cặp mắt kia chăm chú nhìn hấn khiến hấn phiền lòng, hấn nhíu mày, thúc giục nàng mau mau trả lời.

Dữ như vậy a. . . Nhạc Nhạn không nhin được hốc mắt liền trở nên hồng, nhưng vẫn cứng rắn không chịu cho nước mắt rơi xuống.

“Em nghĩ. . . thiếu gia đã ngủ rồi. . . Em lại sợ ồn đến người khác, nên đến đây!” Nàng không tự giác nắm chặt trái trứng hồng trong tay.

Nàng nhớ đến khi cha còn ở trên đời, trong ngày sinh nhật nương cũng ở cùng nàng, hào phóng tặng nàng một trái trứng hồng, sờ đầu nàng và mỉm cười nhìn nàng cùng đệ đệ ăn xong. Nhưng là bây giờ, mặc dù trong tay nàng vẫn là trái trứng hồng, nhưng nương không có ở đây, tiểu đệ cũng không đến ăn cùng.

Nhìn tay của nàng nắm chặt, ánh mắt tràn đầy bi thương, ngực Mạc Tĩnh Viễn đột nhiên chấn động.

hấn nhớ đến muội muội chính quy của mình, nàng đại khái cùng với Nguyên Thiên chỉ là quan hệ bình thường đi? Hai người gặp được nhau nhưng vẫn chính là thân phận khác biệt, muội muội hấn còn có chỗ dựa vững chắc là Mạc gia, đừng nói là phù đệ, chỉ sợ cả Cẩm Tú thành cũng đều tùy ý nàng nào loạn, cho dù có chuyện gì xảy ra, cha mẹ bỏ mặc thì cũng còn người đại ca này ra mặt.

Nhưng là nữ oa nhi trước mặt hấn, là đang nhớ đến ngày sinh nhật năm đó, bây giờ chỉ có thể cầm một quả trứng, cũng không có ai phát hiện ra nàng đang ở đây.

một tiếng động vang lên cắt đứt suy nghĩ của hấn, hấn nhìn tiểu nha đầu đang cúi gằm mặt, như là muốn xác nhận nguồn gốc của thanh âm kia, mà trên mặt nàng trở nên phẫn hờn xác nhận hấn đã không nghe nhầm.

“Ngươi. . . đối bụng?” hấn không chú ý tới chính mình đang có bao nhiêu khăn trương, hình dạng có bao nhiêu hung dữ.

“Em. . .” Nhạc Nhạn không trả lời, cũng không biết chính mình nên trả lời thế nào, cũng không thể trực tiếp giải thích. Chung quy cũng tại hấn làm nàng chỉ ăn được một bữa cơm mà!

Mạc Tĩnh Viễn tiếp tục có điều khó hiểu, nhưng cũng không nói nhiều mà trực tiếp nắm tay nàng đi đến cái đình bên cạnh, tìm ra chỗ ngồi bên cạnh cây nền nhỏ , sau đó kéo nàng ngồi xuống bên cạnh mình. . .

“Trước đem trứng ăn đi, nếu vẫn còn đói thì đến trù phòng tìm cái gì đó mà ăn!” âm thanh hấn không cao không thấp không nghe ra cảm xúc bên trong,

phảng phất hai người giống như hai người xa lạ mà ngồi cạnh nhau.

---Hoàn chương 1---

Bạn đang đọc truyện *Sủng Tỳ Của Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

“nói, ngọc bội này là người lấy ở đâu?” âm thanh chất vấn rõ ràng, cay nghiệt lại thêm thân hình phì nhiêu, là người vô cùng quen thuộc, một tiếng, cũng biết rõ đó là đại nương quản lý trù phòng chuyên quản giáo hạ nhân.

Nhạc Nhạn trừng mắt nhìn bà ta lấy đi ngọc bội, bướng bỉnh không chịu lên tiếng trả lời.

“không nói sao? không nói thì ta sẽ đánh cho đến khi người nói mới thôi!” Phuong đại nương với tay cầm lên một cây gậy tre hướng người nàng đánh xuống.

Trong cả gian trù phòng, chỉ có mỗi nha đầu này là khó quản giáo nhất, luôn lấy đôi mắt long lanh nhìn người khác, mỗi khi bà ta đang quản người, nàng luôn lòi ra một đồng đạo lý muốn áp chế người, thế nào, tưởng đọc quá năm quyển sách, nhận ra mấy chữ liền cho mình là giỏi à? Chẳng lẽ nàng không biết, ở trù phòng này, bà ta mới là đạo lý sao?

“Người không nói? không nói hả?” Phuong đại nương tay đánh không chút nào nhẹ đi, trong miệng cũng không quên nhục mạ “Nhìn bộ dáng người nghèo khổ như vậy, thế nào lại có miếng ngọc bội quý giá này? Đồ nha đầu tay chân không sạch sẽ, còn không mau nói người trộm ở đâu? Có tin là ta đánh chết người không?” [Shyn: Tin tuôi đánh chết bà không :)]

Từng cái đánh lần lượt rơi vào người Nhạc Nhạn, người nàng đau đến mức phải lùi lại nhưng vẫn không lên tiếng cầu xin tha thứ, mắt to nhìn Phuong đại nương, thanh âm nhỏ nhưng kiên quyết “Đó không phải do ta trộm, mời trả lại cho ta.”

“không phải người trộm? không phải người trộm thì chẳng lẽ là trên trời rơi xuống à?”

Phuong đại nương thấy nàng vẫn không chịu ngoan ngoãn nhận lỗi, càng đánh hung hơn, dùng sức hơn “Nha đầu chết tiệt, cả ngày ở nhà bếp gây chuyện cho ta còn chưa đủ, bây giờ đến cái này cũng dám trộm? Nếu ta không hảo hảo quản giáo người, để tổng quản gia thấy còn cho là ta dung túng thuộc hạ.”

Nhạc Nhạn cắn chặt môi, cố gắng kềm chế không kêu lên, nàng ở trong lòng biết rằng, dù sao cũng không phải lần đầu bị đánh, chỉ cần nhịn chút là được, nhưng cho dù nghĩ thế, toàn thân vẫn là vừa đau lại vừa nóng, giống như cảm giác lúc bị cây đốt thiêu người, nàng cố dùng hai bàn tay nắm lấy mình, tận lực không để ý đến những đòn roi từ cây gậy trúc đang rơi xuống tới tấp.

Cuối cùng, có người không nhịn được lên tiếng.

“Phuong đại nương, đừng đánh nữa, đánh nữa sẽ xảy ra án mạng.”

“Đúng a đại nương, nàng dù sao cũng vẫn là đứa bé, người như vậy đánh nàng, nàng làm sao chịu được?” Càng không cần nói Nhạc Nhạn bị bà ta phạt nhện đói, cơm ăn không đủ no, mỗi việc đều đã trừng phạt, nhìn nàng bình thường làm việc mà hơi sức đứng ngay ngắn cũng không có, huống chi bây giờ còn đánh nàng đến như vậy.

“Đứa bé? Chính vì nó còn là đứa bé nên ta mới đánh, tuổi còn nhỏ đã đi ăn trộm thì lớn lên sau này làm cái gì?”

Nhạc Nhạn bất lực, cảm thấy chính mình không chịu được nữa, ánh mắt liền tối sầm lại...

Nhận được thông báo của đại tổng quản đã lập tức đến, kịp nhìn thấy màn này...

“Đây là chuyện gì?” Lão nhân nhíu lông mày, ngồi xổm xuống bên cạnh Nhạc Nhạn, lúc này lão mới phát hiện ra, vết thương của tiểu nha đầu này thật là mệt mỏi, tất cả những vết thương cũ mới chồng chéo trên tay đều lộ hết ra ngoài. một cánh tay vẫn còn cầm lấy cây gậy tre của Phuong đại nương, lão vừa nhìn đã lập tức hiểu hết mọi chuyện...

“Ta không phải đã nói là đừng tùy tiện động tay đánh người sao?” Lão nhìn về hướng Phuong đại nương, trong ánh mắt chỉ có chỉ trích “đã vậy còn đánh rất nặng tay?”

“Đại tổng quản, đó là ông chưa biết, nha đầu này không bao giờ nghe lời ta nói, luôn cãi lại lời ta, bây giờ càng thêm trộm cắp, tay chân không sạch sẽ. Ta cũng rất tức giận nên mới giáo huấn cho nàng, muốn nàng hiểu chuyện hơn một chút!” Phuong đại nương thấy đại tổng quản đến, mặc dù có chút run sợ nhưng ngoài miệng vẫn biện minh.

“Trộm cái gì?” Đại tổng quản trông có chút kỳ lạ, đứa bé đang nằm trên đất này là do hắn nhận được, mới tiến phủ tháng trước, lão nhớ rõ là mình đã đem nường vào tiểu viện bên trong của Tiểu Tiểu tỷ, hy vọng nường có thể yên ổn mà trấn an Tiểu Tiểu tỷ, tại sao nay lại chạy đến nhà bếp học việc, mà còn.....

“Nàng trộm cái gì?” Nha đầu này nhìn không giống một đứa trẻ trộm cắp đâu nha!

“Này!” Nhớ tới mình có vật chứng, Phương đại nương cũng can đảm hơn “Đại tổng quản, ngươi xem, nường làm sao có khối ngọc bội quý thể này chứ?”

Đại tổng quản vừa thấy đến miếng ngọc bội kia liền sợ hãi, vội lấy miếng ngọc bội trên tay Phương đại nương, một chút liền nhận ra đây là khối ngọc bội bất ly thân của Mạc đại thiếu gia.

“Ngọc bội này từ đâu ra?” Lão nhìn về phía Phương đại nương.

“không phải là từ trên người nường lấy sao? Nường lúc trước rõ ràng....” Phương đại nương một lần nữa áp ứng, đại tổng quản lại ngồi xổm xuống bên cạnh Nhạc Nhạn.

Đại tổng quản vốn muốn nghe Nhạc Nhạn nói, lại phát hiện nường sớm đã không còn phản ứng, thử một chút, may là vẫn còn hơi thở....

“Nha đầu này ngất rồi!” Đại tổng quản chỉ trích nhìn Phương đại nương một cái, bà ta vẫn là mạnh miệng không chịu nhận lỗi, cảm giác hổ thẹn nửa điểm cũng không có.

“không liên quan đến ta! Có khi là do nường sợ phiền phức đó thôi!” nói xong, Phương đại nương còn thật sự muốn lay Nhạc Nhạn đang co quắp ở trên mặt đất dậy “Này, mau dậy, đừng có ở đó mà giả chết.”

“Dừng tay!” Đại tổng quản nhíu mày ngăn lại, xem ra lão thật là phải xử lý Phương đại nương có vấn đề này, lão kêu một nha hoàn đến “Ngươi trước bế nường vào phòng, sau đó thỉnh đại phu đến.”

“Đại phu?” Phương đại nương không thể chấp nhận được nhìn Đại tổng quản. “Đại tổng quản, còn chuyện nha đầu này ăn trộm....”

“Khối ngọc bội này là của thiếu gia.” Chỉ một câu cũng làm Phương đại nương ngừng nói.

không phải chứ? Nha đầu này thật to gan lớn mật, đến cả ngọc bội của thiếu gia cũng dám lấy? [Shyn: lấy cái khi ==]

“Này..... Chuyện này không liên quan đến ta a!” Phương đại nương bắt đầu có chút sợ, bất quá cũng là sợ Mạc Tĩnh Viễn dưới con nóng giận cũng đem mình đi phạt.

“Ngọc bội này...” Đại tổng quản nghĩ đến cũng đau đầu, nói là tiểu nha đầu này trộm ngọc bội? Chuyện này chắc chắn không thể xảy ra! Hay là thiếu gia làm rơi?

Cho dù là thế nào thì ngọc bội này cũng là do lão thái gia đưa cho thiếu gia làm quà gặp mặt, ý nghĩa vô cùng, bây giờ lại không có ở trên người thiếu gia, chính là thật sự phiền phức.

“Tóm lại, ngươi và ta đi gặp thiếu gia đi!” Khuôn mặt đại tổng quản rất nghiêm túc, không đợi Phương đại nương gật đầu đã xoay người rời đi.

Phương đại nương mặc dù không tình nguyện, nhưng cũng phải miễn cưỡng mà đi theo.

.....

“Ngọc bội này tại sao lại ở trên tay ngươi?” Xem thấy khối ngọc bội quen thuộc, Mạc Tĩnh Viễn nhíu mày, nhìn về phía đại tổng quản.

Vốn dĩ việc này cứ như vậy mà kết thúc, thế nào đại tổng quản lại đem ngọc bội này trở về? Nha đầu này không phải là không chịu nhận quà của hắn chứ?

“Đây là Phương đại nương phụ trách nhà bếp phát hiện khối ngọc bội này trên người một nha đầu.”

“Là ta đưa.” hắn không kiên nhẫn đánh gãy lời nói của đại tổng quản, nhìn sắc mặt hai người bỗng thay đổi, lòng hắn sinh cảm giác cháng lạng. “Ngọc bội tại sao ở trên tay ngươi? Ngươi đã đem nường đánh thành thế nào?”

Đại tổng quản sống lưng tê liệt, vốn là lão đoán, ngọc bội này là do thiếu gia làm rơi mới để tiểu nha đầu kia nhặt đi, không nghĩ đến thiếu gia luôn luôn tùy ý đưa vật quan trọng này cho nường.

một bên Phương đại nương cũng choáng váng, vừa nghĩ đến chuyện mình làm, bà ta vội quỳ xuống liên tục.

“Thiếu gia tha mạng..... Là ta không biết là ngài, ta cho là..... ta.... Ta.....” Phương đại nương “ta” nửa ngày nhưng rốt cục cũng không biết nên giải thích gì cho lỗi lầm của mình.

Xong rồi, lần này toàn bộ xong rồi....

“Tha mạng?” Mạc Tĩnh Viễn nhìn về phía đại tổng quản, ánh mắt luôn luôn thờ ơ nay trở nên nghiêm khắc.. “Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Hai người áp a ập ứng, rõ ràng là có chuyện không dám nói.

“Phương đại nương cho là ngọc bội kia bị trộm đến, cho nên trách phạt này tiểu nha hoàn.” Đại tổng quản theo sự thực nói, trong lòng hi vọng thiếu gia chỉ là hững hờ mà hỏi, chứ không phải là coi trọng này tiểu nha đầu! Nếu không thì đáng về oa nhi nằm thoi thóp dưới mặt sàn.

“Trách phạt?” Mạc Tĩnh Viễn con người xinh đẹp bỗng trở nên lạnh lùng, nhớ tới vết thương nhìn thấy đêm đó “không phải lại đánh nàng chứ? Nàng bây giờ thế nào?”

Thấy Mạc Tĩnh Viễn phản ứng, đại tổng quản biết lần này rắc rối lớn..

“Nàng. ... Nàng đang ở trong phòng a!”

Mạc Tĩnh Viễn đi ra ngoài một mạch, ánh mắt híp lại nguy hiểm.

“Nàng trong phòng?” Nếu như đáp án là nàng bị nhốt trong phòng củi hay vẫn ở nhà bếp làm việc, hẳn đều không muốn, chính là tại sao ban ngày ban mặt, lại để nàng ở trong phòng chứ?

“Tiểu nha đầu bị đánh đến. có chút bị thương.” Cho dù là đương gia Mạc gia mấy chục năm nay, lão vẫn lặng lẽ đổ mồ hôi. “Ta đã mời đại phu đến phủ.”

“Nghiêm trọng đến mức cần mời đại phu?” Mạc Tĩnh Viễn nhíu mày, tức giận nhìn sang Phương đại nương vẫn đang trốn tránh tại chỗ “Là người đã xuống tay?”

“Thiếu gia tha mạng!” Phương đại nương chân mềm nhũn lại quỳ xuống, sợ cực kỳ.

“Mang ta đi gặp Nhạc Nạn!!!” Mạc Tĩnh Viễn bây giờ không có thời gian để ý đến bà ta, hẳn đang hết sức lo lắng cho cái nha đầu bướng bỉnh kia, đến trước cửa., hẳn lạnh lùng quay đầu, nhìn Phương đại nương vẫn đang quỳ gối tại chỗ, “Người tốt nhất nên cầu cho Nhạc Nạn vô sự, nếu không ta nhất quyết đem người đến quan phủ.”

“Thiếu. ...” Đến nói cũng không xong, Phương đại nương ngược đầu lên, mới phát hiện ra hẳn đã đi xa.

Vì tương lai của mình, cho dù hai đùi đã mềm nhũn, bà ta vẫn cố gắng chạy theo phía sau đại tổng quản.

Nha đầu kia. sẽ không đoán mệnh như thế chứ?

Bà ta bắt đầu lo lắng rồi.

Nhạc Nạn nhỏ gầy cuộn người lại, trước má chảy ra một dòng mồ hôi lạnh, thân thể lại nóng rực, tình huống thế này làm Mạc Tĩnh Viễn tức đỏ cả mặt.

hắn trừng mắt nhìn Nhạc Nạn bất động, còn có vết thương chói mắt kia, trong lòng tự nhiên có chút cảm giác thất bại.

hắn là Mạc gia trưởng tôn độc nhất, có thể nói ngậm Kim Thang Thi [?] mà ra đời, trưởng bối trong nhà cũng sùng hắn, tùy ý hắn, trong phủ người làm thì kính hắn, sợ hắn, chính vậy nên hắn đã sớm có thói quen muốn gì được đấy, tất cả mọi chuyện đều phải nghe theo hắn.

Nhưng tới hôm nay, đã có ngoại lệ.

* * *

hắn không nghĩ đến mình chỉ chăm sóc cho một tiểu nha đầu lại làm nàng thâm hại thế này, càng không nghĩ đến là vì miếng bùa hộ thân.

“Nhạc Nạn?” Thanh âm không giống như quá khứ lạnh lùng cao ngạo, Mạc Tĩnh Viễn như bị quăng một cái tát tỉnh lại, cẩn thận nhìn người trên giường.

hắn lo lắng phát hiện nàng căn bản không có ý thức, quay đầu rộng lớn “không phải nói đi tìm đại phu rồi sao? Lẽ mà cái gì? Có thấy nàng rất không thoải mái hay khôngggg?”

“Thiếu gia, đại phu đang trên đường đến.” Thấy thiếu gia hờ hững hờ hững khí hoá đổi ở trên giường, thật sự không giống với thường ngày, nhưng mà hắn vừa mới hét như vậy, lão có thể chắc chắn lại đây là thiếu gia của mình.

“Phải người đi giục mau!” Mạc Tĩnh Viễn không quay đầu giao phó.

“Vâng!” Đại tổng quản dùng ánh mắt bảo, một người đã nhanh chóng đi ra.

“Thiếu gia. đây là phòng của hạ nhân a~” Cùng thân phận hắn không phù hợp, hơn nữa hắn cũng không thích đợi tại phòng khác. Đại tổng quản quan tâm đề nghị, sợ hắn đợi tiếp tâm tình lại kém đi “Ngài có muốn hay không về lại Tĩnh Vũ hiền, lát nữa ta đến hồi báo?”

Đại tổng quản nhắc nhở, hẳn mới phát hiện ra mình đang đứng trong gian phòng cực kỳ sơ sài, mặc dù chỉnh tề thanh khiết, nhưng so với phòng hắn thì

đúng là một trời một vực.

Hơn nữa nơi tiểu nha đầu đang nằm, nói là cái giường nhưng không khác mấy khúc gỗ ở mấy ngôi nhà tạm bợ.

không suy nghĩ nhiều, hấn động tay chân ôm lấy nha đầu đang nằm trên giường, lúc này mới phát hiện nàng nhẹ như lông vũ.

“Các người không cho nàng ăn sao?” hấn nhìn không được tức giận, ôm nàng hướng bên ngoài đi ra.

“Thiếu gia?” Đại tổng quản bị hấn hôm nay khác với bình thường thông dong làm cho hoảng sợ, liền trở mặt thè lưỡi mà ngạc nhiên.

Thiếu gia cao cao tại thượng, cao ngạo kiêu quý, cư nhiên không chê oa nhi này dơ bẩn phiền phức mà ôm lấy, nhưng mà, hấn muốn ôm nàng đi đâu a?

“Thiếu gia!” Lão khôi phục lại như cũ, chạy theo phía sau Mạc Tĩnh Viễn “Ngài ôm nàng đi đâu?”

Mạc Tĩnh Viễn quay đầu trừng, ngăn cản bước chân của hấn.

“Chỗ kia hợp cho nàng đợi sao?” Mặc dù đã là mùa xuân, nhưng buổi tối vẫn là lạnh cực, ván giường đã cũ kia có thể bảo vệ nàng sao? Càng không nói đến oa nhi trong lòng hấn là đang bị bệnh, chỗ này không bình thường, nóng ẩm làm hấn một bụng tức giận “Ta mang nàng trở về Tĩnh Vũ hiền, người kêu đại phu qua đó cho ta!”

Nhìn Mạc Tĩnh Viễn tức giận, đại tổng quản thật sự là im lặng rồi.

Tỳ nữ không ở hạ nhân phòng, thì ở đâu mới hợp đây?

Nhưng là lão không dám chất vấn thiếu gia, nếu muốn một chút làm việc hấn giao khẳng định mình cũng không được yên thân, vội vã thay mặt hấn làm chuyện tốt.

“Mau kêu đại phu đến đây!” Đại tổng quản vội kéo một gia đình, gấp gáp phân phó.

Chậm, hấn rất sợ nha đầu kia sẽ gặp chuyện không may, chắc chắn mình sẽ bị liên lụy theo.

“Sao lại dễ dàng thành như vậy?” Lão đại phu hạ giọng lầm bầm, nhưng những lời đó cũng vào được trong tai Mạc Tĩnh Viễn.

hấn hơi híp mắt lại, nhìn xuống dưới màn che.

Cái gì nam nữ thụ thụ bất thân? Nàng còn nhỏ, sợ hấn gì chứ?

Lão đại phu cảm thán “Ais, thật đáng thương nha, khắp người đều là vết thương, này..... thật là độc ác!”

Nghe đến lời nói này, lòng Mạc Tĩnh Viễn nhói nhói, nghĩ đến lúc mới ôm nàng về, chấn động một chút nàng đã nhăn mày, hai má thâm hại, đau đến kêu không ra tiếng, thật không biết dưới lớp áo kia còn bao nhiêu vết thương.

“Thế nào xuống tay được a?” Lão đại phu vừa lắc đầu vừa thở dài. ... “Này đại công tử thật là không có chút thiện lương.”

Mạc Tĩnh Viễn hai má di động, rất muốn lớn tiếng biện minh “không phải do ta đánh!” Chỉ là trong lòng có một thanh âm nói với hấn, nàng bị như vậy, cũng không thể nói là cùng hấn không có quan hệ.....

Càng không cần phải nói, trong phủ người làm ra chuyện này, đại biểu cho hấn là chủ nhân mà không biết quản giáo hạ nhân, mới để xảy ra chuyện đáng tiếc như vậy..

hấn cũng có trách nhiệm nên mới ảm đạm không mở miệng trả lời, một nguyên nhân khác là do sợ lão đại phu không tập trung, động tác hấn đã chậm, nếu giờ còn cùng mình tranh luận thì chắc đến tối mới khám bệnh được.

“Có ổn không?” Mạc Tĩnh Viễn không nhìn được lên tiếng!

Đại tổng quản thấy Mạc Tĩnh Viễn lông mày nhíu lại, vội vàng tiến lên an ủi “Thiếu gia, đại phu đã kiểm tra tử tế, cũng tương đối an tâm.”

Mạc Tĩnh Viễn cười gượng cợt.

Lúc này, lão đại phu ra đến.

“Ai da, thật là đáng thương!”

Mạc Tĩnh Viễn nhìn không được hung hăng trừng lão một cái, cái lão đại phu này cứ nhắc đi nhắc lại câu này này giờ không chịu nghĩ.

“Nàng còn may sao?”

“không tốt, tuyệt đối không tốt!” không bị khẩu khí ác liệt của Mạc Tĩnh Viễn dọa cho sợ, lão đại phu mặt mũi vẫn bị thương, không quên tăng cường lắc đầu, nói hai chữ “không tốt!”

“không tốt? Thế nào không tốt?” Mạc Tĩnh Viễn đứng dậy.

Đại tổng quản vội vàng ngăn trước mặt Mạc Tĩnh Viễn, khuôn mặt mỉm cười nhìn Nhất Chi lão đại phu giỏi nhất trong thành.

“Trình đại phu, người đừng buồn, thiếu gia nhà ta chỉ là quá quan tâm, lo lắng đến oa nhi kia thôi!”

“Lo lắng? Đường đường là Mạc đại thiếu gia sợ ăn được sát nhân quan tòa sao?” Lão đại phu không nhìn được nhìn thiếu niên xinh đẹp trước mắt, bất lịch sự lên tiếng giáo huấn “Ta xem người bộ dạng thế này mà xuống tay thật tàn nhẫn nha! Đánh nàng, bỏ đói nàng, dù sao thì nàng vẫn còn là đứa bé đó! Người cũng không lớn hơn nàng bao nhiêu, sao có thể nhẫn tâm như vậy chứ?!”

Đại tổng quản sắc mặt cau tiết, lão già này luôn luôn nhanh mồm nhanh miệng, sao lại có thể hiểu lầm như thế hử? Lần này xong đời, thiếu gia không nổi giận cũng lạ..

Lão cũng đã chuẩn bị tâm lý nhìn thiếu gia giận dữ, đuổi kịp lão đại phu đi ra ngoài, lão cũng đành phải tận lực hỗ trợ lão đại phu nghĩ biện pháp khác.

Thế nhưng, sắc mặt Mạc Tĩnh Viễn khó coi, nhưng không hề động thủ.

“không phải ta đánh!” Mạc Tĩnh Viễn lãnh đạm phản bác, nhìn về phía thân ảnh bất động trên giường “Nàng thế nào? sẽ không có gì xảy ra chứ?”

“không đúng!” Lão đại phu hiển nhiên có chút ngoài ý muốn, hơn nữa số dân trong Cẩm Tú thành này có ai mà không biết đến Mạc đại thiếu gia đâu, cũng đều biết tính tình hần tùy tiện, nghe nói Mạc gia một người không thể quản thiếu gia, vậy nên lão mới suy đoán như thế!

Thấy lão đại phu vẫn cứ hoài nghi, đại tổng quản đành giải thích “Nàng là do Phương đại nương ở trù phòng làm cho bị thương, đại nương này luôn luôn quản giáo người hà khắc, ta lại làm cho rằng nàng không có chừng mực nên mới xảy ra hậu quả ngoài ý muốn này.....”

Đại tổng quản trong lòng kỳ thực cũng có điểm áy náy, đã sớm nghe qua Phương đại nương trừng phạt hạ nhân quá mức nghiêm khắc, lão vẫn cho là chuyện không quan trọng, lấy có không xử lý nên giờ mới phải ăn năn.

“Như vậy sao?” Lão đại phu hài lòng gật đầu, trong lòng đề xuống hoài nghi “Nha đầu đó giống như đã nhịn vài bữa, thể lực cũng không tốt, mặc dù phần lớn đều là thương ngoài da, nhưng các vết thương cũ vẫn chưa được xử lý, Liên được cũng không dùng, hơn nữa lại mới bị đánh.....”

Lão đại phu không nhìn được lại bắt đầu lắc đầu, rõ ràng là một oa nhi trắng trẻo đáng yêu, lại bị đánh thành như vậy, người đó là xuống tay thế nào đây?

“Cuối cùng là thế nào a?” Mạc Tĩnh Viễn không nhìn được hỏi, lão đại phu này không thể nào nói một lần cho hết chuyện à? Để người khác tò mò thật sự thú vị à?

“một vài miệng vết thương cũng đã phát viêm, thậm chí hóa mủ, cộng thêm nàng không được ăn đầy đủ, thân thể yếu, khí hư,.... Chỉ sợ là.....” Lão đại phu than thở dài một hơi!

“Là thế nào?” hần thực nghĩ muốn xóc vảy tên đại phu Mông Cổ này nha~

“Lành ít dữ nhiều a!” Lão đại phu không đếm xỉa đến hần đang lộ ra bộ dạng hung dữ, như cũ lắc lắc đầu.

“Làm sao có thể?”

không chỉ Mạc Tĩnh Viễn không tin, ngay cả đại tổng quản cũng chấn động.

“Đại phu, người nói vậy cũng quá nghiêm trọng đi” Đại tổng quản khuôn mặt nghiêm túc “Chỉ là bị đánh với nhịn vài bữa thôi mà~”

Lão đại phu trừng coi, lão tông quan rất thận trọng dừng nói.

“Bị đánh và bỏ đói mà là chuyện nhỏ sao? Người có cần chính mình thử một lần hay không?” Lão đại phu nhìn về phía Mạc Tĩnh Viễn có chút kỳ lạ, phát hiện nắm tay hần cầm chặt, trên khuôn mặt có chút bức dọc, trong mắt xinh đẹp không biết có bao nhiêu tình cảm. “Người lo lắng?”

Truyện nói về tùy hứng Mạc đại thiếu gia, cư nhiên sẽ lo lắng cho một nha hoàn chết đi sống lại.

“Nàng sẽ không có chuyện gì!” Mạc Tĩnh Viễn ngẩng đầu, trên khuôn mặt không có bất kỳ cảm xúc, “Lại đi tìm đại phu đến, ta muốn trị thật tốt cho nàng!”

“Uy! Tên tiểu tử này, người coi ta không tồn tại à?” Lão đại phu không vui đứng trước mặt hần, “Ta vẫn còn ở đây, người còn tìm đại phu nào nữa?”

Mạc Tĩnh Viễn con mắt xinh đẹp nhìn khinh hần một cái “Người không phải không cứu được nàng sao?”

“Ai nói?” Lão đại phu không phục trùng to mắt nhìn hấn “Ta chỉ nói là lành ít dữ nhiều thôi a~”

“Đó chính là không chắc chắn!” Mạc Tĩnh Viễn khinh bỉ hừ nhẹ...

“Làm sao có thể?” Lão đại phu tức đến nổi bộ râu muốn vênh lên, “Đem giấy bút đến, ta ghi phương thuốc, chỉ sợ khi ta ghi ra được đơn, chỉ sợ các người không tìm được được liệu thích hợp thôi!”

“Dựa vào Mạc gia ta, có được liệu nào mà không lấy được chứ?” Mạc Tĩnh Viễn trong mắt lóe ra ánh sáng, trên miệng vẫn duy trì tươi cười.

“Tốt!” Cái tên tiểu tử xem thường người này, thật không thể để hấn không tâm phục khẩu phục “Nếu như vậy, ta đảm bảo oa nhi này sẽ không sao!”

“Chỉ có vậy?” Mạc Tĩnh Viễn cười “Nàng bây giờ vẫn còn hơi thở mà đứng không?”

“Ngươi.....” Tiểu tử này... đem người ta đẹp đi như thế “Chúng ta đi nhìn đi, ta tuyệt đối sẽ trị cho oa nhi này thật khỏe mạnh, thật thỏa đáng, so với ngươi sống còn lâu hơn!”

Lão đại phu không cam lòng chịu nhục nha~

“Vậy ta sẽ ban to mắt đợi nha....” Mạc Tĩnh Viễn trong giọng nói có hoài nghi, vẻ mặt vô cùng không tin tưởng trả lời.

“Ngươi... ngươi..... Đại tổng quản, giấy bút!!!!” Tiểu tử đáng giận.

“Đây đây...” Đại tổng quản sớm đã chuẩn bị tốt lắm.

Lão đại phu viết ngay một phương thuốc, đưa cho đại tổng quản.

“Nhanh đi lấy thuốc, chậm một chút nếu tiểu oa nhi gặp chuyện ngoài ý muốn thì đừng có đổ tội lên đầu ta.” Lão đại phu giống như là đang nói với đại tổng quản, nhưng lại nhìn về phía Mạc Tĩnh Viễn.

“Phải ngươi đi, cho dù có quý hiếm thế nào cũng phải đem về bằng được cho ta!” Mạc Tĩnh Viễn không quan tâm trên tờ giấy có bao nhiêu được liệu trân quý, điều hấn quan tâm, chính là tiểu oa nhi trên giường.....

Nghe hấn nói như vậy, lão đại phu cũng không khách khí.

“Trước trị thương, sau đó thì điều dưỡng, đến lúc đó đồ bỏ cũng không thể thiếu nha!” Lão đại phu tạm ngừng, sau đó tiếp tục ca thán “Tiểu nha đầu này nguyên khí bị thương nặng, sợ rằng phải điều dưỡng dài hơn bình thường mới có thể khỏe mạnh trở lại.”

“Biết!” Mạc Tĩnh Viễn nhìn về phía đại tổng quản, ý muốn hấn đưa lão đại phu ra ngoài, chính mình thì đi đến bên giường, nhìn sắc mặt trắng bệch, bất động của người đang nằm.

Người trên giường có chút gầy, mới mấy ngày ngắn ngủi không gặp, má đã hóp hơn một chút, lông mi đen dài, bóng nhẫy, hấn chưa từng làm qua việc nặng nhọc, tay nắm lấy bàn tay để ở ngoài chăn, tay nâng thô gầy, lại có một vài miệng vết thương nhỏ bầm....

“Thiếu gia...” Đại tổng quản quay về phòng trong, liền nhìn thấy Mạc Tĩnh Viễn kì lạ....

Nghe thấy thiếu gia ngoài miệng châm chọc lão đại phu khiến lão phải hứa hạ chấp thuận điều trị, kì thật là lo lắng cho Nhạc Nhạn, còn có muốn dùng những phương thuốc quý hiếm nhất, thậm chí muốn giúp nàng điều trị lâu dài,... Đây có phải hay không là làm quá nhiều rồi? Nhưng mà chính là một tiểu nha đầu thôi...

“Thuốc đâu?” Phát hiện được sự hiện diện của đại tổng quản, Mạc Tĩnh Viễn thu hồi tay đang nắm lấy tay nàng.

Đại tổng quản cứng mặt, hais, thiếu gia là tưởng hấn có thể muốn gì biến ra cái đó ngay sao? Chính là quá nhiều được rồi!

“Đã phải ngươi đi được phổ tìm rồi!” Đại tổng quản thận trọng trả lời, quả thật rất sợ chọc giận Mạc Tĩnh Viễn khác thường này, “Thiếu gia..... nha đầu này, để ta an bài nghỉ ngơi ở Ngõ Đồng viện?”

Thiếu gia luôn không thích người ta đến phòng hấn, hơn nữa oa nhi này là còn đang nằm trên giường hấn a!

“không cần!” Lạnh nhạt liếc lão một cái, Mạc Tĩnh Viễn lần nữa quay trở lại ghế ngồi “Từ hôm nay trở đi, nàng liền ở đây!”

Ở lại đây? Đại tổng quản nhìn hấn, thật sự bây giờ rất khó hiểu được tâm tình thiếu gia.

Ở lại đây rốt cuộc là ý tứ gì nha? Là ở đây nghỉ ngơi, hay là ở đây để hầu hạ thiếu gia?

“Ngạc nhiên cái gì? đi xuống canh được đi, khi nào tốt rồi thì đem lên đây!” Mạc Tĩnh Viễn đầu cũng không ngẩng phân phó, cầm lấy một bên thư rồi

mới nhìn đến.

“Vâng!” Mặc dù còn nhiều điều muốn hỏi, nhưng cũng chỉ có thể ngoan ngoãn lui ra.

hắn là thiếu gia, hắn có quyền....

Chỉ là lúc đấy cũng không nghĩ đến, thiếu gia như thế lại đem một người giữ đến bảy năm.....

-Hoàn chương 2-

Bạn đang đọc truyện *Sùng Tỳ Của Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Hôm nay ở Mạc phủ là một ngày vô cùng náo nhiệt, trời còn chưa sáng thì tất cả mọi người, từ trong ra ngoài đều hết mực bận rộn, đại tổng quản thanh âm vang dội từ trước ra sau, chỉ sợ ở chỗ nào đó có chút sơ sót, bởi vì hôm nay là ngày sinh nhật của cô gia, ai mà dám xem nhẹ chứ?

Bưng lấy đồ ăn sáng, Nhạc Nhạn tiêu sái tiến vào bên trong Tĩnh Vũ hiên, trước đem com nước đặt ở sảnh trước, cẩn thận lấy lồng tre chụp lại để bảo vệ khay, sau đó mới bước vào trong tấm phòng (phòng ngủ), động tay động chân vung lên cái màn che nặng nề.

Nhìn Mạc thiếu gia còn đang ngủ mơ, nàng không khỏi tán dương hắn ngày thường cực kì xinh đẹp, mặc dù bệnh bao nhiêu lần, mặt mày càng ngày càng giống với sự kiên quyết của nam tử, không hề giống như thời kì thiếu niên không phân biệt được giới tính, nhưng chính hắn lúc đang ngủ, vẻ mặt mới ít gợn dữ lại, mới có chút hiền lành...

hắn như vậy an tĩnh, chính là tạo cho người ta cái cảm giác cảm thấy hắn thật tốt đẹp, hoàn toàn khác với sự thật.....

“Nhìn ta đến gần người sao?” không biết từ lúc nào, người trên giường đã mở mắt dậy, đem nàng đang sờ sờ kéo xoay người lại, bắt mắt cảm lấy bàn tay lạnh như băng của nàng “Em như thế nào mới sáng sớm đã đi, giờ mới quay về hả?”

Mạc Tĩnh Viễn hít hà xiêm y của nàng, lông mày cũng nhướng lên.

“không phải ta đã nói với em là không được xuống nhà bếp nữa à?” Nha đầu ngốc, có phúc mà không biết hưởng! Chắc hẳn phải nói với nàng rằng mấy công việc nhà bếp này thật sự không hợp với nàng! Xem như nàng yêu thích mấy thứ điểm tâm kia, nhưng cũng đâu đến mức mới sáng sớm liền mau đi lấy chứ? Hơn nữa bây giờ là mới vào xuân, trời còn rất lạnh, nàng là một thân thể cô đơn mỏng manh không chịu nổi một đợt gió lạnh “Nếu bị nhiễm phong hàn, thì chắc chắn ta sẽ phạt em đấy!”

đã sớm nghe những lời nói uy hiếp của hắn, Nhạc Nhạn hoàn toàn không sợ....

“Nếu tỉnh, cũng mau dậy đi!” Tay nàng mở tay hắn ra đứng dậy, lại phát hiện tay hắn đang giữ chặt eo nàng không buông, “Thiếu gia à, đồ ăn đã chuẩn bị tốt lắm!~”

Nàng không còn đường nào lựa chọn nhìn vị đại thiếu gia này, chỉ hy vọng hắn đừng ở đây náo loạn, hôm nay nhiều oa nhi cũng đến, sẽ không lâu nữa thì cô gia đã đến, vậy mà hắn vẫn còn trên giường.....

“Ta có nói ta muốn ăn à?” Nàng càng gấp thì hắn càng không chịu phối hợp “Em hôm nay dậy sớm, đến nhà bếp làm gì vậy?”

Ngay từ lúc hắn tam lệnh ngũ thân, nha đầu này trở nên rất ngoan ngoãn nghe lời, bình thường nếu đi đến nhà bếp cũng chọn lúc hắn ra ngoài bàn chuyện mới đi, hôm nay là thế nào đây?

Hơn nữa, đồ ăn sáng còn chuẩn bị tốt lắm, hắn thế nào không biết mình muốn dậy sớm sao?

“Thiếu gia, người quên sao? Hôm nay chính là ngày sinh nhật của cô gia a~” Nhạc Nhạn ở trong lòng hắn giọng điệu than thở, hắn quả nhiên là đã quên rồi!

Nguyên Thiển tiểu thư xinh đẹp kia lại chính là muội muội duy nhất của hắn, việc đại sự thế này hắn cư nhiên cũng không để trong lòng.

“Phải không?” Mạc Tĩnh Viên ngấm lòng bàn tay nàng, giống như muốn nhìn rõ thời điểm hắn không để ý mới vát và đường lại bàn tay trắng nõn, phải hay không bị thương ở đâu rồi?

Cùng lúc thấy hắn đang chuyên chú, này thanh đạm ứng liền lộ ra chuyện quá mức không liên quan đến mình.

“Thiếu gia!” Nhạc Nhạn rút tay về, không muốn hắn trì hoãn thời gian “Nếu tỉnh thì đi xuống giường rửa mặt đi, người trong Nhan gia cũng sẽ mau đến!”

“Cũng không phải chuyện của ta nha!” Đại thiếu gia hần không chịu phối hợp.

“Người chỉ có một người muội muội thôi nha!” Nàng thật sự không hiểu, nếu nói đây là do tình cảm huynh muội không tốt, kỳ thật cũng không phải, thế tại sao hần lại phản ứng lãnh đạm như vậy? “Trước đây đi, một hồi lão gia phu nhân phái người đến thúc giục thì lại không xong.”

Nhìn trong mắt nàng thoáng qua một tia lo lắng, Mạc Tĩnh Viễn có chút mềm lòng, sau buông lỏng tay để nàng xuống giường, tiếp theo là ngồi dậy, nhưng vẫn là oán trách lấy...

“Nếu cha mẹ còn ở đây, thì mắc gì ta phải ra mặt?”

“Lời này là không thể như thế nói a~” Nhạc Nhạn bụng chậ nước đến cho hần rửa mặt, người nhanh nhẹn xử lý tốt y phục của hần, chỉ sợ không kịp thời gian.

“Nếu không thì nói thế nào?” Mạc Tĩnh Viễn uể oải để nàng hầu hạ, nhưng vẫn là một bộ dạng vô sự.

Nhạc Nhạn giọng điệu đang than thở trong lòng, người thông minh thì không cùng hần tranh luận, trên tay không dừng vì hần mặc quần áo, chải tóc, sau đó dẫn đầu đi đến sảnh trước.

“Nhìn em nhanh chóng, người không biết còn cho rằng hôm nay nàng mới là nhân vật chính đó!” hần nói vài câu giễu cợt, chính là không thích nàng nhớ lấy những chuyện, những người khác...

Chính nàng ai cũng không thân, tổng lại cũng chỉ có ba nha đầu đến được gần.

“Thiếu gia chính là nói đùa, Nhạc Nhạn làm gì có phúc phận này?” Nhạc Nhạn khuôn mặt bình tĩnh không cảm xúc, giống như không thèm để ý đến lời hần nói chút nào,

“Thiếu gia, mời nhanh dùng thiện.”

Cùng hần quen biết nhiều năm, Nhạc Nhạn đã sớm có cho mình một phương thức ứng phó, đơn giản nhất chính là giả vờ cái gì cũng không nghe, không thấy, không cần tùy lời nói của hần, như vậy mới không để hần chú ý đến, ngoài trời bay đến một bút cho cả đến.

“không phúc phận sao?” Mạc Tĩnh Viễn thật sâu liếc nàng một cái, lại không nói một chút gì, chỉ là tiếp lấy chén nàng đưa tới, thông thả ung dung nâng com ăn.

“Thiếu gia, người cứ từ từ dùng, em lên nhà bếp trước!”

Nàng vừa nói xong, thỉnh linh cổ tay cảm nhận được cổ tay bị một lực mãnh liệt chế trụ.

“đi làm gì?” hần nhíu mày, trên mặt dù không nhìn ra vẻ mặt đặc biệt, thế nhưng một cái động tác nhíu mày cũng làm Nhạc Nhạn sinh lòng cảnh giác.

“Tiểu thư nói hôm nay có khách quý đến, cho nên muốn em chuẩn bị bánh ngọt đãi khách.” Mặc dù kể từ ngày có chuyện đính hôn, Nguyên Thiển tiểu thư cũng chưa bao giờ có vẻ mặt tán thành, như cũ cả ngày chuồn êm đi chơi, tuyệt không đem chuyện này để trong lòng, nhưng nếu Nguyên Thiển tiểu thư xinh đẹp mở miệng lên tiếng yêu cầu, nàng nhất định vẫn làm theo, cho dù trong lòng tiểu thư có tính toán điều gì, nàng cũng không phải có thể hỏi đến.

“Nàng nếu thực coi trọng cuộc hôn nhân này, ngày đó cũng sẽ thử giả y rồi chuồn êm xuất phủ đi dạo chợ?” Mạc Tĩnh Viễn giễu cợt, không nghĩ sẽ để ý những hành động như ngựa thoát cương của muội muội “không cần để ý nàng, chắc chắn sẽ không phải là chuyện tốt.”

Chắc chắn Nguyên Thiển trong lòng có kế hoạch khác, chỉ có nữ nhân ngốc đang ở cạnh hần mới tin tưởng Nguyên Thiển thật sự là muốn chiêu đãi khách quý thôi!

“Em đã chuẩn bị không khác biệt lắm!” Nhạc Nhạn thử rút cổ tay về, kết quả chính là, động cũng không thể động “Thiếu gia, em đi một hồi liền trở về ngay mà..”

“Là do Nguyên Thiển bắt buộc em?” hần ngày thường phân phó cũng không thấy nàng để trong lòng, thậm chí thường thường xem lời hần như gió thoảng qua tai.

Mạc Tĩnh Viễn trong lòng cảm giác thực không phải, cho tới bây giờ, nàng luôn tương đối coi trọng ba nha đầu kia nha!

Nhạc Nhạn nhẹ nhàng hạ xuống một chút, sau đó mới vờ vàng trả lời “Em chỉ là hạ nhân, chủ từ phân phó thế nào đều nghe theo.”

Hai chữ “hạ nhân” chói tai đến nỗi khiến hần phải buông lỏng tay, hần không cần nàng phải nhất mực cường điệu thân phận mình, nhưng rõ ràng vài năm nay, trong phủ căn bản không ai dám coi nàng là “hạ nhân”.

Nhìn hần sắc mặt trầm xuống, không nói chuyện nữa mà tiếp tục ngồi ăn sáng, Nhạc Nhạn quả thật không còn đường lựa chọn.

Nàng chỉ là nói sự thật thôi mà!

“Thiếu gia, em đến nhà bếp!” Mặc dù lo hấn cảm xúc không tốt, nhưng nàng biết mình không thể để ý, không thể nhiều lời, nàng vẫn cẩn giữ bổn phận, cũng chỉ có thể làm như vậy.

Nàng dù sao cũng chỉ là một nha đầu với kế ước tám năm, một năm nữa..... chỉ một năm nữa, nàng sẽ rời khỏi nơi này, từ đó trở đi cùng địa phương này không còn liên quan, bất luận kẻ nào cũng vậy.

Nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của hấn, nàng không khỏi có chút giật mình.... Nguyên lai, đã qua bảy năm rồi sao?

Nàng khó được thấy rõ sự mê hoặc kia, không những không đi trái lại còn có chút chân chờ, Mạc Tĩnh Viễn trong lòng buồn bực lông mày bỗng giãn ra.

“Còn không đi nhà bếp? Hay không nở xa ta?”

hấn như bình thường lời nói đùa giỡn, lại đem nàng cả người sợ hãi tỉnh dậy.

“không có, sẽ không!” Lời nói cơ hồ là trực giác phản ứng từ trong miệng nàng, giống như chỉ sợ muộn một bước, tâm ý liền trở thành như vậy.....

Nàng là một bộ dạng mặt bình tĩnh, lại để hấn vẽ ra một nụ cười.

“Em ở đây khẩn trương cái gì? Sợ ta hiểu lầm sao?” Nhìn trên mặt nàng có chút kinh hoảng, con người né tránh ánh nhìn của mình, Mạc Tĩnh Viễn cũng thuận theo nàng không hỏi nữa “Muốn đi cũng nhanh đi đi, tránh lúc đó lại chậm trễ, lại đổ trên người của ta nha.”

nói đến đây, đều là do mình quá sùng nàng, mới sẽ để mặc cho nàng leo lên đầu!

“Dạ, nô tỳ đi xuống trước!” không dám nhìn về phía hấn nữa, Nhạc Nhạn vội vàng lui ra ngoài, giống như thiếu gia ở trong phòng là yêu quái ăn thịt người vậy!

Trong phòng, Mạc Tĩnh Viễn nghe thấy cước bộ dồn dập của nàng ngày một xa, lúc này mới lần nữa cầm đĩa dùng bữa.

Vẫn luôn là như vậy mà.....

Chỉ cần đụng đến chuyện nàng không muốn hỏi đến, nàng lập tức sẽ theo thói quen trốn khỏi hấn.

Bất luận hấn lại đụng tâm lần nữa sủng nàng, nàng luôn sợ như thế, lo lắng như thế, nếu là hấn ép nóng nảy, nàng liền biện lý do vô tình mà trốn đi, không bao giờ dám đối diện với hấn.

hấn biết là tiểu nha đầu này đang suy nghĩ cái gì, nhưng chắc chắn nàng cũng không nhận ra, mỗi khi nàng rối loạn, bản thân tự nhiên sẽ xưng “nô tỳ”, giống như đang nhắc nhở lấy mình, cũng muốn kéo dài khoảng cách với hấn....

Mạc Tĩnh Viễn đem bát đĩa tùy ý đặt trên bàn, ưu nhã lau khóe miệng rồi mới đứng dậy, tiêu sái hướng nhà bếp đi tới.

Nàng chẳng lẽ không biết, từ bảy năm trước, nàng đã cùng hấn tuyệt đối không rời sao?

Nàng muốn trốn tránh mối quan hệ, hấn sẽ chiều theo nàng, chính là năm sau, hấn thông minh mà đem nàng nhốt lại, nàng thế nào cũng sẽ trốn không thoát lòng bàn tay hấn.

Cái nha đầu nhát gan, ngốc nghếch.....

Mặc dù ở trong Mạc phủ, Nhạc Nhạn chỉ cần chiếu cố vị đại thiếu gia này, đại tổng quản cùng phụ trách quản sự tuyệt sẽ không giao công việc cho nàng, nhưng nàng vẫn bốn bề giúp việc, nghĩ đến mọi người ai cũng bận rộn, nhất thời cũng quên luôn buổi sáng hoảng hốt kia.

Thế nhưng, vị đại thiếu gia này, như đã đoán trước, cư nhiên không xuất hiện....

“Nhạc Nhạn, có thấy thiếu gia không?” Trầm Thiên Hạm ở phòng bếp tìm được nàng liền hỏi.

“không có!” Nhạc Nhạn lẹ lẹ quay đầu “Thiếu gia không phải đã lên sảnh rồi sao?”

Sáng sớm thiếu gia dùng xong đồ ăn mặc dù có đến tìm nàng, nhưng sau đó liền cùng đại tổng quản đi lên sảnh trước tiếp khách Nhan gia, thế nào không thấy?

“hấn chỉ muốn ta đi cùng Nhan công tử tham quan bên trong phủ, người cũng không thấy.” Đối với hành động tùy ý của chủ tử, Trầm Thiên Hạm rất không quen “đã giao phó rõ ràng từ trước, này xem ta với Nhan công tử tìm khắp nơi cũng không thấy đó!”

“Sao lại như vậy?” Nhạc Nhạn thấy đây cũng là một ý định bình thường, đại thiếu gia này luôn hứng lên giao chuyện cho người khác, cũng không quản

người ta có tiếp được hay không?

“Cũng không biện pháp, chỉ có thể nhờ người khác để ý một chút” Trầm Thiên Hạm không muốn lãng phí thời gian “Ta đi tìm Nhan công tử kia, người đi tìm thiếu gia đi! Cần thận khu kia, lão gia và Nhan lão gia còn đang ở trong thánh phòng liên tục tán gẫu! Đừng kinh động bọn họ.”

“Ta hiểu rõ rồi!” Nhạc Nhạn nhanh chóng lau sạch bàn tay, rồi đi ra khỏi nhà bếp, tìm kiếm vị thiếu gia cực kì tùy hứng.

Mạc phủ không gian rộng lớn, đừng nói đến giấu một người, có giấu cả chục người cũng được, Nhạc Nhạn trước lên phòng sách một chuyến, hằng ngày chỉ có người hầu phụ trách quét tước ở đây, bọn họ cũng nói hôm nay không thấy thiếu gia.

Lần này thì đi tìm ở đâu đây? Những nơi bình thường hẳn hay đến, nàng toàn bộ đều tìm hết rồi, chính là không thấy người, không phải... đã xuất phủ rồi chứ?

Thiếu gia thuở nhỏ có tập võ, có một thân khinh công, hẳn muốn xuất phủ cũng không nhất định phải ra bằng cổng chính. Nếu hẳn thật sự xuất môn, vậy càng không tìm thấy người a!

Nhạc Nhạn ngừng thờ liên tục đến những nơi khác tìm Mạc Tĩnh Viễn, nàng chỉ hy vọng thiếu gia còn ở trong phủ, nếu không thì nàng biết dùng lý do nào mà giải thích với lão gia đây?

“Nhìn người gấp đến độ trán nổi gân xanh, rốt cục đã xảy ra chuyện lớn gì vậy?”

Giọng nam nhân nhả từ đỉnh đầu nàng rơi xuống, kéo lại hành động vội vàng của nàng.

“Thiếu gia?” Nàng ngẩng đầu, quả nhiên thấy người mình đã tìm nửa ngày nay đang ngồi trên cành cây cao, cười đến khiến nàng sinh lòng cảnh giác.

“Mồ hôi cũng không muốn lau, còn chạy trong gió, em thật có ý nghĩ muốn chịu phong hàn đúng không?” Dù là ngoài mặt cười, nhưng lòng Mạc Tĩnh Viễn tuyệt đối không tốt.

“A!” Mới chớp mắt một cái, người nàng đã dựa vào trong lòng hắn, cùng nhau ngồi trên cây, có thể thấy được thời gian này, khinh công của hắn tiến triển không ít.

Thấy hắn thu hồi nụ cười, bực mình lấy ống tay áo giúp nàng lau mồ hôi, hai má nàng hồng lên, vội vàng cự tuyệt.

“Tự em làm là được!” không đợi hắn trả lời, nàng vội lấy chiếc khăn tay ra, ngoan ngoãn đem lên lau trán đầy mồ hôi do chạy đi chạy lại.

“Em ở đây gấp cái gì, hả?” Mạc Tĩnh Viễn không cùng nàng thỏa hiệp, tay nhàn rỗi rất tự nhiên chế trụ eo nàng, đem nàng hướng phía mấy nhánh cây cứng, không để cho gió to có cơ hội thổi tới.

Lúc nhỏ cái đại kiếp kia làm hỏng thân thể của nàng, dưỡng vài năm cũng không trị tận gốc, bệnh nặng mặc dù không có, nhưng bệnh nhẹ cũng không ít, cái tên đại phu đó chấp thuận căn bản là cái rắm! Nghĩ đến đây hắn lại quyết định ngày mai kêu đại phu thêm một chuyến, một lần nữa cho hắn cơ hội, nếu như vẫn không được, rõ ràng liên tục giải chiêu bài thôi, như vậy kéo từ năm nay sang năm khác chính là do Trương lão bá.

“Thiếu gia, người cái gì cũng không có giao phó rõ ràng liên giao Nhan công tử cho Thiên Hạm, rồi người đi đâu cũng không thấy, này để lại cho Thiên Hạm rất nhiều phiền não a!” Nhạc Nhạn thu hồi khăn, cố gắng không nhìn xem mình đã ngồi cách bao xa, chính là tập trung nói về tình huống này.

“Nhan công tử cũng không biết không phải là trẻ em lạc đường, Thiên Hạm cũng không tìm được người khác, cho nên ta cùng Thiên Hạm mới bàn bạc phân ra tìm người và Nhan công tử.”

“Có cái gì dễ tìm hay sao? Ta là đang ở đây nha!” Mạc Tĩnh Viễn mới không thừa nhận, chính mình là giấu diếm để nàng tự động tìm đến, chỉ là hắn không nghĩ đến nàng lại ngốc như vậy, tìm lâu đến thế!

“Nếu không phải em men theo nhiều nơi mà tìm, làm sao biết được người đang ở đây?” Càng không cần nói nếu như khi nãy hắn không lên tiếng, chắc đến bây giờ nàng vẫn còn ở trong phủ bốn bề tìm hắn đấy chứ!

“Tay chân em bị lạnh!” Mạc Tĩnh Viễn thông minh không trả lời, dù sao hắn cũng đạt được mục đích rồi, nàng bây giờ không phải là ngoan ngoãn ngồi đợi trong lòng hắn sao?

“Thiếu gia.” Nhạc Nhạn thử lấy tay rút về, mặt nhỏ nghiêm túc mà đứng đắn, “Hôm nay có quý khách ở trong phủ, người liền đừng làm ồn, về sảnh trước đi!”

“Coi như là quý khách, cũng không phải là quý khách của ta, liên quan gì đến ta?” Thấy nàng một khuôn mặt không tán đồng, Mạc Tĩnh Viễn càng không muốn đi, “nói lại, ta sáng sớm liền để cho nàng đánh thức, cũng cho mặt mũi đi gặp này cha con Nhan gia rồi, còn muốn ta đến sảnh trước làm gì a?”

Khi hắn nhận nhất định ở bên trong, mình đã tận tình tận nghĩa, làm được chuyện đáng làm.

“Người thật là.....” Nhạc Nhạn thật là muốn đánh hắn một quyền, đều cho mình tốt, những thứ khác đều không quan tâm. Nếu như hôm nay trong nhà có các huynh đệ khác, người một người không ra hiện diện, dĩ nhiên là không có việc gì xảy ra. Nhưng là tiểu thư chỉ có một người huynh trưởng là

hắn, người như vậy lại không quan tâm chuyện của nàng. dù sao cũng đừng để Nhan gia nói những gì không tốt thôi.”

“Là có thể nói cái gì a? Ta nhưng không cho đây là đối với phụ thân khó coi!” Mạc Tĩnh Viễn mới bắt kể điều này, ! hắn cảm thấy mọi chuyện chẳng có gì to tát cả, nếu bọn họ đã muốn nói, không phải tùy tiện tìm một lý do cũng được sao, càng không cần nói hành vi của muội muội mình không phải là chuyện ngày một ngày hai, lời nói ra vào chẳng lẽ ít? Đứa ngốc này còn ở đó lo lắng thay cho nàng. .

“Nhưng cũng không thể nói như vậy nha?” Nàng chỉ hy vọng hắn có thể để mọi thứ hôm nay yên ổn một chút, không cần làm giảm xuống đánh giá của Nhan gia đối với tiểu thư, lại không nói đến hắn đối phụ thân như thế nào, cho dù hắn không đối người ta ác thanh tà khí, nhưng cũng không hẳn đối phượng sẽ cảm thấy được tôn trọng, đây là chuyện rất vô lý đó!

“Tiểu thư cùng Nhan công tử kết hôn sau, Mạc gia cùng Nhan gia chính là người thân” Nhạc Nhạn thử cùng hắn giảng đạo lý mặc dù biết rằng hắn thường xuyên không rảnh mà để ý. “Nhan phủ ở trong kinh thành có thế lực, hơn nữa cũng có quan hệ với triều đình, nếu như quan hệ hai nhà được duy trì tốt, đối với việc làm ăn của phủ cũng có trợ giúp lớn, người cũng chuẩn bị tiếp nhận lấy việc làm ăn của phủ, liền biết mối quan hệ này quan trọng cỡ nào.”

Nàng thiếu gia có thể hay không đừng tùy hứng nữa?

“Ta biết a! Thế nên hồi sáng mới không đi quá xa đấy!” Mạc Tĩnh Viễn nâng lên mày, giống như là đang cười nhạo nàng nghiêm túc chân thành, "Hơn nữa Mạc phủ chúng ta cũng đem thiên kim tiểu thư duy nhất hứa hôn cho Nhan Khánh Ngọc rồi, như vậy quan hệ còn không đủ thân mật?”

“Người biết rõ đây không phải ý tứ của em!”

“Nếu không thì là ý gì?” Mạc Tĩnh Viễn buồn cười nhìn lấy hình dạng nàng không còn đường chọn lựa . Từ nhỏ đến lớn, nàng tựa hồ chưa từng thuyết phục hắn, nhưng ngay cả khi nàng thấy hắn làm sai chuyện gì, nàng cũng chưa từng ý kiến.

Nhạc Nhạn thật không muốn xem hắn làm quá a~

“Thiếu gia nếu như người không muốn ngồi ở chỗ này, thì nô tỳ sẽ không quấy nhiễu nữa.” Nàng di động thân người, không muốn cùng hắn ở đây mất to từng mất nhỏ nữa. nếu như hắn thật khăng khăng muốn ở trên ngọn cây này, nàng tổng có thể giúp hắn ứng phó.

“Ta nhớ kỹ là em sẽ không trèo cây!” Mạc Tĩnh Viễn đậm thanh nói, không rời khỏi nàng.

Xem ra nàng lại giận rồi nên mới bắt đầu xưng hô nô tì.

Nhạc Nhạn im lặng không nói, tay nhỏ bé to gan nín lấy bàn tay to lớn của hắn, cũng không còn quan tâm khoảng cách giữa mình với hắn.

“Em cho là dựa vào ta thì sẽ không té hay sao?” Mạc Tĩnh Viễn thú vị nhìn động tác của nàng, thuận thế buông lỏng eo nàng “Ta nhắc nhở em trước, chỗ này còn rất cao, nếu em còn muốn gầy cho rớt xuống thì ta không chắc sẽ giữ nổi đó!”

Nhạc Nhạn không nhịn được “phạm thượng” lườm hắn một cái, ai không biết hắn có một thân khinh công bản lĩnh, mới là có thể đem nàng "Uy hiếp" lên trên đây, bây giờ ngược lại nói không giữ nổi nàng, quả nhiên là nói dối!

"Tốt, đừng nói ta khi dễ em, chỉ cần em làm cho ta vui vẻ, ta liền mang em đi xuống." Mạc Tĩnh Viễn một bộ hình dạng người tốt muốn thương lượng, "không chỉ mang theo em đi xuống, còn cùng em đi đến sảnh trước, thật tốt tiếp đón việc này cũng phụ thân, như thế nào?"

Chợt nghe đến, này an bài tựa hồ thật tốt a, nhưng là chuyện nào có thể làm hắn vui vẻ đây?

Nhạc Nhạn âm thầm nhíu mày, bình thường muốn để vị thiếu gia tôn quý bốc đồng này vui vẻ, kết cục chính là nàng “vui vẻ” đến mức không dậy nổi. (:)))))))

Nhưng là. Nàng không xuống được, cũng không hi vọng cùng hắn ở trên cây , mà đại tể tướng cùng Thiện Hạm cũng đang bận bịu tìm người trước mắt.

“Thiếu gia có gì yêu cầu, mời người phân phó!” Đúng vậy, nàng chịu khuất phục.

“Nhạc Nhạn, em đều cùng với ta sống chung mấy năm, chẳng lẽ ta muốn gì nàng không biết?” Mạc Tĩnh Viễn cười nhẹ nhàng nhìn nàng, giống như là đang đợi con mồi tự mình dâng lên.

Nhạc Nhạn hai má đỏ hồng, hai người sớm chiều chung sống như thế vài năm, chẳng lẽ nàng không biết hắn muốn gì, trong lòng một phen vùng vẫy, nhưng rốt cuộc vẫn là thuận theo ý hắn, ấn nộ hôn thật nhanh xuống má hắn.

“Như vậy? Muốn ta thật tốt nghe theo em sao?” Nhìn má nàng ửng hồng, hai người đã từng thân mật qua rồi, nàng vẫn như vậy ngượng ngùng.

“Thiếu gia.” Lần này, má Nhạc Nhạn còn hồng hơn.

“Đứa ngốc!” Mạc Tĩnh Viễn không làm nàng khó xử nữa, chủ động áp sát môi mình lên môi của nàng, đầu lưỡi linh hoạt tiến vào trong miệng nàng, hấp

thụ hương thơm ngọt ngào chỉ thuộc về hắn, dù hoặc nàng e thẹn phản ứng. ~~~

một lúc lâu sau, hắn mới buông bỏ môi hồng điểm của nàng ra.

Nhạc Nhạn hai tay dính vào trong lồng ngực hắn, ngửa đầu lên đón nụ hôn của hắn.

“Như vậy mới giống với yêu cầu!” hắn ngữ điệu lười nhác quét qua tai nàng, yêu thương nhìn nàng đến lỗ tai cũng bị ửng hồng.

“đi thôi, chúng ta cùng đi đến sảnh trước!” Mục đích đạt được, Mạc Tĩnh Viễn lần này mang theo cảm giác hài lòng trở về cùng thân nhân tương lai bởi đường tình cảm.

Ôm lấy nàng phiêu phiêu như thế xuống đất, nhìn trên mặt nàng hồng triều đã lui, hắn lại không nhìn được mà hít trộm hương thơm của nàng một cái.

Nhạc Nhạn của hắn, nàng cứ như vậy cho là, hắn sẽ để nàng né tránh ánh mắt hắn sao?

Đời này, hắn nhất định là muốn nàng.

~Kết chương 3~

Bạn đang đọc truyện *Sủng Tỳ Của Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Đầu tiên là một đêm xuân lạnh.

một trận ho khan từ trong phòng truyền đến, nhẹ bước vào Tĩnh Vũ hiên, Mạc Tĩnh Viễn lông mày nhíu lên.

“Em lại dậy làm cái gì?” hắn đẩy cửa, xác định thấy Nhạc Nhạn đứng ở trước bàn, trên người cũng không nhiều y phục dày, để hắn sắc mặt càng thêm khó coi “không phải em muốn ở trên giường nghỉ ngơi thêm sao?”

Nàng chính là như thế không nghe lời hắn, rõ ràng khí trời còn rất lạnh, vậy mà mới sáng sớm đã đi lên nhà bếp lấy này cái gì bánh ngọt, quả nhiên bị nhiễm phong hàn rồi! Bị bệnh vẫn cố tình không chịu an phận, muốn nàng thật tốt đợi tại trên giường nghỉ ngơi dưỡng bệnh, nàng liền bất động thừa dịp không có mình liền xuống giường.

Mạc Tĩnh Viễn bước nhanh đi vào bên trong phòng, cẩn thận đem cửa đóng lại, một khuôn mặt âm hàn nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của đứa bé kia.

“Em miệng khô nên muốn đến rót ly trà.” Nhìn khuôn mặt tuần mỹ của hắn có vẻ lạnh lẽo như Diêm Vương, Nhạc Nhạn giọng điệu thăm than, thuận tiện nói một lý do, không muốn nói mình thực ra là nằm ở trên giường đến muốn mập ra, không nhìn được muốn xuống giường đi đâu đó, nếu trả lời như vậy, thiếu gia khẳng định là sẽ phát giận.

Bất quá là chịu lạnh, cũng không phải là bệnh nặng rất đau đớn, hắn lại kiên trì nhất định bắt nàng phải hảo hảo nghỉ ngơi, giống như nàng được bệnh nặng hơn, đừng nói thường ngày công việc nhỏ cũng không để nàng làm, liền lên giường cũng không cho phép nàng xuống.

Như vậy có quá khoa trương không?

"Ta liền nói đại tổng quản điều người nào đó lại đây chăm sóc em, là em không chịu." hắn thô bạo ôm lấy hai má nàng, hối hận đem nàng trở về bên giường ấm áp.

“Em cũng không có gì đáng ngại, huống chi ... em chỉ là một tiểu nha đầu...” Kiểm chế miệng mình không ho ra thanh âm khô khan, nàng hít thở một cái, liền miễn bất tận như thế trả lời.

"Đề ta này chủ tử hầu hạ em thì có tương đối phù hợp quy củ của nàng sao?" Mạc Tĩnh Viễn nhanh chóng đem đến một ly trà hương trên tay nàng nhét vào, sắc mặt cực kì khó coi.

hắn sớm nghe đủ quy củ làm người của nàng rồi! rõ ràng là trong cả phủ, thậm chí trong cả Cẩm Tú thành người nào cũng biết thân phận của nàng không chỉ đơn giản là một cái nha đầu, liền chính nàng cùng những người đó mãi không cùng địa vị, giống như một chút liền sẽ lâm vào địa ngục vạn kiếp bất phục, giống thái độ của nàng đối với hắn, chỉ cần không thừa nhận, quan hệ của hai người liền như chủ tớ...

Toàn bộ mọi người đều hiểu tâm tư của hắn, chỉ có nàng là không chịu đối mặt.

"Em sớm nói người như vậy là ngại chết em, nào có đạo lý chủ tử chăm sóc người làm chứ?" cho dù biết hắn hội không vui, nàng vẫn không nhìn được “nhắc nhở”.

"Nếu như nem không muốn ta chăm sóc như vậy, phiền em liền tự mình thật tốt chú ý thân thể đi!" hấn không nhận được cắt đứt lời nói của nàng, như thể đến vài năm, nàng liên miên bất tận nói khiến hấn cũng nghe đến phát ngán, trừ phi nàng ngày nào nghĩ ra cách nói mới, bằng không có cần thiết chăng?

"không phải miệng khô? Trà quang có thể giải khát sao?" không muốn cùng một bệnh nhân tranh luận về vấn đề thân phận nữa, hơn hết, hôm nay là cái ngày đặc biệt, nàng đã thân thể không thoải mái, hấn không muốn nữa để nàng ngay cả trong lòng cũng đều không thoải mái, vậy coi như xong đi!

—

hấn lần này ý định nếu bị truyền đi ra ngoài, bên ngoài người ta nhất định không thể tin được, hấn Mạc đại thiếu gia cư nhiên sẽ vì một nữ nhân như vậy nhân nhện, cô tình chỉ cần có thể nói chuyện với nàng, hấn chỉ có thể nhận tài. (!)

Nhạc Nhạn không phải là không biết hấn đối với mình dụng tâm, nhưng là từ nhỏ trong lòng có nghiệp chướng khó quên, nàng chỉ có thể âm thầm thờ dài, dễ dàng bản lĩnh bảo hấn lấy tách trà, cùng hấn quên đi đề tài phiền lòng này...

Nàng uống xong trà, Mạc Tĩnh Viễn cũng đã trút đi áo khoác, lên giường ôm nàng cả thân người đang lạnh băng.

hấn tuần lông mày khẽ nhíu, ản nhần không phát ra nhiều âm thanh, chỉ là để má nàng dựa vào trong lòng mình, lấy thân thể ấm áp của mình sưởi ấm thân thể nàng.

"Còn không ngủ sao?" Nhạc Nhạn một bên nhìn coi hấn, có chút tội lỗi, hấn vài ngày nay giữa đêm luôn để ý nàng ho khan nhiều nên không thể ngủ yên giấc, vài ngày gần đây lại có vài món hàng ở chợ lớn, mỗi ngày cho nàng ra phủ đi, vài ngày nay, hấn lại trước mắt đều nhìn thấy bóng ma, làm ảnh hưởng một chút đến dung mạo của hấn... [Shyn: em lạnh quá, edit chương này lúc 2h đêm==]"

"Mau ngủ đi, em không sao rồi!" Nàng bảo đảm

"không vội." Mạc Tĩnh Viễn nhìn nàng trên khuôn mặt không giấu được quan tâm đối với mình, tâm tình tốt đi một chút, chỉ là nhìn bộ dạng của nàng thì có vẻ như nàng đã quên hôm nay là ngày gì trong đời rồi...

"Quên hôm nay là ngày gì à?" hấn thông thả đem má tựa vào trên vai của nàng, bàn tay hình như không lịch sự muốn đem bàn tay nhỏ bé của nàng chơi đùa ác liệt.

"Hôm nay?" Nhạc Nhạn không hiểu hấn là đang muốn nhắc đến cái gì, mới nghĩ quay đầu lại hỏi cho rõ ràng, lòng bàn tay đã bị một vật gì đẩy ầm ầm lấp đầy.

Cái cảm xúc tròn nhãn quét sạch xúc giác nàng, để nàng trong một lúc nhớ xem hôm nay là ngày gì.

Nàng mở hai bàn tay ra, quả nhiên là một quả trứng hồng.

"Ngốc, hôm nay là sinh nhật em đấy!" Hoi thờ thờ lất phất bên tai nàng, hấn sùng nịch nhỏ tiếng nói "Em thật là... Tiểu hồ ly~ Ngay cả sinh nhật mình cũng quên!"

"Em...." Vừa nháy mắt một cái liền có ngày một làn nước phủ quanh mắt nàng, nhìn hấn cầm quả trứng hồng, vội vàng bóc đi vỏ trứng, sau đó đưa lại cho nàng.

"Nhanh ăn đi!" hấn nhẹ ôm eo nàng, để lưng nàng dính vào ngực mình, ngồi ở trên chân mình, đem cả người dính lại có thể nói không có một lỗ hồng, không để nàng rời khỏi mình quá xa.

"Ấn!" Nàng âm thanh nhẹ nhàng trả lời, nhắm mắt lại không để cho nước mắt phá hoại khoảnh khắc này, môi mỉm cười, đem trứng hồng từng ngậm từng ngậm đưa vào miệng, chỉ tiết thương thức.

Đây là lần sinh nhật thứ bảy kể từ khi nàng rời nhà, cũng là hấn bồi mình qua cái sinh nhật thứ bảy, mỗi một năm, hấn cũng không quên, từ cái ngày hấn phát hiện mình ở trong bụi rậm, liền không hề vắng mặt.

Trong ký ức, chuyện này giống như chỉ mới là ngày hôm qua, chớp mắt một cái, liền đã qua bảy năm.....

Bảy năm sao? Vậy coi như thời hạn đã gần đến, chỉ một năm nữa thôi, rồi nàng sẽ được về nhà.....

Nàng lúc đó là kí khế ước bán thân trong tám năm, đến giờ cũng hơn bảy năm, đợi đến ngày này năm sau nàng rời khỏi phủ, hấn..... chắc sẽ không vì nàng mà chuẩn bị trứng hồng như vậy nữa.....

"Năm nay em có tâm nguyện gì vậy?" Như bình thường, hấn đợi nàng ăn xong liền hỏi.

Nhạc Nhạn nghiêng đầu về phía hấn, không ngờ đầu hấn lại để ở đó, rõ ràng trứng hồng sớm đã rơi xuống bụng, nàng vẫn không mở được miệng.

Nàng có tâm nguyện gì?

Hàng năm ở trong ngày này, hân luôn hỏi nàng như vậy, nhưng, nàng cái gì cũng không dám muốn.

Nàng không có tư cách muốn, cũng không biết muốn thế nào, thậm chí tâm nguyện lớn nhất của nàng, chính là người bình thường muốn không nổi.

“không có!” Trầm mặc hồi lâu, nàng xác định trả lời “Bây giờ thế này đã rất tốt nha!”

Nàng tự nhắc nhở, là không nên trông chờ những thứ không thuộc về bản thân~

“Phải không?” Mặc dù không ngoài dự đoán nàng sẽ trả lời như vậy, nhưng chính tai nghe thấy, Mạc Tĩnh Viễn lại thấy bức.

“Ta nói em nha, từ nhỏ đến giờ cũng không có thấy em vì mình mà yêu cầu thứ gì cả, đừng nói đến cùng người khác tranh giành vật khác!” hân đem nàng xoay nửa vòng, cuối cùng lại đặt trên đùi mình, chi tiết xem xét trên mặt nàng là có phản ứng gì, “Chẳng lẽ em thật cái gì cũng không muốn?”

Cuối cùng, câu nói kia lại khiến tim Nhạc Nhạn đập mạnh, không nhịn được rú ánh mắt xuống né tránh.

Nếu như nàng đủ thành thực, nàng liền sẽ hiểu, mình không phải là không muốn, mà là không dám, có lẽ chính nàng là người quá thành thực rồi, thấy phải hiểu quá mức rõ ràng, mới chớm một chút là sẽ hết ngay hi vọng. ...

"Em Bây giờ như vậy rất tốt, rất tâm mãn ý túc (mãn nguyện) rồi, cái gì cũng không thiếu, em cũng vậy không nghĩ đến những việc quá xa." Biết hân đang chờ mình trả lời, nàng khó khăn lên tiếng, không hiểu thái độ của hân, vì sao năm nay qua năm khác vẫn không buông thả nàng?

"Phải không?" Mạc Tĩnh Viễn căn bản không tin, nàng thế nào có thể nghĩ đến việc không xa? Nàng rõ ràng từ ngày bắt đầu tiến phủ, vẫn ở đây đếm lấy từng ngày? Nàng nghĩ đến nhưng xa rồi, vừa nghĩ thậm chí nghĩ lấy chuyện tám năm sau, chỉ là tám năm sau,

nàng không được ở cùng hân.

Còn dư lại thời gian không tới một năm, nàng cho là nàng thật có thể rời khỏi Mạc phủ sao? Nay khế ước bán thân tám năm đã hết thời hạn, cho dù nàng không muốn, hân cũng quyết lưu nàng ở lại.

“Tĩnh từng ngày, hình như khế ước bán thân của em cũng gần hết thời gian rồi. . .” không muốn để nàng trốn tránh, cứ cho là hân không biết tính toán của nàng, Mạc Tĩnh Viễn rõ ràng làm rõ “Tĩnh đến lúc này em cũng được 18 tuổi, không hảo hảo tính toán thì quả là không được, đến lúc đó hết thời hạn rồi, em dự tính sẽ làm gì?”

Nhạc Nhạn tâm cả kinh, không nghĩ đến hân cư nhiên sẽ nhớ mãi, còn chủ động hỏi đến. ...

"Này không phiền thiếu gia quan tâm, em rời nhà nhiều năm, muốn nhất dĩ nhiên là được về nhà, đợi đến lúc mãn hạn, em sẽ về làm việc cho bạn mẫu thân."

Nếu không nàng còn có thể đi những đâu? Này hơn bảy năm đến, thiếu gia nói là thiếu không được nàng hầu hạ, không chịu đồng ý cho nàng đi, quản trách với đường xá xa xôi, nàng mỗi lần về nhà đều là vội vội vàng vàng đợi không được bao lâu, thật may là mỗi tháng đệ đệ có viết thư nàng biết trong nhà mọi chuyện lớn nhỏ, để nàng yên tâm"

Nàng đáp không chút do dự, nắm chắc hình dạng Mạc Tĩnh Viễn sẽ rất giận dữ.

hân biết nàng nhớ nhà, hân biết nàng nghĩ theo mẹ nàng cùng đệ đệ, nhưng là nàng có cần phải gấp như thế sao? Chẳng lẽ nàng cùng hân bảy năm đến quen biết không làm nàng khó từ bỏ? Từ nàng vừa mới trả lời trong, hân không cảm thấy đối nàng có một chút gì quyến luyến. [Shyn: lại đóng lời. [- []

“Phải không?” hân cười vẩy nàng, lộ ra làn da nàng trắng như tuyết, cặp mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm khối ngọc bội nàng đeo trước ngực, lúc này mới thả lỏng hơn được chút xíu.

hân đã sớm đem nàng đặt ở dưới, nàng cũng đón nhận, ngọc bội này cũng chính là ngoài ý muốn, tương lai nếu nàng nghĩ lại, kết quả cũng không biết được...

Nghĩ đến đây, buồn bức trong lòng hân cũng tốt hơn một chút, không hề truy vấn chuyện tương lai của nàng nữa, chính là chăm chú nhìn cảnh đẹp trước mắt.

nói lại, nàng cũng chính là người của mình rồi, cho dù nàng không thừa nhận, lòng của nàng sớm đã giao cho hân, lần này, nàng chính là trốn không được....

“Thiếu gia.” Nhạc Nhạn cười, hai má ửng đỏ, thắc mắc không hiểu sao thú tính của thiếu gia lại bộc phát.

“Mệt?” Mặc dù này giờ có chút khó chịu, nhưng hân nhắc nhở nàng chính là vẫn còn bệnh, xác thật là phải hảo hảo nghỉ ngơi.

Nhạc Nhạn hai má ửng hồng, không biết trả lời thế nào....

Nàng nằm trên giường nghỉ ngơi cũng được vài ngày, như thế nào có thể ngủ chứ? Nhưng nếu nàng nói không ngủ, thì chẳng khác nào cổ vũ hân tiếp

tục?

"Nhìn dáng vẻ em giống như không phải ngủ." hấn cười đắc ý, động tác nhẹ nhàng kéo xuống xiêm y của nàng, để nàng thân thể tiêm nhu bày ra ở trước mắt mình, vết thương phía sau lưng hiển hiện rõ ràng trước mặt hấn, ánh mắt ảm sâu, lạnh lạnh vài phần.

Đó là nàng năm ấy mười tuổi để lại, miệng vết thương quá sâu, cho dù sau này hấn tận tâm tận ý chăm sóc nhưng vẫn để lại sẹo, nhắc nhở lấy hấn, lúc tấm bé nàng chịu khổ như thế nào.

Từ đó trở đi, hấn liền âm thầm thề, cả đời này, hấn muốn tận tâm toàn lực bảo vệ nàng, thương nàng, không để nàng gặp chuyện này lần nào nữa.

hấn ôn nhu hôn lên má nàng, lên vai có chỗ vết thương, cảm giác được nàng một trận rung động...

Nàng quay đầu, vừa lúc chạm vào môi ấm áp của hấn.

"không sao rồi. . . ." Giọng nói hấn bình thường, không có dịu dàng an ủi, tựa như nhiều năm trước nàng thoi thóp một hơi nằm ở trên giường, thanh âm thường thường nghe thấy.

Khi nàng còn ngơ ngẩn, thời điểm phát sốt cao, cũng là cái thanh âm này làm bạn với nàng qua những đêm tối, mãi cho đến nàng tỉnh lại đây, thấy rõ ràng thanh âm kia chính là của thiếu gia kiều quý nhưng rất nóng nảy, nàng còn cho là mình còn đang trong mơ.

Sao lại là hấn?

hấn có tình?

Hơn nữa không phải việc này, nhớ năm đó đến giờ hấn sủng nàng, thương nàng, đã sớm ra khỏi phạm vi của “chăm sóc” rồi.

hấn đối với nàng rất tốt, cực kì tốt, nhưng cũng vậy mới khiến nàng khó thể thoát ra.

hấn đối nàng tốt như vậy, nàng sẽ không nở rời khỏi.

Luồng khí nóng từ sau áp sát lên nàng, bẻ gãy nàng suy tư, nàng phục hồi ý thức mới nghĩ khước từ, lại đột nhiên phát hiện mình sẽ không đến một năm liền phải rời khỏi, đến lúc đó nếu cùng hấn gặp mặt liền khó rồi.

Tâm nhanh chóng, nàng quyết tâm vào sinh nhật của mình phóng túng một lần, chủ động quay ra sau ôm lấy vai hấn, hướng môi hấn hôn đến.

Nàng chủ động làm hấn kinh hãi, bình thường luôn muốn hấn thể hiện cả người mưu mẹo dụ dỗ, nàng mới sẽ để ý loạn tình mê mà hiển lộ chân chính tình ý, tối nay là có cái gì không đúng a, là tiểu Nhạn nhi cố chấp này thay đổi?

hấn nhẹ nhàng cười nhẹ, lưỡi trơn trượt nhanh chóng trượt vào miệng phần nộn của nàng, không muốn bỏ qua một khắc quý báu, nàng không tự chủ được phát ra tiếng than nhẹ, càng giống như tiếng trống cổ vũ hấn, hai người hôn bắt đầu trở nên hung hãn, ướt ướt mà trực tiếp, dễ dàng dấy lên dục vọng nguyên thủy nhất của con người.

hấn liền thật sâu hôn nàng, miên man mút lấy địa phương ngọt ngào trong miệng nàng, nàng thở ra kinh hoàng muốn lùi lại, hấn lại nhanh chóng đuổi theo, một chút cơ hội cũng không cho nàng. Hai tay ôm lấy khuôn mặt nàng không cho nàng lui lại, bá đạo yêu cầu nàng hoàn toàn tiếp nhận.

Đầu lưỡi của hấn trêu chọc lấy nàng, muốn nàng và mình giống nhau điên cuồng, giống nhau thâm nhập, cũng không có tâm tư khác để suy nghĩ cự tuyệt hoặc trốn tránh.

hấn... không cho phép nàng rút vào bên trong vỏ bọc nữa.

Nhạc Nhạn toàn thân phát nhiệt, trước khi thể mãnh liệt của hấn liền đầu hàng, hấn cuồng đã kích tình hôn đem ý chí của nàng toàn bộ biến mất, cũng nữa không cách nào giữ vững lí trí.

Mạc Tĩnh Viễn vuốt nhẹ hai má phần nộn của nàng, mê ly nhìn lấy gương mặt nàng hồng hồng xinh đẹp, linh hoạt bắt đầu thoát đi quần áo giữa hai người bọn họ, hướng phía xa ném đi, chỉ có cuồng nhiệt mon tron thì không bao giờ cũng không đủ thỏa mãn hấn, hấn khát vọng là có tất cả của nàng, hấn muốn nàng hoàn toàn thuần phục hấn.

Nhạc Nhạn cảm giác mình dần dần trở nên trần trụi, cả người trắng kiện quen thuộc áp sát chặt ở phía sau nàng, làn da cùng thân nhiệt nhanh chóng chạy đi trên người lạnh lẽo của nàng, để nàng thoải mái phát ra âm thanh than thở.

Mạc Tĩnh Viễn mỉm cười nhìn lấy nàng phản ứng, thân thủ khéo léo liếm hôn lấy vành tai nàng, bàn tay ven theo đường cong bắp đùi bóng loáng của nàng đi lên, dò hướng hoa huyệt ẩm ướt giữa hai chân nàng đến.

Mặc dù hai người sớm đã có quá nhiều lần thân mật, nhưng hấn động tác vẫn là để Nhạc Nhạn hai má ẹn thẹn ửng hồng, nàng có thể cảm thấy đầu ngón tay của hấn đang thăm dò lấy địa phương tư mật nhất của nàng, lo lắng vụn vụn cả người, nhưng thế nào cũng không thoát khỏi, liền bị hấn đốt lên một ngọn lửa.

Lần nữa để lưng nàng tựa trước ngực mình, tư thế như vậy khiến hấn có thể dễ dàng trêu đùa, thường thức dáng người dụ nhân mị hoặc, xem nàng thân

thể cứng rắn, hần tà tứ lấy ngón tay trở tiến đến hoa huyết, nhẹ nhàng lôi kéo.

“A.....” Nàng nửa là đau đớn, nửa là khoái hoạt nâng vai lên, bật ra tiếng ngâm.

“Đau sao?” Mạc Tĩnh Viễn thuận theo động tác của nàng trước, lồng ngực vẫn như cũ dán chặt lưng nàng, giọng nói trầm thấp khêu gợi trượt lên trượt xuống bên tai nàng, tạo thành loại không khí mờ ám động lại giữa hai người.

Nhạc Nhạn cũng không phải là gât đầu, lắc đầu cũng không đúng, kiều nhan trắng như tuyết lập tức nở to thông hồng, lời nói cũng nói không nên lời, thời điểm hần mỗi lần như vậy đụng nàng, thân thể của nàng luôn không tự chủ được phát nhiệt, run nhẹ.

hần nhẹ nhàng cười, tay giấu ở giữa hai chân nàng cũng không nhàn rồi, làm cho hoa huyết một mảnh ẩm ướt.

"A." trên dưới gập hai lần kích thích, để Nhạc Nhạn thân thể xụi lơ, tiếng rên rỉ mềm mại đáng yêu chảy ra. . .

“Nàng. . . thật mềm. . . sờ thật tốt.” nhẹ găm lấy vành tai của nàng, hần thật thấp khen, hần đang nhìn thấy thân thể của nàng bởi vì động tình mà khẽ run rẩy, ánh mắt sưng mù, hần cơ hồ nghĩ muốn lập tức xuyên qua sự mềm mại của nàng.

"không cần nói." Nàng lắc nhẹ đầu, tay nhỏ bé che giấu mặt đầy ý xấu hổ, mà cái kia giống như dẫn ngọn lửa, bàn tay chặt chẽ xoa bóp hai bầu ngực nàng, để nàng không tự chủ được ưỡn ngực khinh ngăm, khiến động tác hần càng thêm cần rờ.

"Vẫn như thế xấu hổ." hần cười nhẹ, một đôi bàn tay lại không tha cho nàng, tiếp theo chế ra những động tác mới trên người nàng, tạo cho nàng khoái cảm tê dại hư mềm khó tả.

hần đem nàng áp đảo ở trên giường, môi lưỡi lửa nóng gần nửa cùng nàng dây dưa một hồi, ngón tay dài đi về bên ngoài hoa huyết của nàng vuốt ve, đem hoa huyết làm ướt đầm một mảnh.

"A." Nàng khó chịu cuộn ngón chân mình, ưỡn người, cảm thấy cảm giác thoải mái ở ngoài nhưng lại cảm thấy vô cùng hư không, một cổ muốn dục vọng của hần ở giữa hai chân nàng tích lũy, không ngừng hành hạ lấy nàng.

Nàng nhẹ nhàng vặn vẹo eo nhỏ, không tự giác ưỡn thân áp sát tới hướng hần, tựa như bản năng đưa trẻ truy tìm khoái cảm trực tiếp vậy.

Nàng nhiệt tình phản ứng càng thêm kích thích dục vọng của Mạc Tĩnh Viễn, hần khẽ nâng cao mông đẹp tròn non của nàng, chỗ háng ngồng giờ phút nam rất cứng chống đỡ miệng hoa huyết ngập tràn xuân triều, lại nhẫn tâm chỉ ở đó mà nheo mà không tiến vào, cố ý để nàng khó chịu.

Nhạc Nhạn quả nhiên nhăn nhó lông mày, vài lần hần "Qua cửa mà không vào" khiến nàng cảm thấy đầy đầy áp chế, trong lòng biết hần là cố ý, nàng chỉ có thể cắn nhẹ phía sau, hướng ánh mắt về hần vô thanh thỉnh cầu. (ý là nói bằng mắt ý :>)

"Muốn?" hần giương môi cười một tiếng, nhìn nàng hai má triều hồng, tương đương đang kiên trì chờ đợi câu trả lời, hần chính là thích nhìn bộ dạng này của nàng.

Nhìn hần thực hiện được hình dạng vui thích, Nhạc Nhạn rõ ràng nhắm lại ánh mắt, đến mắt cũng không thấy vì tịnh.

"Tức giận à? Tính tình này của nàng thật là hồng бет !" Ai! hần cũng không có thể oán trách, dù sao cũng là do mình sủng nàng, nàng mới có thể can đảm như thế.

"Mở mắt ra." Dục vọng chỗ kín như cũ ở hoa huyết nhạy cảm trước quét động đập, cảm xúc ươn ướt âm ẩm thiếu chút nữa làm hần không kềm được hành động, thân thể của hần điên cuồng hết lên suy nghĩ muốn hung hăng chiếm hữu nàng, nhưng là lý trí của hần lại yêu cầu hần không thể buông thả.

Nhạc Nhạn ngăm lấy môi, lắc lắc đầu, cự tuyệt mở ra, nàng mới không muốn xem hần giễu cợt đáng vẻ của mình, cũng không thể tưởng nàng sẽ như vậy, còn không phải là bị hần làm hại?

Nhạc Nhạn hai má càng hồng hơn, mà nam nhân này vẫn kiên trì ác liệt đưa tay đến chỗ hai người giao hợp, cần rõ chuẩn xác tiếp xúc yếu điểm nàng nắn cảm nhất, trêu chọc lấy này dần dần hoa hạch đầy máu nổi lên, một ngón tay thăm dò vào thì quấy phá lấy xuân triều trong hoa huyết, nhưng lại nhanh chóng rút lui ra khỏi, để nàng không nhìn được phát ra thanh âm rên rỉ nghe cũng đành phải thẹn thùng, mắc cỡ.

"Như vậy mới ngoan." hần hài lòng cười, yêu thương hôn hai má hồng như lửa của nàng.

"Người." Nhạc Nhạn là mở bừng mắt, nhẹ nhàng lên án nhìn lấy hần cười đến giống như nghịch miêu, hoàn toàn không phải công tử thường ngày cao quý khó gần.

"Ta thế nào?" hần một khuôn mặt không hiểu, tay dài ở dưới người nàng không ngừng làm loạn, "Thế nào, là như vậy không thoải mái sao? Em bắt mắt ở đâu có thể nói nha!"

“A...” Khi hần trêu chọc, toàn bộ kháng nghị của nàng đều trở thành rên rỉ.

Nàng thẹn thùng tức giận che miệng lại, muốn ngăn cản thanh âm cực kì âm muội này thoát ra.

"không được." Nam nhân tới cực bá đạo ra sức ngăn trở động tác của nàng, liền lấy một tay đem hai tay của nàng cố định, không để nàng lần nữa che giấu thanh âm hợp tai này.

"Nàng... thế nào vẫn như thế không nghe lời? Biết rõ tính tình ta, còn luôn muốn cùng ta chống đối." Mạc Tĩnh Viễn không đường chọn lựa thờ dài, đối với nàng quen tính bất tuân, hắn luôn dùng thủ đoạn kịch liệt hơn "dạy bảo" nàng.

Mà "kịch liệt" thủ đoạn này, để nàng cũng không cách nào kháng cự, thần phục xui lơ trên giường, trần trọc kêu lên "A....."

Khi hắn không ngừng trâu chọc, Nhạc Nhạn chỉ cảm thấy giữa hai chân đã sớm ướt thành một mảnh, cả người cùng bị rút sạch năng lượng đều giống như nhau, trần trần hoan du ở bụng dưới nàng không ngừng tích lũy, một luồng sóng hướng nàng cuốn đến, nàng chỉ có thể lắc đầu đẹp, run rẩy cầu xin tha thứ.

"Em..... không được....." Nàng ngửi điệu bề tan tành, thật tại là không chịu nổi.

Thành công lần nữa chiến thắng, Mạc Tĩnh Viễn hít một hơi, rời khỏi hai tay của nàng, mặc cho tay nhỏ bé của nàng leo lên vai mình, vội vàng rút ngắn khoảng cách hai người.

Lần này hắn rất phối hợp nâng lên mông của nàng, để hoa huyết mềm mại nàng thẳng đến lấy dục vọng của mình, ngồng giò rất cứng thông thả mở ra nàng hoa môi non mềm, từng tắc một tiến vào ngọt ngào huyết đạo bên trong.

Nhưng hắn quan tâm nàng cũng không cảm kích, tốc độ thông thả này cơ hồ là ở hành hạ nàng, nàng buồn bức hừ một tiếng, hai tay được hắn buông tha, bắp đùi trắng nõn tự động quấn quanh hông hắn.

"Trẻ con nóng lòng." Nhưng mà rất hợp tâm ý của hắn, hắn không hề nhẫn nại nữa tự thân dục vọng, cúi người mon trón ở cái miệng nhỏ nhắn của nàng, cứng eo một cái, lửa nóng thật chắc xông vào bên trong huyết đạo của nàng.

"A....." Nàng bật ra khinh hô, thân thể yêu kiều được lấp đầy cẩn thận, thư hoãn thân thể bên trong của nàng cực kì nóng bức cùng khẩn cầu.

"Thiên!" Mạc Tĩnh Viễn cũng không nhịn được gằm nhẹ một tiếng, cảm thụ lấy bị dùng đạo tơ nhưng chặt chẽ bao lấy, cảm giác sáng khoái, "Nàng luôn như thế để ta điên cuồng."

hắn chôn sâu ở trong thân thể nàng, lửa nóng không mau đi vào nhịp nhàng, ngược lại không ngừng họa vòng mè neho, quấy phá lấy tron ướt vách tường bên trong huyết đạo, hắn... cũng luôn biết làm thế nào để nàng điên cuồng.

Nhạc Nhạn cũng không khiến hắn thất vọng, tế nộn hoa huyết chặt chẽ mút lấy hắn thật chặt, trên khuôn mặt, ngực giai nhân xuất hiện một mảnh hồng triều.

"Nàng... ép chặt ta thật thoải mái." Mạc Tĩnh Viễn tuần nhan xinh đẹp bởi vì lửa nóng dục vọng mà có không bằng thường ngày căng cứng cùng độn hồng, một đôi mắt mê mải nhìn nàng.

"không cần nói....." Dem đầu ôm chặt vai hắn, hắn dùng ngữ khí thâm tà làm Nhạc Nhạn e lệ không dứt.

"Ta mạn phép muốn." Mạc đại thiếu gia tùy hứng toàn bộ hiển lộ, liền thế cắn nhẹ vành tai của nàng, cảm giác hoa huyết của nàng càng lúc càng ướt, càng lúc càng nóng, để hắn không bao giờ thỏa mãn với bây giờ tình thế, bàn tay chế trụ eo của nàng, cứng eo trước sau đu đưa, một lần lại một lần tiến vào mật huyết.

"A....."

Nghe thấy nàng kiều duyên một tiếng đến qua một tiếng, Mạc Tĩnh Viễn chỉ cảm thấy mình sẽ phải phát cuồng rồi, hắn mỗi một lần đi vào, cũng có thể cảm thấy nàng hoa kính truyền đến từng trận co chặt, dày đặc bao chặt hắn.

"A....." Nàng không ngừng rên rỉ lấy, cảm giác thân thể càng lúc càng như lửa nóng, hoa huyết bị hắn xuyên suốt càng lúc càng ướt, bụng dưới ngưng tụ áp lực sắp phải vỡ ra.

"Kêu đi! Ta rất vui về nghe." Cảm thụ nàng hoa kính nhỏ hẹp chặt chẽ tiến đến mình, đã đạt tới cao triều, khe hạch không ngừng co rút, hắn càng thêm gắng sức thẳng lưng xung tiến.

Nàng hô hấp dồn dập, mặc cho một luồng sóng cao triều chấn động đem nàng nhấn chìm, ườn người không ngừng run rẩy, cuối cùng, nàng ném đi tất cả dè dặt, không hề cất giữ phòng thích tình cảm của mình, nhiệt tình hưởng ứng hắn.

To lớn rất cứng ở trong thân thể nàng điên cuồng xuyên thấu, nàng dần dần mất khí lực, đành tùy hắn bày biện.

Thuận theo hắn mon trón, hắn nhịp nhàng, nàng một lần lại một lần được tôn sùng đại cấp tình dục, giọng nói mời gọi nàng không ngừng đến.

"Em..... A a....." Lại một lần cao triều tiến đến, nàng bất lực rên rỉ, chặt chẽ nắm tay, không ngừng run rẩy, mái tóc đen lác lư, chỉ biết cầu xin tha thứ.

“không cần....” Nàng, không được nữa rồi.

"Chờ một chút." hấn thanh âm thô ách, cũng không có so nàng tốt quá nhiều ít, hấn yêu thương nhìn lấy nàng sụp đổ khinh khốc hình dạng, đem nàng kéo đến trong lòng mình, chặt chẽ ôm lấy.

một trận cuồng liệt kéo ra đưa vào, hấn đem rất cứng chôn thật sâu vào nàng hoa huyết nhỏ hẹp không ngừng nhúc nhích, tha hồ phóng thích bản thân.

Nhạc Nhạn chặt chẽ ôm lấy hấn, tại chính mình sinh nhật trời oi này, nho nhỏ phóng túng một phen. [Ôi, nho nhỏ :))]

Hàng năm một ngày này, thiếu gia luôn hỏi nàng muốn cái gì, nhưng nàng cái gì cũng không dám muốn..

Bởi vì nàng muốn nhất, chính là một có thể như vậy bên cạnh bồi hấn, trọn đời...

"Ôm chặt vậy, là muốn làm tiếp lần thứ hai sao?" Cảm nhận lòng nàng bất ổn, Mạc Tĩnh Viễn nhẹ xoa mái tóc dài của nàng, lơ đãng hỏi.

Nhạc Nhạn không trả lời, chỉ là đem mình chôn ở trong lòng hấn, không hề buông lỏng tay.

không còn cơ hội rồi, sinh nhật năm sau, nàng... sẽ không có chỗ.

"Nàng nha! thật là đồ ngu ngốc." Giống như là hiểu suy nghĩ trong lòng nàng, Mạc Tĩnh Viễn lại khí thương tình nhẹ nhàng mắng, cũng không nói thẳng ra là điểm tâm tư, chỉ là thuận theo ý chặt chẽ ôm ấp nàng, cho đến nàng ngủ thật say, mới cúi đầu nhìn về phía khuôn mặt yêu thương của nàng, còn hấn, thật tĩnh táo, bình tĩnh....

“Ta..... như thế nào lại để nàng đi!” Nhà của nàng... là ở đây.

Tuyên cáo xong, hấn nhếch môi, ôm người hấn coi trọng nhất trong lòng, cùng giường, chung gối, và ngủ.....

~Hết chương 4~

Bạn đang đọc truyện *Sủng Tỳ Của Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Ở đêm Mạc Nguyên Thiên xuất giá, Trầm Thiên Hạm cứ nhiên bỏ trốn.

Này tin tức để vốn là đang vui sướng, trông kèn rộn ra chuẩn bị cho hôn sự tiểu thư Mạc phủ, lọt vào bên trong trở thành mê cung hỗn loạn.

Người thân cận Trầm Thiên Hạm đều hiểu, nàng là người cực kì bất kỷ luật, theo lời người của Thận Hành, tuyệt đối sẽ không nói một tiếng, không lên tiếng liên mất tung, nhất định là trên đường đi ra khỏi ngoài ý muốn.

Trong lúc nhất thời, Mạc phủ trên dưới nhốn nháo không dứt, Mạc Tĩnh Viễn hạ lệnh phái người đi ra ngoài bốn bề tìm, lại cũng bất lực trở về, để trong phủ bị một tầng u ám nhấn chìm, không chỉ là bởi vì Trầm Thiên Hạm chưa tới, hơn nữa bởi vì nàng cùng Mạc Nguyên Thiên, Hoài Hương, Nhạc Nhạn tình cảm tốt nhất, lần này nàng mất tích, đừng nói tân nương không nữa điểm nhận định được đây là chính mình hôn sự, liền ngay sau khi khỏi bệnh khiến Nhạc Nhạn không thể nào yên tâm.

Nhạc Nhạn tâm không vui, Mạc Tĩnh Viễn cũng không cao hứng, cho nên nhiều người càng thêm liều mình tìm, nhưng vẫn là một chút ít manh mối cũng không tìm được, chỉ biết là hai ngày trước sáng sớm Trầm Thiên Hạm liền đi đến Thường An Thành xử lý chuyện trên phương diện làm ăn, nhưng chuyện giải quyết sau, nàng liền nói muốn quay về phủ, nhưng lại mất hết tung tích.

Mà trời cũng là hạ xuống một tràng mưa to, ngựa Trầm Thiên Hạm hôm qua lại một thân lầy lội, Nhưng tìm khắp bốn phía Thường An Thành cùng Cẩm Tú Thành, chính là không phát hiện ra nàng, tâm tình của mọi người càng nặng nề hơn.

"Vẫn không tìm được?" Mạc Tĩnh Viễn nhìn ngựa của người hỏi báo, mày đẹp khẽ nhíu.

"Bẩm thiếu gia, thành trấn lân cận chúng ta cũng đã lục soát qua, cũng không có tin tức. Buông xuống ánh mắt, không quên lạng lẽ quan sát Mạc Tĩnh Viễn sắc mặt, chỉ sợ hấn bất mãn một tí thì sẽ có rất nhiều người gặp nạn.

"Thường Sơn thì sao?" Thường Sơn thành là nơi giao thương giữa Thường An Thành và Cẩm Tú Thành, mặc dù địa thế hoang sơ lại không an toàn, nhưng Trầm Thiên Hạm nói không chừng nghĩ từ nơi này đuôi theo đường núi về kịp.

"Cũng lục soát qua được, nhưng là ngày trước mưa to, đường núi không ít thì nhiều cũng bị hủy hoại, nếu Thiên Hạm tiểu thư thật sự đi qua thì....."

"không có sợ rằng." Mạc Tĩnh Viễn lườm hần một cái, tuấn nhả diện mạo dẫn trời sanh thành nghi, để người kia im lặng không dám nói gì, "không cần biết dùng phương pháp nào cũng phải đem người đến cho ta."

Trầm Thiên Hạm mới mất tích hai ngày, Nhạc Nhạn đã trải qua cả người lo âu, nuốt không nổi, nếu không tìm ra người, thật không biết sẽ có chuyện gì xảy ra.

"Vâng" cho dù trong lòng kêu khổ, cũng không dám không tuân lệnh thiếu gia, không thể làm gì khác hơn là giao phó nhiều người đi tìm hết những nơi lân cận mà Trầm Thiên Hạm có thể đến.

Mạc Tĩnh Viễn đang muốn để hần mau đi xuống mang theo đội nhân mã tiếp theo đi tìm thì một gia đình nhanh chóng chạy đến.

"Bẩm thiếu gia, Thiên Hạm tiểu thư trở về rồi." Gia đình chạy đến thở không ra hơi, nhưng vẫn rất có trách nhiệm đem tin tức truyền đạt cho Mạc Tĩnh Viễn, "Nàng vô sự, không bị thương, chỉ là người có chút gian nan thôi."

"Phải không? Hay người khác đây?" Nếu người không bị thương, có thể theo mình trở về, hần cũng nghĩ chính nàng là vì cái việc lớn nào đó làm mất tích, mệt mỏi nhiều người nhĩ kê phi chó sủa, nhất là trong nhà ba cô nương gia cận tuổi nhau lại đang có hai tính cách khác biệt, một người thì vui vẻ, một người thì động tí là khóc, hần liền như vậy ăn không ngon ngủ không yên, chỉ sợ nàng gặp chuyện gì ngoài ý muốn.

"Đề tiểu thư cùng Hoài Hương đi rửa mặt nghỉ ngơi." Mất thấy thiếu gia sắc mặt không tốt, gia đình trước đến thông báo cũng không dám nhiều lời.

Nghe hần nhắc tới hai cái người, Mạc Tĩnh Viễn hơi nhíu mày, không chần chờ lâu liền đứng dậy đi về phía Tĩnh Vũ hiên, quả nhiên mới ở nửa đường, liền gặp lấy cảnh tượng Nhạc Nhạn vội vàng.

"đi những đâu?" hần một thanh ôm hông của nàng nhắc tới, đem nàng ôm ở trong lòng cùng hần.

"Thiếu gia?" Nhạc Nhạn đáp lấy vai hần, ngồi yên ổn ở thân thể, xem thấy là hần mới an tâm giải thích, "Tiểu Mai nói với em Thiên Hạm trở về rồi, em muốn đi xem nàng một chút."

"Nàng vô sự." Thân thể trong lòng hần này tình trạng so với Trầm Thiên Hạm còn có điểm nghiêm trọng hơn, "Ngược lại nàng đó, vài ngày nay cứ như vậy chờ đợi lo lắng cho nàng, ăn cũng ăn không ngon, ngủ cũng không ngủ ngon, nếu bây giờ biết nàng bình an vô sự trở về rồi, nàng nên đi nghỉ ngơi chút đi!"

hần vừa nói vừa ôm nàng hướng tầm lâu đi tới, trong lòng thấy đầu óc nàng hết quan tâm đến người khác, hoàn toàn không lo cho thân thể mình.

Nếu là thật vô sự, theo tính tình Thiên Hạm, thế nào có thể đột nhiên biến mất hai ngày, để người khác quan tâm như vậy?

"Nhạc Nhạn." Mạc Tĩnh Viễn mặt trầm xuống, thi triển khinh công trở về hậu viên, lúc này mới theo ý nàng mà để nàng xuống, giọng điệu lạnh lùng hướng nàng.

"Em thật sự" Nhạc Nhạn nhìn đến biểu tình trên khuôn mặt hần, sợ hãi giật mình, thật lâu không thấy hình dạng tức giận của hần như thế rồi, hướng gì hần vẫn đang ôm nàng.

hần. . . . luôn luôn không nỡ đối nàng tức giận.

"thật ra nàng thế nào?" Mạc Tĩnh Viễn sắc mặt không vui, "thật không mệt? thật không có không thoải mái, thật cảm thấy cả người rất tốt?"

Liên tiếp mấy lần "thật" rất nghiêm khắc làm Nhạc Nhạn mím môi lại, không nói nên lời.

"Nàng phải không cần chính mình tự đi soi gương, xem xem sắc mặt có bao nhiêu tiêu tụy? Hay là muốn ta thật tốt nhắc nhở nàng, hai ngày này nàng ăn cái gì? Ngủ bao lâu?"

Nàng không chú ý động đến tính tình đại nóng nảy của Mạc Tĩnh Viễn, hần chuyện gì cũng có thể thuận theo nàng, chính là không cho phép nàng lấy thân thể chính mình nói giỡn.

Bảy năm trước, hình dạng nàng yếu ớt nằm ở trên giường vẫn in sâu ở trong trí óc hần, hần âm thầm phát thề trong lòng, tuyệt đối muốn dưỡng tốt thân thể của nàng, để nàng sau này không bệnh không đau, chỉ là mấy năm gần đây, nàng vẫn bệnh không ngừng, hơn nữa thời tiết thay đổi, nàng nhất định sẽ nhiễm phong hàn.

hần hao tổn không ít tâm ý, nhưng nàng lại thể này không phối hợp.

"Vẫn là để ta rõ ràng đến Trình đại phu đến một chuyến, để hần thật tốt thay ta xem một chút, xem nàng có phải thật vậy hay không hay giống như nàng nói là "vô sự" ?!"

Kỳ thật không chỉ hần một người, lão đại phu như thế nhiều năm đến, nên cũng cảm thấy tâm lực quá mệt mỏi, muốn nghĩ bỏ cuộc. hần tận tâm tận lực, mỗi tháng cũng cố định đến phủ thay nàng chẩn coi, ở trên người nàng tổn rất nhiều công phu, lại lấy được kết quả như thế làm người ta áp chế, nói đùa là do nàng bệnh nhân này không chịu phối hợp.

“Em hiểu rõ vài ngày nay là ta không có thật tốt chăm sóc mình, nhưng việc này là có nguyên nhân a.” Nhạc Nhạn khi hấn trừng coi , thanh âm càng lúc càng nhỏ.

Thiếu gia đại phát giận, mình nên có một chút dễ bảo thì tốt hơn.

"Đúng a! Có nguyên nhân." hấn không nhịn được nhếch mép, thong thả ung dung thay nàng từng cái từng cái đếm đến, "Đầu tiên là nói, Nguyên Thiên sắp phải xuất giá, Hương Hương cũng muốn theo làm của hồi môn đến Kinh Thành, sau này thời gian gặp mặt liền ít đi, nên nàng càng thêm nắm chặt cơ hội trò chuyện cuối cùng này, cho nên hàng đêm đều đến phòng Nguyên Thiên tán gẫu, giao khấn tay tiện thể nói mấy lời, sau này lại sợ Hương Hương ăn không được những món ăn của người khác làm, nên ngày ngày sáng sớm liền thay nàng chuẩn bị điểm tâm. Lại đến vừa Nguyên Thiên thành thân nàng phải bị lễ, tốt một lúc cũng oa ở trong phòng sách, nói là muốn vẽ bức tranh đương lâm hạ lễ. Nàng thật là cái người bận rộn a! Ta liền mấy ngày về phủ muộn, vào trong phòng vẫn không thấy nàng đó!"

nói đến đây, ngoài bất mãn còn có chút ganh tị.

Nàng luôn không đem dần dò của hấn để ở trong lòng, lại vì ba cô nương gia này, thân thể của mình đều không chăm sóc, từ trước đến bây giờ, nàng luôn đem ba nha đầu đặt ở trước hấn.

"Đây là.Chỉ một lần này thôi mà." Chết chắc, xem ra thiếu gia tính toán đến hôm nay đều biết hết, Nhạc Nhạn bị thấm rú thấp đầu xuống.

Thiếu gia thường ngày phải không dễ phát hỏa , nếu là trở nên giận dữ, chắc chắn là không dễ giải quyết.

Nàng không muốn bị giam ở Tĩnh Vũ hiền, còn bị ba nha hoàn vây vòng phục vụ phải lên giường, tất cả đều không cần , cả ngày chính là nằm đó nghỉ ngơi, quả thật cùng đầu heo cũng không khác biệt mấy!

Càng không cần nói nàng chỉ là nha hoàn, làm sao có thể được hưởng đãi ngộ kia?

"Phải không?" Mạc Tĩnh Viễn cho biết mình dường như vậy dễ dàng mềm lòng, cô gái nhỏ này gần đây là quá không tiết chế rồi, hấn vì cùng Kinh Thiên bảo hợp tác diệt Bắc phẩm buồn bán cùng hôn sự Mạc Nguyên Thiên, vài ngày sớm đi tối về, không nghĩ đến nàng so với hấn còn vội hơn, buổi sáng nhanh chóng đến nhà bếp, buổi tối liền oa ở phòng sách vẽ tranh, nàng cho là mình bằng sắt sao?

Mạc Tĩnh Viễn càng nghĩ càng vô cảm.

"Gần đây chuyện đúng là nhiều chút, cộng thêm Thiên Hạm lại có gì ngoài ý muốn, em mới sẽ như vậy thất thường, nhưng em bảo đảm sẽ không sao mà." Nhìn hấn thân sắc như cũ không tốt, Nhạc Nhạn không thể làm gì khác hơn là uyển chuyển giải thích, "Chờ tiểu thư xuất giá, Hương Hương cũng đi cùng nàng dời đến Kinh Thành, chúng em nghĩ hẹn lại gặp mặt liền rất khó, trong lòng cũng khó tránh không nhớ."

"Nàng sẽ không nhớ?" Nàng nói như vậy, Mạc Tĩnh Viễn buồn bực, bình thường hấn xa nhà, tại sao lại không thấy nàng như vậy "không nhớ" chứ.

Nhạc Nhạn phát hiện mình bất kể nói cái gì đều không đúng, rõ ràng im miệng lại, mặc cho hấn nổi giận.

Nhưng nàng không trả lời, hấn cũng không vui vẻ.

Nàng chính là như vậy, động bất động ở trước mặt hấn đang trở nên buồn bực, nhất phái hình dạng để nhìn người trước mặt chính là nàng không tốt.

"không nói lời nào là thế nào?" Mạc Tĩnh Viễn buồn bực cực đỉnh, thật tại không biết làm sao xứng đáng với nàng? "sẽ không vì ta mới nói vài câu, liền tức giận không để ý tới ta chứ?"

“Nô tì không dám!” Nhạc Nhạn ở trong lòng than thở, thiếu gia tính tình một khi phát tác, nàng cũng thật sự là bất khả thi. Thuận theo lời nói nói của hấn không được, muốn cùng hấn tranh cãi cũng không được, nàng đương nhiên chỉ có thể giữ im lặng rồi.

"Nô tỳ, lại tự xưng nô tỳ rồi." Đây không phải rõ ràng là làm hấn bực mình sao? "Nếu không để ta mời Trình đại phu đến đây một chuyến, người cùng hấn hai người nói chuyện đi."

"Thiếu gia." Nhìn bóng lưng hấn phẩy tay áo bỏ đi, Nhạc Nhạn không nhịn được nhú mày.

Trình đại phu nếu đến, khẳng định so với thiếu gia vừa rồi còn hung dữ hơn, này.

Nàng bực dọc đứng tại chỗ, nghĩ đến phải thế nào để thiếu gia thu hồi lại lệnh này.

Thiếu gia một khi đã quyết định, cũng sẽ không nghe, không thấy người khác nhắc ý, xem như lần này, nàng xong đời..

Nàng không nhịn được thở dài, lại nhìn bóng lưng hiền ngang phía xa, cho đến khi hình bóng ấy biến mất. . . .

Thôi, điều đáng đến thì khó tránh, nhưng mà, dù sao như thế nhiều năm, nàng cũng học được thói quen, ai khiến mình thân thể chính là không bệnh tật, điều dưỡng như thế vài năm, cũng không biến thành, có nhảy tung tung cũng không thành vấn đề, vẫn khỏe mạnh, thật là nhờ chiêu bài của Trình đại phu.

không quản được nhiều vậy, nàng phiền não cũng không thể thay đổi được người kia, cũng chỉ có thể bày ra hình dạng này.

Nàng lắc lắc đầu, lại nhìn theo phương hướng Mạc Tĩnh Viễn biến mất, mới xoay người hướng viện của Mạc Nguyên Thiên đi tới.

Sau đó khi có cơ hội nghe Thiên Hạm nói, ai ngờ thiếu gia lúc đó lại nghĩ đến muốn nàng đi "Nghỉ ngơi", Trình đại phu một lúc nào khác sẽ đến.

Này hai người cùng liên thủ, nàng khẳng định lại có rất nhiều ngày bị nhốt ở Tĩnh Vũ hiên rồi, vẫn thừa dịp còn có thể trốn đi, đem vương mắc trong lòng làm thành một chuyện. Nếu như có thể có lời nói, nàng thật muốn núp ở trong phòng tiểu thư cho đến khi tiểu thư xuất giá mới thôi!

Tiếng vang hi pháo rần rần cả Cẩm Tú thành, trên đường phố chủ yếu là nhân dân đến muốn xem náo nhiệt lấy đây, chỉ vì muốn thấy Mạc phủ hoa kiều.

Nhìn đội ngũ đưa dâu thông thả rời khỏi, Nhạc Nhạn trong lòng có chút ngũ vị tạp trần, trí óc xuất hiện tình cảnh lần đầu tiên nhìn thấy Mạc Nguyên Thiên cùng Hoài Hương.....

"Ca ca, huynh ở đâu nha? Sư phụ nói nếu huynh không đi luyện công nữa, người sẽ muốn trục xuất huynh khỏi sư môn đó."

Thanh âm gào thét mềm mại thanh thúy truyền vào trong tai Nhạc Nhạn, nàng tò mò hé mắt, nhìn thấy hai cô gái nhỏ tuổi cùng nàng không sai biệt lắm, tay dắt lấy nhau chạy vào bên trong Tĩnh Vũ hiên.

"Ca ca." Mạc Thiên thanh âm cực kì hưng phấn đột nhiên dừng lại, kỳ lạ phát hiện người ngồi trên ghế trước hành lang không phải là sư huynh của mình mà là một người con gái lạ mặt, "Người là ai? Sao lại ở nơi này như vậy? Tĩnh Vũ hiên không phải là nơi có thể tùy tiện lui đến a.."

Nhạc Nhạn nhìn về phía nàng, không khỏi ngẩn ngơ, nàng thật là đẹp nha! Từng nghe có người nói đến tiên nữ, nàng thật tựa như vậy đi!

Mạc Nguyên Thiên tinh thần tràn đầy đến gần nàng, phát hiện nét mặt của nàng giống như là bị dọa lấy, tốt bụng thả chậm tốc độ nói chuyện, nhắc nhở nàng, "Người là nha hoàn mới đến sao? Chỗ này là Tĩnh Vũ hiên của thiếu gia, người bình thường không thể lui tới. Bởi vì thiếu gia đáng ghét không thích người ta đi tới đi lui, nên người đi ra đi! không quan hệ, người không phải sợ, ta sẽ không đi mật báo!"

Nhìn nàng hào khí vỗ ngực thành tiểu đại nhân hình dạng, Nhạc Nhạn rất tự nhiên lộ ra nụ cười khó gặp.

Nghe nàng vừa mới hô lấy "Ca ca", nói vậy cô gái này chính là Mạc phủ duy nhất tiểu thư đi! Nhạc Nhạn nhìn chi tiết, quả nhiên nàng cùng Mạc Tĩnh Viễn nhìn tương đương giống, ngũ quan đều tốt, cẩn thận xinh đẹp, để không có người cho phép nhìn ngốc!

"Tiểu thư, nô tỳ là Nhạc Nhạn." Nàng nghĩ đến đầu tiên là thi hành lễ, lại đụng đến miệng vết thương trên người, kêu đau một tiếng rồi lại ngồi xuống.

"Nhạc Nhạn?" Mạc Nguyên Thiên cảm thấy giống như ở đâu nghe qua tên này, nhưng là trong lúc nhất thời không nhớ nổi, nhìn nàng hình dạng đau co lại "Người thế nào? Thân thể không thoải mái?"

"Tiểu thư." Hoài Hương thủy chung ở một bên không có lên tiếng bỗng lôi kéo tay áo của nàng, nhỏ giọng nhắc nhở nàng, "Nàng chính là người bị Phương đại nương đã thương, em nhớ rõ là cái tên này!"

"A! Đúng rồi!" Mạc Nguyên Thiên bừng tỉnh hiểu ra, cuối cùng nhớ đến nấy từ tại nơi nào nghe qua được, vội vàng vừa nhìn về phía Nhạc Nhạn trên ghế, "Người còn may chứ? Ta nghe nói vết thương của cũng rất nặng! Có hay không còn đau đi? Ta đi tìm đại phu một chút?"

"không cần, tiểu thư." Nhìn Mạc Nguyên Thiên nói xong liền muốn chạy đi, Nhạc Nhạn vội vàng lên tiếng ngăn cản, "Em chỉ là không cần thận trọng đụng đến miệng vết thương thôi, vô sự, không cần gọi đại phu đâu."

Nàng bị nhốt ở nơi này đã thật lâu, thật vất vả mới có thể xuống giường, nàng cũng không muốn lại bị thiếu gia cùng đại phu hai cái người liên thủ giải về trên giường tiếp tục "tĩnh dưỡng" đâu.

"thật sao?" Mạc Nguyên Thiên mắt xinh đẹp chớp chớp, lên lên xuống xuống quan sát nàng một phen, giống như là sợ nàng giấu giếm cảm giác chân chính, thấy nàng liên tục mảnh liệt gật đầu không ngừng, mới đổi chủ đề...

"Vô sự là tốt rồi, lúc trước ca ca ta vì chuyện của người, tính tình phát giận một trận thật to, đáng sợ đến tất cả mọi người cũng không dám nói chuyện!" Mạc Nguyên Thiên le lưỡi, nghĩ đến tính tình huynh trưởng của mình, vẫn cảm thấy không dám chọc giận.

Nàng ở trong lòng âm thầm thề, sau này nhất định phải coi chừng, đừng chọc ca ca tức giận, "Đó! Người không biết sao? Cái Phương đại nương độc ác đó đã bị đại ca ta đuổi đi, vĩnh viễn không được trở về a!"

Ngày đó, nàng liền kéo lấy Hoài Hương núp ở bên ngoài nghe, nhìn lên, ca ca rất ít tức giận như vậy, hơn nữa vẫn vì một nha hoàn, hẳn bình thường cơ hồ chỉ đợi những khi không có ở Tĩnh Vũ hiên, chuyện gì cũng không quản lấy! Kết quả không chỉ có đại tổng quản sắc mặt trắng bệch, đến cha mẹ cũng xem bị lừa gạt liên lụy, thật là rất thú vị.

"Tiểu thư." Hoài Hương núp ở phía sau Mạc Nguyên Thiên lại kéo kéo nàng "Sư phụ người còn đang đợi chúng ta trở về."

"Đó! Ta lại quên." Mạc Nguyên Thiển hi hi cười một tiếng, lại tuyệt không khăn trương, quay đầu lại hỏi "Nhạc Nạ, ca ca ta đâu?"

"Thiếu gia.....xuất môn rồi!"

"Phải không?" Mạc Nguyên Thiển mắt mọng nước khề dịch chuyển, đối với vị tỷ tỷ đại hồng trước mặt, nàng rất có hảo cảm, "Đúng, ta tên là Mạc Nguyên Thiển, nàng là Hoài Hương."

Mạc Nguyên Thiển kéo Hoài Hương đang sợ hãi ở phía sau lên trước, tùy tính giới thiệu "Ta luyện công, đi trước, người đi tìm người chơi đi."

Ca ca đáng buồn bức chết rồi, Nhạc Nạ đáng thương bị nhốt ở này hơn một tháng, nhất định rất nhàm chán.

"Cái gì?" Nhạc Nạ phản ứng kịch liệt, Mạc Nguyên Thiển lại đã kéo Hoài Hương chạy đi.

Có một tiểu thư tốt, thú vị.....

Nhạc Nạ không nhận được lại xuất hiện nụ cười, tiểu thư này cùng tượng tượng của nàng khác rất nhiều, cũng không giống so với thiếu gia

.

Nàng ta nói muốn tìm nàng chơi... nàng đã thật lâu rồi không được chơi a~

Nàng chớp mắt cong cong, bắt đầu mong đợi tiểu thư cùng Hoài Hương lần nữa xuất hiện.

Sau đó, tiểu thư quả nhiên thường thường dẫn Hương Hương chạy đến Tinh Vũ hiên chơi, thiếu gia thấy chúng nữ nhi chơi huyền ảo vui vẻ, vẻ mặt mặc dù có chút không duyệt, nhưng cũng không có lên tiếng ngăn lại, đại khái bởi vì tiểu thư là muội muội duy nhất của hắn.

Khi trên người nàng, vết thương trước sau đều tốt, thiếu gia liền làm chủ đề chúng nữ ba người một khối vào học, sau này Thiên Hạm cũng gia nhập chúng nữ, bốn cô gái nhỏ liền cùng nhau đọc sách viết chữ, có thời điểm rảnh rỗi thì cùng vui đùa.

Mãi cho đến sau 14 tuổi, Thiên Hạm bắt đầu chính thức theo đại tông quân học tập, mà nàng thì lại bị thiếu gia mang theo ở bên cạnh, thỉnh thoảng giúp lấy trông coi màn che sách, bốn nhân tài không thường dính cùng nhau.

Mấy năm gần đây, tính tình tiểu thư vẫn giống như lúc trước, chẳng bao giờ được yên ắng, tiểu thư không giống người ta thành khuê nữ, cả ngày chính là nghĩ biện pháp len lén chạy ra bên ngoài phủ, đem theo Hương Hương góc đường cuối hẻm đi "Chơi", để lão gia phu nhân cực đau đầu óc.

Ngày cư nhiên trôi quá mau như thế, cô gái nhỏ xinh đẹp nay đã trở thành tân nương yêu kiều.

"Nhan công tử. sẽ hảo hảo đối đãi với tiểu thư chứ?" Nàng không nhận được lên tiếng, thấp giọng hỏi.

Trầm Thiên Hạm cùng nàng sống vai mà đứng, trong lòng cũng là cùng nàng bình thường không thôi.

"Ừ!" Trầm Thiên Hạm khinh ứng (nhẹ đáp), ánh mắt như cũ rơi vào nơi xa, "Nhan công tử khí vũ hiên ngang, được xưng là trăm năm danh tướng, không phải là bình thường phàm phu tục tử có thể thấy được, tiểu thư nhân duyên xác thực rất tốt."

Chỉ là, tính tình tiểu thư này tựa như đã mãi (ngừa hoang), có thể hay không nhận bù kinh thành là nhà? Thẩm Ngàn Hạm suy nghĩ trước sau, trừ không thôi, lại càng nhiều phiền muộn.

"Ừ!" Nhạc Nạ vươn tay, nắm lấy hảo bằng hữu bên cạnh.

Hai người im lặng đứng, thẳng cho đến khi không thấy đội đưa dâu, như cũ đứng yên tại chỗ.

Mạc phủ đại tiểu thư, như vậy đại khách ở kinh thành làm lễ xuất giá.

một cỗ xe ngựa hoa lệ ở trên đường đi ở ngoài thành, nhìn đám hộ vệ cũng có thể biết được bên trong xe ngồi chính là Mạc phủ thiếu gia Mạc Tĩnh Viễn, bên trong xe trừ hắn ra, còn có vị đại tông quân Mạc phủ đang dần dần đón lấy nhiều việc hơn Thẩm Ngàn Hạm.

Mạc Tĩnh Viễn dựa cửa sổ, chống cằm, khuôn mặt tuấn nhã trời sanh quý khí, con mắt xinh đẹp nhìn về phía người ngồi đối diện, xem thấy bộ dạng Trầm Thiên Hạm vừa che mặt vừa cười, một bộ hình dạng tư xuân.

"Nghĩ đến nam nhân?" Mạc Tĩnh Viễn uể oải nhìn về hướng hai má nàng hồng thẹn thùng, ngữ điệu mang theo đùa bỡn đối với người như vừa tỉnh mộng về, một khuôn mặt lúng túng.

"Người thẹn thùng cái gì? Nguyên Thiển cũng xuất giá rồi, nếu như người có ai đó để ý đó cũng là chuyện tốt." Tránh khỏi luôn cùng hắn thương người, nhất là trước hôm tiểu muội xuất giá, hắn cơ hồ không gặp Nhạc Nạ.

Bốn vị tiểu thư trong phủ này tuổi tác tương đương nên luôn dính lại thành một khối, tình cảm hảo đến nỗi người ngoài cũng biết việc này, Cẩm Tú Thành cư dân cũng trực tiếp đem chúng nữ bốn người xưng là Mạc phủ bốn vị tiểu thư, có thể thấy bốn người tình cảm phải tốt bao nhiêu. Chúng nữ này ba thùng dấm hắc cần rắng uống hơn nhiều năm, gần đây cũng bởi vì vậy mà cùng Nhạc Nhạn gần nhau, hắc chịu quá đủ rồi!

Càng không cần nói, Thẩm Ngàn Hạm luôn giả nam trang, để hắc bình thường không quan tâm cũng xuất hiện ảo giác.

"không có chuyện đó, thiếu gia ngài nói đùa rồi." Đối mặt với vị Mạc đại thiếu gia này, Trầm Thiên Hạm là vừa kính vừa sợ. Kính chính là hắc chỉ dùng người mình biết, cũng không bởi vì nàng là thân nữ nhi mà khi dễ, sợ là vì tính tình thiếu gia thất thường khó đoán, luôn hứng khởi liên chơi đùa ai đó. [giống như là tùy hứng vậy á :p]

"không có?" Mạc Tĩnh Viễn nâng mắt nhìn hướng nàng, trong mắt tràn đầy đùa cợt, "Vậy ngày nào ngươi ở cũng ở cùng với nam nhân đó, chính là ảo giác của ta hả? Càng không cần nói, nam nhân kia cũng rất có đầu óc."

Thời điểm lần đầu tiên phát giác, hắc thực tốt quan sát một lúc, xác định nam nhân này ăn mặc giang hồ, chính xác là thiếu chủ Từ Hòa mình từng gặp mặt đàm qua buôn bán Vô Hoài Thiên.

Cũng không biết này hai người này thế nào nâng lên được quan hệ! sẽ không là cùng nhau thích thú đi dạo qua tú phường đi?

Bị phát hiện! Trầm Thiên Hạm chỉ có thể bịt chặt miệng, sợ đại thiếu gia quá mức lo lắng, nàng cũng có thể hiểu được.....

"Nhìn ngươi cẩn thận như vậy, ta thật sự rất giống ác nhân phá duyên [ý là nhân duyên ý, còn gọi là phá hoại tình cảm :v] người ta sao?" Mạc Tĩnh Viễn chế cười, hắc ước gì chúng nữ toàn bộ gả đi ra ngoài, như vậy Nhạc Nhạn cũng chỉ có thể ngoan ngoãn đợi bên cạnh hắc, cũng chỉ có hắc mãi tâm mãi mắt, thật là quá tốt a!

"Thiên Hạm không nghĩ như vậy." Trầm Thiên Hạm vội vàng giải thích, "Chỉ là. . . ."

Lời nói mới nói một nửa, xe ngựa bên ngoài chợt một trận cao động, Thẩm Ngàn Hạm sắc mặt biến đổi, vội vàng mở rèm trước, chỉ thấy xe ngựa đã bị một đám người bịt mặt đoàn đoàn vây quanh.

"Thiếu gia mời cẩn thận." Hộ vệ và xa phu [người đánh xe ngựa] Vương Thượng đã cùng hắc y nhân đối chiến [giống như PK, solo 1-1], nhưng không đánh được chúng, đối chiến trở nên có chút quá sức.

Trầm Thiên Hạm buông rèm xuống, thấy Mạc Tĩnh Viễn vẫn là nhất phái tự đắc, động cũng không động, phe phẩy cây quạt xếp trong tay, thần sắc kinh hoàng nửa điểm cũng không có.

Mặc dù Vương Thượng công phu không kém, vốn dĩ ít địch thủ chúng, luôn sẽ có việc ngoài ý muốn.

"Đợi ở trên xe, tùy bọn họ đi." Mạc Tĩnh Viễn thấy ngại đi ra, ngoài xe thanh âm binh khí tương giao không ngừng truyền tới, nhìn ra được chiến sự kịch liệt, hai người bây giờ ra xe ngựa, cũng sẽ mau chóng trở thành mục tiêu của chúng thôi.

"Thiếu gia!" Trầm Thiên Hạm thật sự là không thể nắm bắt lấy tâm trạng hắc dù chỉ một chút.

"nói nhỏ lại, nhìn chuyện làm việc." Mạc Tĩnh Viễn thô bạo liếc một cái, theo đó là tựa tại cửa sổ, khắp không để ý một chút, không đem sự việc bên ngoài đầu óc đầu vào mắt.

Nhưng mà, hai người an tĩnh không kéo dài quá lâu, Vương Thượng tách người bịt mặt ra xa xe, mới hạ đao.

Mạc Tĩnh Viễn tinh mắt đem theo Trầm Thiên Hạm phi ra xe ngựa bên ngoài, mắt tuần vừa nhấc liền thấy người bịt mặt đã đi đến.....

"Thiếu gia cẩn thậnnnnn!"

~Hết chương 5~

Bạn đang đọc truyện *Sủng Tỳ Của Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Chuyến xe ngựa gấp tập kích rất nhanh truyền đến Mạc phủ, Mạc Tĩnh Viễn một thân phong trần bệch bệch không có ý định ngó ngang tới tiếng nói oa oa không nghĩ, kêu la muốn mời đại phu qua phủ xem người, chỉ muốn trở về phòng tắm [tắm] đi bởi vì kỳ mã mà dính phải cát bụi.

Đám tặc không có mất mặc áo đen kia đem làm hồng xe ngựa, hắc liền cùng Vương Thượng ra ngoài thành chọn một kỳ mã thật tốt, dọc theo đường đi

ngó ngang ngó dọc để đề phòng những chuyện có thể xảy ra.

"Ta không sao, đêm Vương Thượng chăm sóc cho tốt, đừng theo ta." hấn nhàn nhạt hạ lệnh, tổng quản khắc chế tâm tình lớn hơn này liền tựa như mẹ già quan tâm, không khỏi cảm thấy may mắn trong lòng rằng hôm nay lão gia phu nhân đều không ở phủ bên trong, "không cho phép để trưởng bối biết chuyện ngày hôm nay."

"Nhưng là thiếu gia." Đại tổng quản khó xử nhìn lấy áo trắng của hấn có chút vết máu, rất hoài nghi lời hấn nói. Nếu như có thể, hấn thật rất muốn đem thiếu gia để ở trên giường, mời đại phu đến kiểm tra thật tốt cái thân thể kiều quý này có không ở đâu bị thương đến, nếu không hấn biết hướng lão gia phu nhân giao phó thế nào đây?

Hơn nữa, nếu hấn "Cảm kích không báo", đừng nói lão gia phu nhân, nếu để cho lão thái gia, Hòa lão phu nhân biết chuyện, hấn này vị trí đại tổng quản đại khái khó giữ được.

Thiếu gia rõ là làm hấn khó xử a~

"Theo lời nói ta làm." Mặc dù là thái độ có chút khinh khinh, nhưng giọng điệu lạnh lùng kia cũng đủ làm đại tổng quản nuốt những gì muốn nói xuống.

"Vâng" đại tổng quản mặc dù cảm thấy như vậy rất rất không ổn, nhưng rốt cục cũng không dám cùng Mạc Tĩnh Viễn tranh luận, nhưng hấn là đại thiếu gia Mạc Phủ, trên dưới đều được cung sủng nhất, ai dám cùng hấn chống lại đây! Cũng không phải là không muốn sống nữa, cho nên hấn chỉ có thể nhìn theo bóng lưng thiếu gia tiêu sái rồi đi, âm thầm van xin ông trời phù hộ, việc này nhất thiết đừng truyền đi nha!

Mạc Tĩnh Viễn lại không để ý đến hấn, xoay người, hướng phòng mình đi tới.

Mới xuyên qua hành lang, một thân ảnh mặc áo trắng hớn hớn hướng hấn chạy đến, đang nhìn đến bộ quần áo trên người nàng quá mức mỏng manh, sắc mặt lại nhợt nhạt, Mạc Tĩnh Viễn lòng mảy mảy thành một đường, đang muốn phát giận, thấy nàng vừa đụng tiến trong lòng hấn, còn chưa kịp thở đã gấp gáp, tay nhỏ bé đã kéo khai vạt áo hấn, bốn phía hồ đồ sờ soạng, trong miệng lầm nhảm vài từ.

“Ở đâu, ở đâu vậy?”

Nhìn người đang bận rộn trước mắt, Mạc Tĩnh Viễn bị nàng vẽ một nụ cười “nhiệt tình” trăm năm khó được.

"Nếu như nàng nghĩ nóng, ta có thể ngay lập tức ôm nàng trở về phòng" hấn rất phối hợp nói.

“Ở đâu?” Nhạc Nhạn hoàn toàn không để ý đến lời hấn nói, chỉ toàn tâm toàn ý nhìn chòng chọc vào lồng ngực trắng nõn của hấn, đang tìm vết thương không tới ở đằng sau, không chút chần chờ động thủ, kéo lấy cái quần hấn đang mặc. [:)])

"Nàng thực sự gấp như thế?" hấn để lại tay nhỏ bé nàng đang ngu xuẩn hành động, trong lòng nghĩ đến, nàng nhất định là gấp đến điên rồi, mới sẽ ở trước công chúng cởi quần hấn, "Cá nhân ta phải không để ý chuyện tốt bị người khác nhìn thấy! Nhưng là người không phải da mặt luôn luôn rất mỏng?"

Bình thường chỉ cần ra khỏi phòng, nàng liền thân một cái cũng không quá quan tâm, nguyên ý.

"Thiếu gia còn có tâm tình nói đùa!" Nhạc Nhạn oán trách liếc nhìn hấn một cái, tay nhỏ bé vẫn không bỏ cuộc sờ soạng lấy, trong miệng cũng không dừng lại, "Ra cửa vì sao không cẩn thận như thế? Thương đến đâu rồi? Có mời đại phu không? Bị thương thế sao không hảo hảo nghỉ ngơi? Lại còn ở đây hồ loạn đi lại?"

Nàng nói vấn đề này liên tục như pháo, để Mạc Tĩnh Viễn cuối cùng hiểu nàng vì sao lại khác thường như vậy, trong nhà nhiều người có cái tật xấu này, chuyện truyền đi lúc nào cũng mau!

"Ta vô sự." Nhìn hình dạng nàng vì mình lo lắng, lòng của Mạc Tĩnh Viễn trở nên mềm mại, nhưng ngoài miệng vẫn không tha cho nàng "Em lo lắng cho ta?"

Nghĩ đến hình dạng nàng một mạch chạy đến, nhất định là rất lo lắng a!

"Người vô sự?" Nhạc Nhạn vẻ mặt giống như không tin, "Người không phải là ở ngoài thành gặp phải tấn công, xe ngựa cũng bị lật sao? Em còn nghe nói người cùng Vương Thượng đều bị thương nha!"

"Chính em cũng nói là được “nghe nói” rồi, chẳng lẽ mắt đã nhìn thấy ta vô sự, còn không chịu tin tưởng?" Mạc Tĩnh Viễn buồn cười nhìn lấy tay nàng vẫn đặt ở trước ngực mình, "Hay kì thật là em muốn lấy danh nghĩa này để thân cận ta một phen, hả?"

“Mới không có!” Được hấn nhắc nhở, Nhạc Nhạn vội vàng rút tay lại, hít một hơi. . . “Em cho rằng, người bị thương, em sợ. . . .”

Nghĩ đến vừa rồi bản cô nương chạy đến cùng nàng, báo tin tức thiếu gia bị thương, gặp tấn công, đầu óc, cả người nàng trong nháy mắt liền trống rỗng, hai chân xụi lơ, đến khi có thể phản ứng lại, người đã nhanh chóng chạy đi trước.

“Nàng lo cho ta à?” Mặc dù đã quá rõ ràng, nhưng Mạc Tĩnh Viễn vẫn hỏi lại.

Nhạc Nhạn quay mặt đi, không trả lời.

“nói đi! Khi nghe nói ta bị thương, liền vội vàng đi tìm, là lo lắng cho ta sao?” Thấy nàng không trả lời, Mạc Tĩnh Viễn càng muốn hỏi cho rõ ràng.

“Mới không phải!” Nhạc Nhạn ra sức phủ nhận, “Thiếu gia võ công cao cường, sẽ không thụ thương đâu!”

Đúng nha! Nàng sao lại ngốc như vậy, cư nhiên quên thiếu gia từ nhỏ đã cùng cao nhân luyện võ, không chỉ luyện được kình công thượng đẳng, mà kiếm, cung quyền, cước công phu cũng thuộc hạng nhất, thế nào có thể để người khác tùy tiện làm hại?

Đều do mình, vừa nghe nói hấn bị thương, thì cái chân đã chạy loạn, không thềm suy nghĩ.

* * *

“nói không phải, vậy thì nàng gấp cái gì?” Mạc Tĩnh Viễn không chút nào lịch sự, chọc phá lời nói dối của nàng, mắt phượng vì mừng rỡ mà nheo lại, “Còn chưa nói đến vừa gặp ta em đã vội lộ trần, còn nói là không muốn thân mật?”

Đem lồng ngực đã lộ ra một nửa của mình đến trước mặt nàng, nhìn xem nàng còn gì muốn nói.

“không phải như vậy!” Quả nhiên, Nhạc Nhạn luôn luôn tinh táo bị hấn trêu chọc, lại nhìn đến quần áo hấn bị mình kéo cho loạn lên, mặt đỏ hồng, cười cười, liền chạy nhanh đến giúp hấn sửa lại.

Nàng không dám nhớ lại...

“Này cũng không phải, vậy thì nàng cho ta biết chuyện tốt gì đi?” Mạc Tĩnh Viễn cười hết sức đắc ý, lần này nàng đích thực ăn rất nhiều dấm chua nha~

“Nếu thiếu gia không sao, nô tì không quấy nhiễu nữa.” Nàng cố gắng duy trì biểu tình bình tĩnh, nguy trang thành một bộ hình dạng vô sự, chỉ là tốc độ khi quay lưng cáo lui có chút nhanh, giống như là nhanh chóng muốn tìm chỗ trốn vậy!

một trận cười hừng khởi vang lên, nàng bị người phía sau tiến đến ôm vào lòng, đào thoát thất bại...

“Cuối cùng cũng rõ rồi nha!” Tới sát bên tai của nàng, hấn cười khanh khách nhìn Tiểu Nhạn Nhi của mình trời sinh bản tính xấu hổ, quả nhiên má đã ửng hồng rồi!

“Thiếu gia...” Nhạc Nhạn lại muốn tiếp tục giả vờ bình tĩnh, nhưng cả người nàng cơ hồ là ở trên người hấn, hơn nữa mặt hấn lại áp sát gần nàng, hỏi nàng thế nào bình tĩnh đây?

“sẽ bị người ta thấy!”

“Bây giờ là nàng đang lo lắng sao?” hấn vẫn không nhịn được, tiếp tục chế giễu nàng/

“Thiếu gia!”

Ô, Tiểu Nhạn Nhi bực rồi?

“Được, chúng ta trở về phòng.” Khuôn mặt xinh đẹp của hấn thực không cân xứng chút nào với nụ cười tà ác kia. “Tiếp tục làm chuyện chúng ta muốn làm.”

“Vừa mới?” Nhạc Nhạn cười cười, hai má cực hồng. “Em nói không phải a!”

“không sao, ta hiểu tâm ý của nàng mà.” Mạc Tĩnh Viễn đập vỡ biểu hiện của nàng, cười đến mị hồn câu phách. “Về phòng trước, chúng ta cứ từ từ” [:)]

“Em không..”

Giọng nói ngọt ngào nhanh chóng phản bác, nhưng thanh âm lại như ở trên không trung.

Mạc Tĩnh Viễn căn bản không cho nàng cơ hội nói tiếp, ôm nàng sử dụng kình công bay về Tĩnh Vũ hiên, tiếp tục “chuyện tốt” của hai người.

* * *

Thời gian mùa hè, tiếng ve kêu không ngớt.

Nhạc Nhạn đẩy cửa sổ ra, để ánh sáng nóng của mặt trời bắn vào, nàng cảm lấy miếng vải bông ẩm ướt kia, kỹ lưỡng lau bên trong phòng sách, tủ sách bàn ghế, tuyệt không để lại bụi bẩn.

Thiếu gia đi xa, thừa dịp hấn không có ở đây, nàng rất muốn đem Tĩnh Vũ hiên này tổng vệ sinh, sửa sang thật tốt, tự mình nghĩ, làm chút chuyện cũng không được.

thật là nàng không chịu nổi hấn gia trưởng, rõ ràng thân thể nàng không sao, chỉ là cái phong hàn không đáng lo ngại, căn bản không có gì đáng ngại, thế nhưng hấn lại cố tình cho rằng, nàng đụng một chút thì sẽ gục, nên tuyệt không cho nàng làm gì.

Trình đại phu cũng có nói, nàng không nhất thiết phải nằm trên giường, chỉ cần để ý nàng nhiều hơn, nhưng hẳn chính là không nghe.

Toàn bộ buổi sáng, Nhạc Nạn bận rộn trong phòng sách, trước đó vài ngày, nàng đã đem tấm lâu sửa sang một chút, chăn áo đầy cộm cũng được thu dọn, giặt giũ sạch rồi, vài ngày nay liền đem phòng sách sửa lại.

“Nhạc Nạn, người ở đây làm gì vậy?” Theo lời Mạc Tĩnh Viễn, Trầm Thiên Hạm tạm “chăm sóc” nàng trong khoảng thời gian này, nhìn vào phòng, khẽ nheo mày.

“Ta đang quét a!” rõ như vậy rồi mà?

“Người đã liên tục quét tước mười ngày rồi, đều không cần nghỉ ngơi sao?” không biết chính nàng có không phát hiện, kể từ khi thiếu gia ra cửa, ngay ngày hôm sau liền bắt đầu biện minh quét dọn, mỗi lần đến thăm nàng, liền thấy nàng giống như con quay chuyển đi chuyển, nửa khắc chung cũng không dừng lại, giống như là cố ý để mình thật vội vã.

Trầm Thiên Hạm nhìn nàng một thân mệt mỏi, kéo nàng ngồi xuống, “Hôm nay trước hết đến đây đi! Buổi chiều người tốt nhất nên nghỉ ngơi, có muốn dọn dẹp cũng không cần nhất thời nóng lòng như vậy chứ? Nếu có vấn đề gì, ta thế nào cùng thiếu gia giao phó đây?”

Nếu là Nhạc Nạn có gì mất mát, hẳn là nàng phải đi bằng đầu đến gặp thiếu gia rồi.

“Ta muốn thừa dịp thiếu gia không có ở đây mau chuẩn bị xong, đến khi hắn trở về, có không cho thì ta cũng lỡ động tay rồi.” Nhạc Nạn thay nàng cùng bản thân rót ly trà, vừa xin lỗi vừa giải thích.

“Phải đích thân người động sao?” Trầm Thiên Hạm sao lại không hiểu hai người này động lẫn nhau, chỉ là Nhạc Nạn cứ cho rằng, Mạc thiếu gia lo nàng thân thể còn yếu, kỳ thật là thiếu gia sủng nàng, không muốn cho nàng làm những việc nặng.

Nhạc Nạn này, bình thường có thể coi là khôn khéo, nhưng cứ động đến việc của thiếu gia là lại trở nên đần. Mặc dù từ trước đến giờ nàng vẫn không hiểu lòng thiếu gia, nhưng nhìn hành động của hắn đối với Nhạc Nạn thì đều không cần đoán cũng biết rằng, vị trí của Nhạc Nạn đối với thiếu gia là vô cùng quan trọng, liền đến lão thái gia lão phu nhân, lão gia chúng phu nhân cũng biết, cố tình đùa bọn đương sự ngốc nghếch này.

“Dù sao thiếu gia cũng không trở lại liền, người có thể từ từ làm.” Thiếu gia đã bắt đầu gánh việc buôn bán trong phủ, mà chuyến đi này là hắn cùng ba thành Tây Việt hợp tác làm ăn, cùng chia cách khu vực, thảo luận nửa năm sau sẽ bắt đầu buôn bán, 3,4 tháng sẽ không trở về, cùng vì vậy nên không dẫn theo Nhạc Nạn đi cùng.

Từ tế suy nghĩ một chút, kể từ khi Nhạc Nạn đến ở Tĩnh Vũ hiền, hai người chưa bao giờ chia cách lâu đến thế này.

Bất thành linh, Trầm Thiên Hạm nghĩ thông được quy luật “nhân quả”, cười nhìn về phía Nhạc Nạn khô héo như bông hoa nhỏ sau khi nghe lời nói của nàng.

“Ta nói người nha, thật ra chính là không muốn nhớ đến thiếu gia, nên mới phải tìm nhiều việc như thế để làm, làm cho bản thân thật bận rộn, đúng không?”

“Mới không phải a!” Tâm sự bị người ta nói trúng, Nhạc Nạn hai má đỏ hồng, vội vàng phủ nhận.

“Haiz! Người làm gì mà phủ nhận đây?” Trầm Thiên Hạm nhìn hai má nàng ửng hồng,

không nhịn được trêu chọc nàng “Người sáng suốt đều có thể nhìn được, người thế nào lại chối a?”

“Ta mới không có !” Nhạc Nạn liều chết cũng không thừa nhận, “Ta chỉ là muốn thừa cơ hội dịp này, đem chuyện ta muốn làm làm luôn một lần Khó được vài ngày này khí hậu rất tốt, đương nhiên muốn nhanh chóng quét phòng, còn có thể phơi quần áo, ta còn định buổi chiều đem sách ra phơi nha!”

không thừa nhận chính là không thừa nhận, Nhạc Nạn cũng không cảm thấy vì duyên cớ này, nàng bắt kể thiếu gia có ở trong phủ, nàng mới không phải Nhạc Nạn.

“Phơi sách? Người nhất thiết đừng làm!” Trầm Thiên Hạm nghe thấy nàng muốn phơi sách, đầu đã choáng váng, rốt cuộc đành phải giục cọt nàng.

Nàng là nói giỡn ? Thiếu gia từ nhỏ liền rất thích xem sách, cơ hồ tất cả ấn bản thư ở đây đều do mọi người trong phòng sách đem đến, hẳn trong phòng sách, tàng thư các chứa hàng ngàn quyển, nàng lại không cho người khác đến giúp, việc nặng này, nàng sao có thể làm một mình??

“Người trước tiên đi nghỉ tí đi! Còn những mười ngày, không đủ sao?”

“Còn vài nơi chưa quét nha!” Tĩnh Vũ hiền khá rộng lớn, mặc dù nàng bận rộn mười ngày, dọn dẹp chắc cũng chưa đến một nửa “Hơn nữa hôm nay còn là ngày đầu tiên, đang thích hợp nha!”. “Bây giờ là mùa hè, ngày nào cũng như ngày đầu, không thoát được đâu!” Nghe xem đây là lời nói gì đây? rõ ràng là rảnh rồi không có gì làm, còn cố tình nói đến ngày đầu?

“Tóm lại, buổi chiều này người phải nghỉ ngơi thật tốt, cũng đừng có lau quét gì đó nữa, thiếu gia đi chuyến này đủ lâu, người còn rất nhiều thời gian để làm hết việc này, nên hay biết tiết chế bận rộn lại đi, người mà mệt mỏi, đến lúc đó không biết thiếu gia sẽ ra sao, ta không biết chăm sóc a!”

“Thiên Hạm, người là đang uy hiếp ta sao?” Nhạc Nhạn bắt mắt nhìn hào hữu lớn lên cùng nhau.

“Ta chỉ là làm chuyện ta nên làm!” Trầm Thiên Hạm nhẹ nhàng cười “Ta chỉ là muốn người đừng quét dọn nữa, chứ đâu bảo người nằm im trên giường! Người xem, buổi trưa người muốn xem sách, viết thư đều rất tốt a!”

* * *

Nhạc Nhạn cùng thiếu gia giống nhau, thích xem sách, không thì viết thư cũng rất tốt. Nàng rất đúng nói lên trọng tâm, Nhạc Nhạn thần sắc cũng hòa hoãn bớt.

Đúng nha, nàng nửa tháng nay cũng không viết thư về nhà, không biết mẫu thân cùng đệ đệ dạo này thế nào nữa. Đệ đệ lần trước nói muốn lên kinh thành để thi, không biết đã chuẩn bị như thế nào? Có tốt không?

“Được rồi!” Buổi chiều liền viết thư a!

Nghe được nàng đã chấp nhận, giọng điệu Thiên Hạm có phần nói lỏng.

“Nhớ kỹ, đừng quá sức! Ta thật không tin, người quét liên tục mười ngày mà gân cốt không đau nhức!” Cũng không nói đến nàng bình thường mềm mại đáng yêu, chỉ thật tốt hầu hạ cho thiếu gia, vài ngày nay lại liên tục lao động, không mệt mỏi mới lạ.

“Có một chút!” Nàng ngượng ngùng thừa nhận.

“Người đó! Thế nào lại không lo chuyện của mình?” Trầm Thiên Hạm giáo huấn, sau đó đứng lên, “Ta không phản đối người quét dọn, cũng có thể không phải người đến giúp người, nhưng người nhớ kỹ, đừng quá mệt mỏi, hiểu không?”

“Biết!” Nàng chỉ kém không cầu xin xin lỗi, cái này Thiên Hạm là bị ảnh hưởng bởi thiếu gia sao? Thế nào nói chuyện giống thiếu gia như thế?

Hay là do nàng quá nhớ thiếu gia rồi, nên thế nào cũng nghĩ đến thiếu gia?

“Ta đi trước, chiều nay phải ra phủ một chuyến.” Thiếu gia đi rồi, lão gia phu nhân lại vừa đến kinh thành thăm tiểu thư, cả phủ chỉ còn lại nàng cùng đại tổng quản quản lý, quả thật nhiều chuyện vô cùng.

“Ừ!” Nhạc Nhạn đứng dậy tiễn nàng ra cửa, xin lỗi nói “Xin lỗi, ta làm phiền người rồi, ta có vội cũng không được gì, toàn mệt cho người phải chú ý đến ta.”

Ngần hạm sẽ có nhiều bận rộn, nàng có thể nghĩ, lão gia thiếu gia đều không ở đây, việc buôn bán trong phủ gần đây đều do Thiên Hạm quản lý, đừng nói còn có tú phùng...

“Người nói gì vậy? Chúng ta cần thiết phải khách sáo như vậy sao?” Thiên Hạm cúi xuống búng tay vào trán nàng, tựa như khi nhỏ đám nữ nhi hay chơi “Nhưng mà nếu người thật sự rất nhớ thiếu gia, chiều nay có thể cùng ta viết thư cho thiếu gia, giải bày nỗi khổ tương tư nha!”

Trầm Thiên Hạm nhìn như đứng đắn, nhưng ánh mắt lại tỏ rõ ý cười “Ta bảo đảm sẽ thay người dùng tốc độ nhanh nhất, đưa thư đến cho thiếu gia nha! Thiếu gia nếu biết tin người nhớ hắn như vậy, nhất định sẽ đẩy nhanh tốc độ, sớm hoàn thành việc rồi trở về Cẩm Tú thành với người! Như vậy trọng trách trên vai ta sẽ sớm được gỡ bỏ rồi!”

“Thiên Hạm!” Nhạc Nhạn hai má thẹn thùng ửng hồng, nhìn nàng cười to bỏ đi!

thật quá đáng!

* * *

Mạc Nguyên Thiển đào hôn..... (1)

Nhạc Nhạn thật không thể tin vào tai mình, sao lại xảy ra chuyện như vậy chứ? Mạc thị phu phụ tâm trạng vui vẻ đến kinh thành thăm viếng nữ nhi đã gả đi của mình, khi trở về lại mang đến tin tức động trời như vậy?!

“Nghịch nữ!” Mạc lão gia mang theo một bụng tức khí, nặng nề vỗ bàn. Nhớ đến hành vi hoang đường của nữ nhi, thanh danh Mạc gia lần này bị nàng làm mất sạch!!!

“Đào hôn, còn gọi Hoài Hương thay nó gả đi?! Nó là ăn gan hùm sao? Đạo lý hôn nhân không thể xem là trò đùa nó không hiểu à?!” Mạc lão gia kỳ lạ nhớ đến lúc gặp Hoài Hương ở Nhan phủ, lại nghĩ đến Nhan gia phu phụ sắc mặt tức giận, hẳn ước gì có thể đem nữ nhi của mình đến trước mặt giáo huấn một phen!

“Lão gia bớt giận, đừng tổn hại đến thân thể!” Mạc phu nhân nhẹ nhàng khuyên nhủ, mặt mày phúc hậu có chút lo âu “Nguyên Thiển lần này trở về nhất định là chuyện lớn, nhưng một nha đầu như nó lại không có tung tích, không hiểu là nó đi đâu nữa?!”

Mạc phu nhân càng nghĩ càng lo lắng “Nó từ nhỏ lớn lên ở Cẩm Tú thành, lần này một mình lưu lạc bên ngoài, không biết có an toàn không?”

“Nó có gan trốn, thì phải có can đảm chấp nhận hậu quả, cho dù chết ở ngoài, cũng là số của nó!” Mạc lão gia tức giận, khinh khỉnh nói.

Nhạc Nhạn cùng Trầm Thiên Hạm đưa mắt nhìn nhau, lòng hai người cũng như có lửa đốt.

“Lão gia, trước tiên mời ngài bớt giận!” Trầm Thiên Hạm lên tiếng trước “Tiểu thư trước giờ ham chơi, chắc là trong lòng có dự định gì đó..”

“Vậy thì nó có thể bày tỏ ra đi, cần phải đào hôn sao? Việc này truyền ra ngoài, ta làm sao có thể làm người nữa chứ?! Mạc gia ta còn mặt mũi nào sao?”

“Vâng, lỗi của tiểu thư thật rất lớn, nhưng cũng đã sai rồi, ta nên tìm biện pháp gì để bù đắp mới phải!” Trầm Thiên Hạm giọng điệu bình tĩnh, Mạc lão gia cũng bình tĩnh đôi chút “Nhan gia nếu phát hiện người được gả không phải tiểu thư, có cách gì để nói không?”

“nói gì? Còn có thể nói sao? Chỉ là rất tức giận!” Giọng điệu Mạc lão gia than thở,

“Đừng nói Nhan gia ở kinh thành có thế lực, Khánh Ngọc lại là tướng quân! Tân hôn này thế tử bị thay thế, nếu phát hiện sẽ gây ra hậu quả rất lớn!”

“Vâng!” Trầm Thiên Hạm cũng cảm thấy chuyện này rất khó giải quyết, cho dù có xử lý thế nào thì cũng khó để có được kết thúc tốt đẹp “Tiểu thư bây giờ tung tích không rõ, còn Hương Hương thì sao?”

“Ồ Nhan phủ!” Mạc lão gia bây giờ không lo Hoài Hương ở Nhan gia như thế nào, chỉ muốn nhanh chóng bắt được nghịch nữ, trở về Nhan gia thành tội.

“Nhan gia họ sẽ không làm khó Hoài Hương chứ?” Nhạc Nhạn cuối cùng cũng lên tiếng hỏi thăm “Đôi phương nhất định rất tức giận, Hương Hương ở lại có hay không..”

Nhạc Nhạn chưa dứt câu, lời nói lấp lửng khiến không ai hiểu nàng muốn nói gì!

* * *

“Làm thế nào đây??” Mạc lão gia căn bản không bận tâm đến Hoài Hương.

“Ta có nhắc tới, muốn đem Hoài Hương về với chúng ta, nhưng Nhan gia không đồng ý!” Mạc phu nhân có chút do dự... “Dù thế nào thì Hoài Hương cũng đã cùng Khánh Ngọc bái đường, nó giờ là người của Nhan gia...”

“nói đến đây, Hoài Hương này cũng thật là Sao lại có thể giấu chuyện lớn như vậy chứ?! Nếu không phải chúng ta tự mình đi kinh thành, không biết nó còn muốn lừa dối bao lâu, Nguyên Thiên không thấy, nó cũng không có chút tin tức nào sao?” Mạc lão gia nghĩ đến Hoài Hương cũng tức giận....

“Lão gia, Hương Hương nhất định là do bị tiểu thư cản trở, cho nên mới không dám nói!” Sở Mạc lão gia sẽ trút giận lên Hoài Hương, Thẩm Ngàn Hạm liền giải thích. “Việc quan trọng bây giờ là chúng ta phải nhanh chóng tìm ra tiểu thư!”

“Hừ!” Mạc lão gia cuối cùng cũng định thần, nhớ ra lý do hấn kêu mọi người đến đây “Các người mau cho người tìm kiếm tiểu thư, nhớ kỹ, không được khoa trương, làm trong âm thầm thôi! Ta cùng Nhan gia đã bàn bạc, sẽ không làm lớn việc này..”

Sắc mặt ai cũng không tốt!

“Vâng!” Đại tổng quản mặc dù không biết làm thế nào, nhưng lão gia tức đến thế này, hấn cũng chỉ có thể vâng dạ, quay đầu nghĩ biện pháp.

“Nhớ kỹ, phải thêm người, cho dù có lật tung cả cái đất nước này lên cũng phải tìm được nghịch nữ về đây cho ta, ta muốn đích thân đem nó đến Nhan gia nhận tội!” Gia môn bất hạnh a, sao hấn lại có thể sinh ra một nữ nhi ngỗ nghịch như vậy??

“Lão gia, đừng quá tức giận!” Mạc phu nhân khuôn mặt không còn lựa chọn, vẫn đang lo lắng cho nữ nhi... “Nguyên Thiên lần này trở về có hơi quá đáng, nhưng là ông bây giờ tốn công vô ích, nó thân là nữ nhi, lại một mình, nay lại không có tung tích, không biết có gặp nguy hiểm không?”

“Có cũng là do nó tự tìm, cho dù cùng hấn không thích hợp, cũng không được đào hôn!” Mạc lão gia càng nghĩ càng đau lòng, hấn đã cố gắng tìm cho nàng một nhà môn đăng hộ đối, nhưng nàng lại tự nhiên bỏ trốn.

“Nhưng dù thế nào, Nguyên Thiên vẫn là con của chúng ta, trước tiên nên đợi nó về rồi ông hãy phạt nó đi..” Mạc phu nhân hạ giọng khuyên “đi đường cũng mệt rồi, bây giờ ta đi nghỉ đi!”

“Nghịch nữ!!!” Mạc lão gia vỗ bàn, lắc đầu để Mạc phu nhân đỡ dậy!

“Đại tổng quản, người mau đi tìm, có tin tức, lập tức cho người truyền về!” Mạc phu nhân khẽ đưa ánh mắt, rồi vội đến đỡ trượng phu đang mệt mỏi về phòng.

“Vâng, ta đi ngay!” Đại tổng quản không dám trì hoãn, vội vàng đi xuống!

Nhạc Nhạn cùng Trầm Thiên Hạm đối mắt nhìn nhau, trong đáy mắt ai cũng là lo lắng và lo lắng.

Tiểu thư kì này đích thực là gặp họa lớn!!!

~Hết chương 6~

(1): Các bạn có thể tìm đọc bộ “Trưởng gia ái ân” nói về tiểu thư Hoài Hương, “Người hầu kiếm thánh” nói về tiểu thư Nguyên Thiên trong cùng hệ liệt “Vạn thiên sủng ái” để hiểu rõ hơn

Bạn đang đọc truyện *Sủng Tỳ Của Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

một nhóm lớn xe chở hàng thong thả tiến vào Thanh Bình, một trong ba thành lớn của Tây Việt thành. Trong đó có một cỗ xe ngựa có rèm bị xóc lên, lộ ra một đôi mắt trong suốt.

Nhạc Nhạn nhìn cảnh thành phố náo nhiệt xung quanh, sự lo lắng, không an tâm cũng giảm đi đôi chút, không lâu nữa là sẽ được gặp thiếu gia rồi...

Chuyến đi này đường thật xa, nàng từng cho rằng mình sẽ không đến được đây, cũng may là giờ đã đến rồi....

Buông rèm cửa, che giấu thân thể đang không khỏe của mình, nàng vừa nóng nảy vừa lo lắng, không biết thiếu gia khi gặp nàng sẽ có phản ứng như thế nào?

Nhất định sẽ tức giận! Nàng cười khổ nghĩ, nàng biết thiếu gia không muốn nàng khổ cực buồn bã thế này đi xa một chuyến mới để nàng lại Cẩm Tú thành, nay nàng lại tự mình quyết định đi ra ngoài, hẳn chắc chắn sẽ không cao hứng.

Nhưng, nàng không đến không được.....

một tháng trước, lão gia phu nhân mang về tin tức tiểu thư đào hôn, nhiều người chỉ có thể âm thầm tìm tiểu thư, không dám công khai, nàng và Trầm Thiên Hạm lo lắng vô cùng cho Hương Hương đang ở một mình trong Nhan phủ, không nghĩ đến tin tức truyền về, Nhan gia không thấu hiểu chuyện thay già đi, luôn luôn đến tìm Hương Hương quấy rầy, nhất là Nhan Khánh Ngọc, cư nhiên đem Hương Hương trở thành người làm, hà khắc hành hạ nàng.

Vừa nhận được tin tức này, nàng cùng Thiên Hạm vô cùng nóng lòng, hai người vốn muốn mời lão gia ra mặt, đón Hương Hương trở về Cẩm Tú thành, dù sao Nhan gia đã chán ghét Hương Hương, không bằng đem nàng đưa về Mạc phủ. Nhưng lão gia nhất quyết không chịu, hẳn cho rằng tiểu thư đào hôn đã là đại tội, hẳn làm gì còn mặt mũi lên tiếng ở Nhan gia?

Đám nữ nhân lo lắng cho Hương Hương đang ở kinh thành, Thiên Hạm mặc dù an ủi nàng sẽ không có chuyện gì xảy ra, hôm sau nàng lại đem phong thư trực tiếp đi tìm tiểu thư. Tiểu thư từ nhỏ đã có mơ ước đối với giới giang hồ, nay chắc chắn đang ở đại hội võ lâm.

Lão gia phu nhân không chịu ra mặt cho Hương Hương, giờ chỉ còn trông đợi vào tiểu thư, dù sao đây cũng là do nàng mà ra, càng không cần nói đến nàng yêu thương, che chở Hương Hương như thế nào, là không thể để yên cho một mình Hương Hương ở kinh thành chịu khổ.

Nhưng là nàng sợ Thiên Hạm không tìm được tiểu thư, thế thì Hương Hương làm sao đây? Cho nên bỏ qua tin tức của Thiên Hạm, nàng tự quyết định, khi Thiên Hạm đi tìm tiểu thư, thì nàng sẽ đi tìm thiếu gia. Thiếu gia mặc dù không lo chuyện bao đồng, nhưng nàng đã đích thân cầu xin, thiếu gia chắc chắn sẽ chịu ra mặt.

Nàng hướng đại tổng quản hỏi thiếu gia đang ở đâu, giờ lại đúng có một chuyến hàng cần đưa đến Tây Việt tam thành, cũng sẽ đi qua Thanh Bình thành, nàng đành nghĩ ra một cách, lên lấy con dấu của thiếu gia, lừa nói là hẳn muốn nàng đem theo vật phẩm quan trọng đến cho hẳn, liền cùng xe hàng đi đến Thanh Bình thành.

một người chưa bao giờ đi xa như nàng, dọc đường đi chịu không ít khổ sở. Cũng may là nàng đi cùng xe hàng, nếu không thì chẳng biết chuyện gì sẽ xảy ra....

“cô nương, đằng trước chính là chỗ dừng của Mạc gia.” Xe ngựa bên ngoài, người trông xe ngựa kêu lên “Chúng ta đã đưa người đến nơi rồi đấy!”

“Cảm ơn đại thúc!” Nàng cảm kích nhìn người đã đi cùng mình bao ngày qua. “Mấy ngày qua thật làm phiền mọi người quá!”

rõ ràng đây là kiện hàng khẩn cấp, thế nhưng nàng vẫn đòi đi theo, làm tốc độ chậm lại không biết bao nhiêu...

“không sao, là chuyện thiếu gia giao phó, sao chúng tôi có ý kiến được!”

Nhạc Nhạn không trả lời lại, ôm lấy bọc quần áo, tạm biệt những người tốt bụng này.

Đứng ở ngoài chỗ dừng của Mạc gia, nàng hít sâu một cái, hy vọng khi thiếu gia gặp được nàng, cho dù có tức giận, thì hẳn vẫn sẽ đáp ứng thỉnh cầu của nàng.

đã tốn không ít thời gian, không biết Hương Hương như thế nào, có chịu được không?

Nàng nâng lên tinh thần, gõ lên cánh cửa lớn kia.

* * *

“Hiền chất, đến, đây là đặc sản của Thanh Bình thành chúng ta ‘Lạc đao thiêu’, mọi người uống nhiều một chút đi!” Thủ phủ Thanh Bình thành Lâm Ngọc Thành hào khí châm đầy ly cho Mạc Tĩnh Viễn, hô hào bảo hắn uống hết ly.

“Đa tạ!” Mạc Tĩnh Viễn không từ chối, tiếp tục uống hết chén rượu kia.

“Tốt!” Lâm Ngọc Thành cao hứng cực kì, “Đúng, lần này ngươi khó trở về một chuyến, ta nhất định phải giới thiệu nữ nhi của ta cho ngươi. Nữ nhi của ta biết chuyện ngươi, đối với ngươi ngưỡng mộ vô cùng, muốn ta cho nó gặp ngươi.”

“không có cách!” Mạc Tĩnh Viễn mặt không đổi sắc uống thêm một ly nữa, không nặng không nhẹ mà trực tiếp từ chối.

“Sao lại thế?! Ngươi là đang ở nhà ta làm khách a~ Sao lại như vậy không có cách?!”

Lâm Ngọc Thành không hiểu hắn cự tuyệt, “Ngươi cũng không biết nha đầu này của ta, biết tin ngươi đến Thanh Bình thành, suốt ngày bên tai ta léo nhéo, muốn ta dẫn ngươi đến phủ, để nó gặp mặt!”

“Mạc mỗ cùng lệnh thiên kim không quen biết, không tiện gặp mặt.”

“Ngươi yên tâm, chúng ta Tây Việt ba thành không tiện gò bó.” Lâm Ngọc Thành cười ha ha vỗ vai hắn, muốn hắn đừng quá để ý “Nhưng mà nhân tiện nói đến, hiền chất, ngươi tuổi không nhỏ, đúng là sau này cần một nàng dâu, nếu ngươi không để ý, có thể cùng Lâm gia ta kết thân nha!” [đi chỗ khác =;]

“không!” Mạc Tĩnh Viễn không nề mặt mũi, thẳng thừng từ chối.

“Tiểu tử à! Ngươi có thể đừng cự tuyệt mau như vậy không?” Lâm Ngọc Thành rất thích đứa con trai duy nhất của Mạc gia này, hơn nữa, nữ nhi nhà hắn cũng rất vừa ý, nhưng giờ thấy hắn cự tuyệt nhanh như vậy, không khỏi có chút choáng váng

“Ta cho ngươi biết, ta Lâm Ngọc Thành này có một nữ nhi bảo bối, nếu là ngươi đồng ý lấy nó, tất cả việc thương hào buôn bán, châu báu của ta đều cho ngươi. Chúng ta còn có thể hợp tác, ngươi muốn cái gì ta đều có thể cho ngươi a!” Chuyện tốt như vậy, có đốt đèn lồng lên tìm cũng không thấy a, cũng biết là hắn rất tiện nghi.

“Đa tạ ý tốt, chúng ta tiếp tục bàn chuyện buôn bán là được rồi!” Mạc Tĩnh Viễn vẫn sắc mặt như cũ, nhàn nhạt để người khác không nhìn ra được cảm xúc, cự tuyệt ý tốt kia.

“Ngươi...” hắn như vậy không thay đổi, Lâm Ngọc Thành cũng chán nản “Hiền chất, ta cũng không phải người không hiểu chuyện, có phải ở Cẩm Tú thành có một cô nương tốt đúng không? Nghe nói ngươi có thu một tiểu nha đầu, để bên cạnh hầu hạ nhiều năm, ngươi cũng rất sủng nàng, liền chăm sóc cho nàng như đại tiểu thư.....”

“Lâm lão gia, đó là chuyện riêng của ta!” hắn lạnh nhạt cắt lời Lâm Ngọc Thành.

“Ngươi đừng gấp, ta không có ý trách ngươi a!” Lâm Ngọc Thành cười ha ha không dứt, nhìn người trẻ tuổi trước mặt “Ta chỉ muốn nói với ngươi, nam nhân tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường, hơn nữa Mạc gia chỉ có ngươi là độc tử, lấy nhiều thê thiếp, có thể giúp ngươi sanh trẻ con càng nhiều càng tốt, không phải sao?”

hắn không quên hào khí vỗ vai Mạc Tĩnh Viễn, làm hình dạng “Ta hiểu mà!”

“Nhưng là ngươi cần phải thanh tịnh một chút, đừng vì chuyện nhỏ này mà làm hỏng đại sự” Lâm Ngọc Thành mắt sáng lên, lấy kinh nghiệm lâu năm của mình chỉ bảo cho hắn.

“Nữ nhân sao, cho dù có sủng đến mấy cũng chỉ là công cụ làm ấm giường thôi, ngươi đừng vì một nha hoàn làm ấm giường như vậy mà làm mất cơ hội tốt.” Lâm Ngọc Thành hi vọng có thể dùng lời nói này đánh thức hắn “Ta đảm bảo với ngươi, Thương Thủy có dung nhan chỉ lượng, nàng gả cho ngươi, sau này có làm thiếp cũng không ảm ỉ.

Thấy Mạc Tĩnh Viễn không trả lời, Lâm Ngọc Thành vui mừng tưởng rằng mình đã thay đổi được hắn, nhưng lại bỏ quên ánh mắt không hài lòng của hộ vệ Mạc Tĩnh Viễn đang đứng đằng sau.

đi theo Mạc Tĩnh Viễn nhiều năm, cho dù mặt không biến sắc nhưng Vương Thượng đã thầm lo lắng trong lòng cho Lâm lão gia này. Hắn vừa gặp mặt đã gọi thiếu gia là “hiền chất”, còn ra mặt “giáo huấn” thiếu gia, càng không cần nói hắn dám đem Nhạc Nhạn tiểu thư trở thành “nha hoàn làm ấm giường”, sau này Lâm phủ Thanh Bình thành sẽ sớm đi vào lịch sử rồi.....

* * *

“Hiện chất, ngươi là người thông minh, tất nhiên sẽ hiểu được lợi hại của mối quan hệ này, thế nào đối với ngươi là tốt nhất, ngươi phải hiểu chứ?” hấn ta thừa dịp, tiếp tục nói tiếp về vấn đề “trọng điểm” này.

Mạc Tinh Viễn lạnh nhạt liếc hấn một cái, còn chưa kịp nói thì bên ngoài đã có một người hầu vội vàng chạy đến.

“Lão gia, bên ngoài có một nha hoàn lớn miệng xưng là người của Mạc phủ, nói là có chuyện gấp muốn gặp Mạc thiếu gia!”

“Việc gấp?” Lâm Ngọc Thành xoay người nhìn Mạc Tinh Viễn, thấy hấn vẫn không có cảm xúc gì đành tự hạ lệnh “Cho nàng vào!”

Người hầu lĩnh mệnh lui xuống.

Lâm Ngọc Thành lại đảo ly rượu, tiếp tục nói “Hiện chất à, chuyện ta vừa nói ngươi cần phải cân nhắc nha! Ta thật rất vừa ý đứa con rể như ngươi, chờ chúng ta trở thành người nhà, chuyện gì cũng có thể bàn bạc a!”

Mạc Tinh Viễn không trả lời, để Lâm Ngọc Thành một mình độc thoại, liền cự tuyệt cũng chán.

hấn như vậy không phản ứng làm Lâm Ngọc Thành này giờ đang nói một mình cũng dừng lại, không vui nhìn hấn “Hiện chất, này giờ ngươi có nghe ta nói gì không?”

“Thiếu gia!” Vương Thượng này giờ vẫn trầm mặc đứng phía sau không lên tiếng bỗng nói, chỉ vì hấn vừa nhìn một người tuyệt không nên đến “Là Nhạc Nhạ tiêu thư đến!”

Nhìn thấy đáng người mạnh mẽ đi sau nô bộc Lâm phủ, Mạc Tinh Viễn tuấn nhan lạnh một cái, liền đi ra đình.

“Sao em lại đến đây?” hấn đưa mắt nhìn Nhạc Nhạ từ cao đến thấp, dễ dàng nhận ra nàng có vẻ mệt mỏi, liền tự tay nắm tay nàng “Nào, lại đây ngồi xuống!”

“Hiện chất!” Lâm Ngọc Thành trợn hai mắt nhìn hấn đem nha hoàn kia an trí chỗ ngồi, còn tự tay rót trà cho nàng.

hấn linh quang lóe lên, a, đây chính là nha hoàn trong truyền thuyết kia, tiểu tử này... thật là quá sùng rồi!

“Ta nói hiện chất a! Sùng người cũng phải có chừng mực, ta hôm nay là mở tiệc đãi ngươi, ngươi lại để chon nha hoàn ngồi cùng bàn, có phải hay không quá thất lễ rồi?”

Lâm Ngọc Thành quay sang nhìn sắc mặt tiểu cô nương kia, ừ thì có thanh thanh tú tú, nhưng nói đến khuynh nước khuynh thành, tuyệt đối không đến! Người như vậy chỉ đáng làm điểm tâm, ra ngoài đường tùy tiện tìm cũng có, thế nào lại trở thành bảo bối của Mạc Tinh Viễn đây?

Mạc Tinh Viễn không thèm quan tâm đến lý lẽ của hấn, chỉ là nhìn Nhạc Nhạ, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì đây? Là chính xác nàng một mình chạy đến đây sao?

“Sao lại chạy đến?”

“Thiếu gia...” Nhạc Nhạ hạ ly trà, căn bản không có tâm tình uống, nàng biết hấn không cao hứng, nhưng nàng không có biện pháp không đến. câu xin hấn.

“Thiếu gia!” Nàng khó được kích động bắt lấy cánh tay áo, giống như người chết đuối tìm được khúc gỗ liền vội vàng ôm lấy “Cầu xin người..... Cứu lấy Hương Hương.”

“Chuyện thế nào?” Mạc Tinh Viễn mi tâm nhắc lên gọn sóng, đã bao lâu nàng không nói chuyện như vậy với hấn? Nhìn hình dạng nàng lo sợ, hấn bỗng thấy tức giận!

Là ngươi không biết sống chết nào, dám cư nhiên dọa nạt nàng như vậy?

“Hương Hương nàng...” Nhạc Nhạ vội đứng lên tìm cách giải thích, nhưng trước mặt nàng bỗng nhiên tối sầm, người lại đổ gục trên ghế..

“Đợi chút lại nói!” Mạc Tinh Viễn không cần nhắc nhiều, vội vàng ôm nàng hướng bên ngoài đi “Vương Thượng, chuẩn bị kiệu.”

“Vâng!!”

“Hiện chất!” Lâm Ngọc Thành này giờ bị lo đi vội ngăn đường trước hấn “Ngươi đây là ý gì hả? Ta mặc dù tán thưởng ngươi, muốn cùng ngươi hợp tác làm ăn, nhưng không có nghĩa ngươi có thể vô lễ như thế!”

Từ khi nha hoàn này xuất hiện, trong mắt Mạc Tinh Viễn chỉ có mình nàng, bây giờ không nói liền muốn rời đi, như vậy là thể thống gì đây?

Mạc Tinh Viễn trừng mắt liếc hấn, liền lên tiếng cùng lười nói.

“Ta nói ngươi, ngươi còn nhỏ không hiểu chuyện, nữ nhân chỉ là tể phẩm, ngươi liền từ bỏ cùng ta đàm thảo chuyện đứng đắn, lại chọn nàng, có phải quá khiến ta mất mặt? Hơn nữa nàng còn là người làm, hoàn toàn không xứng với thân phận của ngươi, nếu như ngươi cứ cố chấp không tỉnh, chỉ khiến mọi người chê cười thôi!”

Lời này của Lâm Ngọc Thành, thực sự đã chọc giận Mạc Tĩnh Viễn!

“nói xong chưa? Tránh ra!” Cảm giác đặt cả trên người bên dưới, Mạc Tĩnh Viễn khinh khỉnh thanh âm, nhưng lời nói ra càng lúc càng sâu.

“Lâm lão gia! Chuyện làm ăn của chúng ta kết thúc như vậy, kể từ này Mạc gia ta cùng Lâm gia ngươi không có quan hệ!!” hần không chút nào dừng lại bên cạnh Lâm Ngọc Thành đang sửng sốt.

“Cái gì?” Lâm Ngọc Thành lập tức phản ứng, đây chính là chuyện làm ăn lớn a, còn chưa bắt đầu thì kết thúc thế nào?

“Hiện chất, lời nói này của ngươi là ý gì?” Lâm Ngọc Thành vội vàng đuổi theo, khó có thể tin được quyết định này của hần “Ngươi lần này đặc biệt đến Thanh Bình thành là vì chuyện làm ăn này, bây giờ ngươi nói chấm dứt liền chấm dứt, ngươi đem Lâm gia ta đặt ở đâu chứ?”

hần nghĩ sẽ tự tay bắt người kia ở lại, không ngờ lại vô ích.

Kỳ quái, hần rõ là nhìn đúng mà, Mạc Tĩnh Viễn thế nào mà mới đó đã đi xa rồi?!

* * *

Mạc Tĩnh Viễn như trước không dừng lại, sai bước chạy ra ngoài, nếu không phải hần không muốn cho người ta biết hần có võ công, thì đã sớm thi triển khinh công cho mau rồi, cũng không cần phải nghe tiếng kêu của người kia.

“Hiện chất, người dừng bước!!” hần vẫn chính là không thèm quay đầu lại, Lâm Ngọc Thành thấy tình thế cấp bách bèn la to, nhưng nửa câu vẫn không có ai trả lời “Đợi chút a!”

“Ngươi cho là Mạc gia ngươi rất giỏi sao? Lâm Ngọc Thành ta cũng không để vào mắt!!”

Lâm Ngọc Thành bị làm cho mất thể diện, xấu hổ thành giận, trút hết lên bóng lưng đang ngày càng xa kia, “không hợp tác coi như xong, ta cũng không tin Mạc gia ngươi còn có thể làm cái trò gì!! Chỉ cần Lâm gia ta không gặt đầu, thì sau này nửa điểm tốt ở Thanh Bình thành các ngươi cũng không có! Ta sẽ đợi các ngươi quay lại cầu xin ta!!!!”

hần nói cứng rắn, hung dữ như vậy, thế nhưng vẫn không thể làm người phía trước quay đầu lại.

Lâm Ngọc Thành cả người bỗng rét run, trợn mắt nhìn bóng dáng đang rời đi kia.

Tiểu tử không biết trời cao đất rộng này, hần nhất định phải giáo huấn một trận!

Ở trong điểm dừng chân của Mạc gia trong Thanh Bình thành, không khí ngưng đọng...

Kể từ chiều khi thiếu gia ôm tiểu cô nương kia quay lại, không khí hết sức nặng nề, ngưng đọng, người làm trong trang viên không ai dám lơ là bổn phận, hết sức nghiêm túc, hoàn toàn dám đến vị trí trọng điểm là phòng của thiếu gia.

Trong phòng, do trên đường đi không an lòng mà Nhạc Nhạn tỉnh dậy trong sợ hãi cực độ, nhớ tới nguyên nhân mà mình vượt đường dài đến đây tìm thiếu gia, hần... vẫn chưa trả lời nàng a!

“Gặp ác mộng sao?”

Thanh âm lãnh đạm từ một bên vang lên, Nhạc Nhạn cố gắng gượng dậy, đưa mắt đã thấy nam nhân ngồi bên cửa sổ.

Mặc dù Mạc Tĩnh Viễn không có gì khác so với bình thường, nhưng nàng biết hần đang rất giận dữ, hơn hết, một nửa lý do đó là vì nàng.

Sớm biết hần khi gặp mình sẽ rất tức giận, Nhạn Nhạn đã chuẩn bị sẵn tâm lý, chỉ là đối với việc cầu xin hần trợ giúp có chút lo lắng....

hần tức giận như vậy, có hay không sẽ cự tuyệt nàng đây??

Nàng cắn răng một cái, nâng thân thể mệt mỏi ra khỏi giường, lập tức quỳ xuống.

“Nàng đây là đang làm cái gì?” Thanh âm hần càng lãnh đạm hơn, nhưng trong mắt đã tràn ngập lửa giận.

“Em biết em tự tiện xuất phủ như vậy, người nhất định sẽ không cao hứng, nhưng tình huống của Hương Hương thật rất khẩn cấp, người có thể đến kinh thành một chuyến, giải quyết chuyện của Hương Hương giúp em, có được không?”

“Biết rõ ta không cao hứng, nhưng nàng vẫn làm?!” hần thật sự nên giáo huấn tiểu nữ nhân này thật tốt, là chuyện trời cao đất rộng gì, có thể khiến nàng một mình trốn đến nơi rất xa Cẩm Tú thành này đây? Lỡ có chuyện gì xảy ra thì sao? Nếu có chuyện không may, nàng ốm yếu như vậy, sao có thể

chống đỡ nổi đây ???

“Nô tỳ biết lỗi, nhưng Hương Hương, nàg...” Nhạc Nhạn vẫn cố giải thích, nếu nàng không đến, thì không ai biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa?

“Vi Hương Hương, đến tính mạng nàng cũng không quan tâm hả???” hấn vẫn đang hòa khí đầy người, nhất quyết cứng rắn với nàng, tuyệt không đến nàg nàg lên.

Nàng nếu biết có hậu quả như vậy, sẽ phải chịu trách nhiệm!

“Em không có!” Nàng chậm chậm giải thích. “Em cũng không muốn lấy an nguy của mình ra đùa giỡn, mới tra ra có nhóm hàng hóa cần chuyển đến Tây Việt tam thành, nên em mới đi cùng họ, giữa đường có người của tiêu cục bảo hộ nha!”

“Hàng hóa?” hấn nhíu mày, tức giận không vì lời giải thích của nàng mà tiêu giảm. “Nàng biết đó là chuyển hàng khẩn cấp, thế mà vẫn rảnh đi theo???”

Như vậy mà nói là không lấy an nguy của mình ra đùa giỡn. Chẳng lẽ nàng không nghĩ đến, thân thể thể kia làm sao chịu được vui đập à? Chả trách sao sắc mặt nàng tái nhợt thế kia, còn ồm ồm một chút, vừa gặp hấn liền lăn ra ngất xỉu!!!

“Nhiều người nói vì em mà phải giảm tốc độ!” Nàng vẻ mặt thẹn thùng, lại lớn tiếng cam đoan. “Em biết khi đi sẽ triệu bề khổ sở, nhưng em sẽ không làm mất mạng a!”

Quá lắm thì bệnh một trận thôi a!

“Nhưng là khác với Hương Hương!” Nàng rù thấp đầu xuống, biết những chuyện này hấn luôn không quan tâm, lại cố tình muốn hấn ra mặt “Nhan gia bây giờ bắt nạt Hương Hương vì nàng thay gả, nhận ra nàng lừa gạt mọi người, cả chuyện tiểu thư đào hôn cũng tức giận trút lên nàng, nàng bây giờ Phải chịu mọi ngược đãi.....”

nói đến đây, trông mắt luôn lãnh mạc của nàng cũng phủ một màn sương...

Thấy nàng khó chịu như thế, còn chịu khổ bốn ba đến tận đây, Mạc Tĩnh Viễn rốt cuộc cũng mềm lòng...

hấn không còn đường lựa chọn kéo nàng lại, ôm nàng nằm lên giường, đối với nàng lớn mật bỏ trốn thật không thể tha thứ, nhưng những lời nàng nói kia, quả thật là muốn giết hấn!!

“Muốn ta biết, nàng không thể truyền tin sao?” Muội muội mình đào hôn, Hương Hương thay gả, tổng quản đích thức đã báo cho hấn nghe, chỉ là không nói đến Hương Hương bị hành hạ.....

“Nếu chỉ truyền tin, thiếu gia chắc chắn không nhúc nhích nha!” Nhạc Nhạn ngoan ngoãn nghe lời, ôm hấn nằm trên giường, tay nắm tay hấn không buông.

Đến chuyện tiểu thư đào hôn, hấn còn không để ý, huống chi chuyện của Hương Hương, vốn biết thư từ vô dụng, lại không có thời gian trì hoãn, cho nên nàng mới đích thức đến, nếu như thiếu gia không đồng ý, nàng nhất định sẽ dùng hết mọi cách, cho đến khi hấn chịu đi kinh thành.

“Cho nên nàng liền tự mình đến?” Ánh mắt rơi vào bàn tay hai người đang nắm chặt nhau, giọng điệu hấn thiện ác khó phân.

“Thiếu gia, xin người lên kinh thành một chuyến. Mau cứu Hương Hương.....” Trong mắt nàng mây mờ càng sâu, nếu như hấn không đồng ý, liền sẽ rơi xuống, là uy hiếp hấn.

Cầm lấy bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo của nàng, Mạc Tĩnh Viễn không có trả lời.

hấn biết nàng luôn quy củ giữ bản phận, nếu như không phải tình huống nguy cấp, nàng sẽ không liều lĩnh đi một chuyến như thế, nếu không phải là bất đắc dĩ, nàng sẽ không lên tiếng cầu xin hấn...

Nhìn đôi mắt luôn tinh táo của nàng nay lại trở nên đầy lệ, hấn cũng chỉ có thể giống như quá khứ, gật đầu thỏa hiệp....

* * *

Mặc dù luôn bất mãn nàng vì người khác liều chết, hấn vẫn đồng ý.

“Nàng ở lại, mai ta xuất phát!”

Nàng như vậy xuất hiện trước mặt hấn, chính là đoán chắc hấn sẽ không cự tuyệt thỉnh cầu của nàng, chỉ cần nàng nói ra yêu cầu, hấn không có không đồng ý.

Mặc dù nàng rất ít yêu cầu hấn cái gì, hơn nữa thứ mình mong muốn, nàng cũng không dám cầu xin.

“Em cũng đi!” Tay nhỏ bé nhanh chóng bắt lấy, không buông ra “Em cũng muốn đi kinh thành!!”

Nàng lo cho Hương Hương, mắt không nhìn thấy người, nàng vẫn không an tâm.

“Nàng muốn làm chậm lộ trình của ta?” Tròng đen hấn nhú lại, thoáng hiện con lốc.

“Em sẽ không!” Mặc dù tâm hư, nàng vẫn kiên trì “Em cũng muốn đi, em sẽ hào hào chăm sóc mình.”

“Nàng.....”

“Từ chỗ này đến kinh thành chỉ có nửa tháng, em có thể lo.” Nàng vội cắt đứt lời hấn, tiếp tục thuyết phục “Hơn nữa chỗ này khí hậu không tốt, em cũng không thể ở lại lâu, về Cẩm Tú thành thì lại ngược đường, còn mất một tháng...”

Nàng dừng một chút, mặc dù không muốn như vậy, nhưng để đạt được mục đích, cách nào nàng cũng phải dùng nha!

“Người yên tâm để em một mình ở đây sao? một mình về Cẩm Tú thành?” Hơn nữa nàng không thể bảo đảm, nếu hấn không cho nàng đi, nàng có hay không một mình tự lên kinh thành..

“Ta bảo Vương Thượng đưa nàng về Cẩm Tú thành.” Mạc Tĩnh Viễn cũng không ngốc, đã có lần thứ nhất chắc chắn sẽ có lần thứ hai, hấn không thể để nàng một mình được!

“không cần!” Nhạc Nhạn đưa tay nắm chặt áo, la lên, thật sự là không ai có thể thuyết phục được nàng “Em lo lắng cho Hương Hương, nếu không cho em đi, em nhất định ăn không vào, ngủ không được!”

“Nàng là đang uy hiếp ta sao?” Mạc Tĩnh Viễn biết lời nàng nói là thật, nhưng hấn vẫn không gấp, mắt đen xinh đẹp nhìn đến khuôn mặt tái nhợt của nàng, bụng đầy tức khí nhưng không có chỗ giải tỏa....

“Nhạc Nhạn không dám!” Nàng thàn thán một tiếng, nhìn khuôn mặt lạnh lùng cáu tiết giận dữ kia, biết hấn tính tình không tốt, nếu không nghĩ biện pháp giúp hấn nguôi giận, có khi chuyện nàng nhờ hấn ở kinh thành cũng sẽ bị bỏ qua a!

“Nàng có gì mà không dám?” Nàng như vậy mà không dám sao?

“Thiếu gia....” Nàng nhẹ nhàng đứng dậy, khi thấy hấn nhú mày, đành tựa nhẹ vào lòng hấn, nhẹ nhàng nhón chân hôn lên má hấn “Kỳ thật, em rất nhớ thiếu gia...”

Mạc Tĩnh Viễn ngăn người, không ngờ nàng sẽ nói như vậy.

“Người chuyển này xuất môn đi xa, một mình em trong Tĩnh Vũ hiền... Rất không quen...” Má tái nhợt của nàng bỗng ửng hồng, thanh âm nàng thổ lộ rất khó xử, đầu cúi thấp không dám ngẩng lên.

“thật vất vả mới gặp mặt, em thật muốn, ở chung với chànglâu một chút....” Khó khăn đem lời nói nói ra một lần, nàng chính là không dám nhìn hấn. [Đổi xưng hô tí nhè mấy bạn :3]

Mạc Tĩnh Viễn chăm chú nhìn người trong lòng mình, hấn cảm thấy mình thật sự thua dưới tay nàng.

Nha đầu này, cũng sẽ có ngày đùa giỡn tình cảm như thế ư? Nhưng quả thật, lời nói này rất hợp ý hấn a...

Ngay cả như vậy, hấn cũng không mong quá sớm đầu hàng...

“Nàng học từ ai mà miệng lưỡi trơn tru vậy, cư nhiên cũng biết mê hoặc ta rồi..”

Người trong lòng hấn nhanh chóng ngẩng đầu lên nhìn hấn, lại yêu kiều xấu hổ mà trốn lại trong lòng, trước ngực hấn.

“thật!” Vốn một phần ý định này nàng muốn giấu ở trong lòng, không để hấn phát giác, nhưng giờ phút này nàng không thể làm gì khác hơn là thừa nhận. một chữ “thật!”, đã làm Mạc đại thiếu gia luôn luôn kiêu ngạo mỉm cười.

Thôi, cho dù có biết đây là kế hoạch của nàng, hấn cũng đành đồng ý “Thôi được, nghỉ ngơi trước, mai chúng ta cùng đi...”

~Hết chương 7~

Bạn đang đọc truyện *Sủng Tỳ Của Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Do Mạc Tĩnh Viễn ra mặt, không ít chuyện được giải quyết.

hắn dẫn Nhạc Nham đi đến Nhan phủ ở kinh thành, đoàn người Mạc Nguyên Thiển, Trầm Thiên Hạm giằng co với Nhan Khánh Ngọc không dưới một lần, Mạc Tĩnh Viễn đưa ra khế ước bán thân của Hương Hương, một người rành về luật pháp như Nhan Khánh Ngọc không còn lập trường, lý do để tranh luận với họ nữa, Hoài Hương liền thuận theo mọi người đi về viện dừng chân của Mạc gia ở kinh thành.

Chỉ là chuyện này không chỉ phát triển đến đây thôi...

Mạc Tĩnh Viễn ngồi ở chủ vị nhìn người bị mình chống cản lại ở đại sảnh lần thứ tư, Nhan Khánh Ngọc cứ mỗi lần mặt trời lên lại đến, trong lòng không nhận được.

hắn muốn nói, rõ ràng đây là chuyện vợ chồng người ta, cả Nhan Khánh Ngọc lẫn Hoài Hương đều có tình ý với nhau, chỉ là có chút hiểu lầm, chỉ cần nói rõ một chút là xong. Thế mà mấy nữ nhân trong nhà này liền lấy cớ là “bảo vệ”, chỉ sợ nàng bị “ngược đãi” nên liền muốn đem nàng đi trước mắt tên đại ác nhân kia.

Có trời mới biết chúng nữ này không để Nhan Khánh Ngọc nhìn thấy Hoài Hương mới là tội ác, nếu là làm hồng chuyện, không biết họ sẽ giải quyết thế nào nữa ?!

“Nhan huynh, việc này ta không có ý định can thiệp, chỉ cần Hoài Hương nguyện ý, ta tự khắc có cách giúp huynh hoàn thành nguyện vọng.” Cho nên không cần phiền đến hắn, hắn chỉ muốn trở về căn phòng của tiểu nha đầu mà hắn coi trọng, nay tên này lại chạy đến, hắn thực lo lắng thân thể nàng có vấn đề gì hay không?

“Để cho ta gặp nàng!” Nhan Khánh Ngọc nghe lời nói tốt của hắn có chút ngoài ý muốn, nhưng chuyện hắn làm lại là hoàn toàn bất đồng.

“Nàng bây giờ không do ta quản.” Mạc Tĩnh Viễn lười biếng ngồi ở ghế chủ vị, trong lòng thầm chắc việc Hương Hương cầm chặt phiếu “tướng quân phu nhân” là không xa.

Mặc dù đồng tình với Nhan Khánh Ngọc, nhưng vì muốn bên tai thanh tịnh nên giới hạn của hắn cũng chỉ là “đồng tình”, tuyệt không thể dùng phiếu thay mặt cho nương tử hắn nói ngọt vãi câu, nếu không nhất định hắn phải chịu tội.

Đột nhiên, hắn nhìn thấy Thượng Quan Ngũ Kiếm đứng một bên im lặng, hắn lộ ra một nụ cười cá biệt có thâm ý...

Cũng đúng, sao hắn có thể quên chiêu này?

“Nhan huynh, nói đến thì người chính là em rể ta..” Khóe mắt ngắm thấy sắc mặt Thượng Quan Ngũ Kiếm hơi trầm xuống, Mạc Tĩnh Viễn nhất phải tiếp tục tự nhiên nói, “Bây giờ là người đuổi theo Hoài Hương, còn Nguyên Thiển em gái ta, người tính thế nào?”

Đột nhiên một ánh mắt bắn thẳng lại đây, Nhan Khánh Ngọc không khỏi quay lại xem thế nào.

Nguyên lai là hắn... Mạc Tĩnh Viễn đề cập qua nam nhân này chính là Nam vô lâm kiếm thánh, cũng là thiếu chủ Phi Hà đảo, Thượng Quan Ngũ Kiếm.

Nhan Khánh Ngọc trí nhớ tốt hồi tưởng lại tình huống hôm đó, Thượng Quan Ngũ Kiếm vẫn ở bên cạnh Mạc Nguyên Thiển, thái độ thân mật xem nàng như vật sở hữu của mình, đồng thời lại nhìn hắn với ánh mắt của thù địch...

Cùng là nam tử hán, hắn sao lại không hiểu ý tứ này chứ?

Nguyên lai, là như vậy sao?

Sau ba ngày, Nhan Khánh Ngọc lần đầu nở nụ cười, cuối cùng hắn cũng hiểu tại sao Mạc Tĩnh Viễn lại đề cập đến chuyện thành thân của hắn cùng Nguyên Thiển.

* * *

“Mạc huynh, ta đích thực nên sớm kêu huynh một tiếng đại ca a!” Nhan Khánh Ngọc thay đổi thần thái giận dữ khi nãy, khoan thai tự đắc ngồi lại lên ghế, thậm chí còn có thể nở ra nụ cười, “Lệnh muội đào hôn quả thật đã gây ra sóng gió, nhưng hai nhà đã sớm đính thân với nhau, hôn lễ cũng đã cử hành, thiên hạ đều biết chúng ta hai nhà liên thân, nếu giờ nói từ hôn tức sẽ làm người ta chê cười.”

“Ừ! Sau này nhất định không ngại đầu dây nối!” Mạc Tĩnh Viễn phối hợp theo.

“Hiện tại bên ngoài cũng có lời đồn đại, nhưng không có ai chứng thực thật giả.” Nhan Khánh Ngọc miễn cưỡng phát hiện một góc có sát khí, khóe miệng hắn nụ cười càng sâu. “không bằng chúng ta bỏ qua chuyện đào hôn lần này, Mạc tiểu thư theo ta về phủ bá kiến cha mẹ, xem như chuyện tốt đã thành.”

“Còn Hoài Hương, người sẽ không bỏ quên nàng chứ?” Mạc Tĩnh Viễn gật gật đầu, tỏ vẻ tán đồng.

“Sao lại quên được, mới bắt kẻ hiềm khích lúc trước tiếp nhận Mạc tiểu thư.” Nhan Khánh Ngọc khuôn mặt không thêm đề ý, “Ta cưới Mạc gia tiểu thư, Hoài Hương là thị nữ tùy thân của nàng, tự nhiên sẽ theo nàng trở về Nhan phủ, đến lúc đó ta lại thu nàng vào phòng, vui thích hưởng tề nhân chi phúc, coi như cũng là kết cục hạnh phúc a!”

“Ngươi đừng mơ tưởng.” Người trong góc kia phát ra trầm khí.

“A?” Nhan Khánh Ngọc trưng ra hình dạng kinh ngạc, dù bận vẫn ung dung chuyển qua hướng hấn, Nhan Khánh Ngọc cười đến ôn hòa, cực kì mong đợi. “Thượng Quan công tử lấy cớ gì để nói như vậy?”

Thượng Quan Ngũ Kiếm nhìn nụ cười của hấn, phát hiện ra hai người này chắc chắn đã có sắp xếp từ trước, mình thế nhưng vẫn nhảy vào bẫy của họ.

Chuyện liên quan đến Mạc Nguyên Thiên, muốn hấn tỉnh táo, bàng quan, chính là không thể nào!

“Mạc Nguyên Thiên là của ta.” hấn nói rõ chủ quyền.

“Phải không?” Nhan Khánh Ngọc tươi cười, hoàn toàn không giống hình dạng tức giận của nam nhân khi thê tử bị cướp đi, Mạc Nguyên Thiên kia hấn thật không quan tâm, hấn chỉ quan tâm đến người đã bái đường cùng hấn thôi!

Nhưng mà lúc này, không thể nói như vậy được!

“Nhưng mà trên danh nghĩa, nàng vẫn là thê tử của ta.” Giọng điệu Nhan Khánh Ngọc nhẹ nhõm, tự nhiên.

“trên thực tế không phải!” Thượng Quan Ngũ Kiếm ánh mắt lạnh lùng như muốn giết chết Nhan Khánh Ngọc, “Chuyện môn thân này không thể tính đến.”

“Có tính hay không, không phải do ngươi quyết định nha!” Nhan Khánh Ngọc không đường lựa chọn, nhún vai, “Trung thực mà nói, ta cũng không hy vọng sẽ tính đến, ta quả thật không muốn lấy Mạc Nguyên Thiên!”

Đối phương sát khí thật tại quá nặng, vì bảo vệ mạng nhỏ, hấn vẫn nói rõ ràng điểm tốt này trước, hấn chỉ là muốn uy hiếp, cũng không phải là thật muốn cùng Thượng Quan Ngũ Kiếm tranh giành nàng ta.

Mạc Tĩnh Viễn không tiếp tục nghe nữa, thừa tướng Nhan Khánh Ngọc đương nhiên hiểu được ám hiệu của hấn, còn Thượng Quan Ngũ Kiếm nếu thật sự muốn chọc đến mũi tủy của mình, hấn cũng sẽ nhường một bước.

Sau đó hấn cũng hi vọng, Nhan Khánh Ngọc kinh nhân tài trí không phải là hữu danh vô thực, có thể dùng tốc độ nhanh nhất dừng lại trò đùa khôi hài này, hấn cũng không cần phải diễn nữa, sau đó vui vui về và dẫn Nhạc Nhạn trở về Cẩm Tú thành.

Kinh thành bắt đầu vào mùa đông, Nhạc Nhạn không thích hợp ở lại!

Người hầu lần thứ sáu thông báo đại sảnh có khách, Mạc Tĩnh Viễn nay kiên nhẫn lại càng hết sạch sẽ hơn trước.

không phải đã chỉ hấn một lối ra rồi sao? Sao không đi tìm Thượng Quan Ngũ Kiếm mà hảo hảo bình luận đi, tìm hấn làm cái gì?

“Cùng nhà, ngươi không phải nghĩ sẽ cùng là em rể của ta chứ?” Chuyện đơn giản như thế này mà cũng lè mề đến thế, tên của hấn nổi tiếng trên toàn võ lâm, không lẽ chỉ là hư vô sao?

“Mạc huynh thật thích nói giỡn!” Lời này mà để Thượng Quan Ngũ Kiếm nghe được, bảo đảm biến ghen dậy sóng, đến lúc đó chuyện tốt của hai người sợ sẽ rắc rối thêm, “Hôm nay đến, là có chuyện muốn cùng Mạc huynh thương lượng nha!”

Mạc Tĩnh Viễn chẳng thiết đúng sai nhìn một cái, nhìn được đừng quá xúc động, nhìn Nhan Khánh Ngọc đang cười đến hình dạng thế kia cũng đủ biết không có chuyện gì tốt.

“Có chuyện gì liền nói thẳng đi!” Nghe nói hôm qua sau khi hấn cùng Thượng Quan Ngũ Kiếm thương lượng đã nhanh chóng tiến vào phòng Hoài Hương, chắc là giải thích rõ ràng, nếu không bây giờ hấn chắc chắn sẽ nói “Cho ta gặp Hoài Hương!”,... vân vân như thường ngày rồi..

“Ta cùng Hoài Hương hiểu lầm hôm qua đều đã hóa giải hết, ta cũng thật lòng muốn thú nàng làm thê tử, chỉ là bây giờ cả vương triều đều biết việc Hoài Hương thay Nguyên Thiên gả đi, hơn nữa lời đồn đãi lại đồn dập như sóng, hoang đường thế nào cũng có, cho nên ta có biện pháp, chúng ta thay đổi thân phận của mấy cô nương đó, đem thân phận hiện tại của họ gỡ xuống, tạo ra một cái mới?!”

Nhan Khánh Ngọc nhanh chóng phổ biến kế hoạch của hấn, kế hoạch kì thật khá đơn giản, muốn thực hiện không phải là quá khó.

“Các ngươi đều bàn bạc tốt lắm, còn đến tìm ta làm gì?” Mạc Tĩnh Viễn trong bụng ngầm hiểu ý định của Nhan Khánh Ngọc, nhưng hấn vẫn miễn cưỡng lên tinh thần, chỉ bởi vì hấn đã chuẩn bị thật tốt cho điều kiện, sẽ chờ Nhan Khánh Ngọc đến tận cửa đòi hỏi.

Mặc dù ngoài mặt hấn vẫn là hình dạng không quan tâm, nhưng kì thực một đôi mắt thông minh đã sớm hiểu hết.

“Ta đã an bài thân phận Hoài Hương thật tốt, còn có tứ hoàng tử tử hôn, chắc chắn người nhà sẽ không phản đối hôn sự này, nhưng sự thật Hoài Hương vẫn là nha hoàn của Mạc phủ, nên ta cần khế ước của nàng.” Chỉ có tìm được khế ước, Hoài Hương mới được danh chính ngôn thuận gả đến nhà hấn.

“Thân khế sao? Đương nhiên ta phải đưa nha.” Mạc Tĩnh Viễn cười một tiếng, giống như hấn đã đợi rất lâu, “Nhưng ta là thương nhân, sẽ không thực

hiện những vụ làm ăn mua bán như vậy, người cảm khế ước của nàng, ta được gì đây?”

Nhan Khánh Ngọc nụ cười trên mặt vẫn không biến mất, nhưng đáy mắt có thoáng bức dọc, đều do gần đây hấn quá để ý đến chuyện của Hương Hương, không chú ý đến vị Mạc đại thiếu gia luôn tính toán như thế này.

“Mạc huynh, Mạc phủ phú giáp một thương, chỉ e ta đem đến thứ gì đều không đáng để vào mắt!” Lời nói này của hấn là thật, trên thế gian này có cái gì mà Mạc phủ hấn không có sao? “Trong lòng nếu như đã có tính toán, thì cứ nói thẳng đi!”

Nếu Mạc gia muốn có cái gì, Mạc Tĩnh Viễn chắc chắn có tính toán trước trong lòng rồi!

“Cũng không có gì, chỉ là tháng sau có cuộc thi sát hạch, nghe nói hoàng thượng đã hạ lệnh, mục đích của cuộc thi chính là khảo sát tìm kiếm nhân tài, cho nên mới nghĩ nhờ người giúp một chút!” Mạc Tĩnh Viễn sờ môi, làm hình dạng nhẹ nhõm, thật ra mưu kế trong lòng hấn khác rất lớn a~

hấn càng tỏ ra bình thản, Nhan Khánh Ngọc trong lòng cũng chắc chắn hơn..

hấn không nhắc đến việc điện thí, chính là không muốn...

* * *

“Người phải nhờ ta giúp một ‘chuyện nhỏ’?” Nhan Khánh Ngọc nửa là cười chế nhạo chữ ‘nhỏ’ kia, nếu là nhỏ thật, thì sẽ không do đích thân Mạc đại thiếu gia nói ra.

“Cũng không có gì, chỉ là muốn người giúp một chút, để nâng đỡ người khác thôi!” Mạc Tĩnh Viễn quả không phụ hấn mong đợi, bày tỏ xong thật khiến hấn phải nhũn mày.

“Người nhờ ta trình bày với hoàng thượng, làm rồi kỷ cương phòng thi, để nâng đỡ một người?” Mạc thiếu gia lần này cũng qua lớn mật đi, chuyện lớn thế này cũng có thể tùy tiện nói ra.

“Ta chỉ muốn nhờ người tiến cử, cũng là làm rồi kỷ cương sao?” Mạc Tĩnh Viễn khẽ liếc qua một cái, nhanh tay cầm tờ giấy trên bàn, “Người nhìn này, mau đến đọc thử bài văn này xem?”

Nhan Khánh Ngọc khuôn mặt hồ nghi, không hiểu Mạc thiếu gia này là có chủ ý gì, không thể làm gì khác hơn là nhận lấy, hấn cúi đầu xuống đọc một đoạn, mắt liền sáng lên.

không thể ngừng trước khi nhìn xong hết tờ giấy đó, Nhan Khánh Ngọc tươi cười hơn hở, nhìn về phía Mạc Tĩnh Viễn đang nhàn hạ uống trà ở bên kia.

“thật là giỏi văn chương! Mạc huynh tìm đâu ra nhân tài thế này?” Lấy học thức dày rộng kia, nếu được đưa vào triều đình, tương lai chắc chắn sẽ rất xán lạn nha.

“Bây giờ không nói là ta công khai khi quân đi?” Mạc Tĩnh Viễn cười cực kì đặc ý, “Cứ đợi tin tức của ta, người này đã lên đến Nhị nguyên, tháng sau sẽ xuất hiện trên điện thử, lúc đó hai người các người tha hồ mà nói ngon nói ngọt.”

“Văn phong người này giỏi như vậy, không cần ta nói thì ngôi vị trạng nguyên lần này, không phải của hấn thì là của ai?” Nhan Khánh Ngọc rất trọng người tài, nên tay cũng không rời áng văn đó.

“Tuy nói là thi, nhưng ta cũng có thể nắm chắc được, người này sẽ nắm chắc một trong Tam nguyên!” Mạc Tĩnh Viễn không ngại nói, “Ta hi vọng là có kết quả tốt, để hấn công danh tịnh tại, tương lai mở rộng.”

Nhan Khánh Ngọc lạnh run một cái, không nghĩ đến vấn đề còn chưa kết thúc.

“Cuộc thi kết thúc, toàn bộ kết quả đều do hoàng thượng làm chủ a!” hấn chỉ là Tể tướng thôi mà...

“Đúng là hoàng thượng làm chủ, nhưng dù sao người cũng là trọng thần, tuyệt sẽ không thể không nghe ý kiến của người.” Mạc Tĩnh Viễn nói trước, tránh để hấn chối bỏ.

“Ta nói Nhan huynh.” Thay đổi xưng hô, Mạc Tĩnh Viễn cười đến mở lòng, “Người muốn thân khế của Hoài Hương, việc này hoàn toàn không thành vấn đề, mà nếu kế hoạch của người có hiệu quả, Hoài Hương liền danh chính ngôn thuận trở thành thê tử của người, từ này sớm chiều ở bên, tất nhiên sung sướng vô tận.”

Nhan Khánh Ngọc mỉm cười, không hiểu rõ tại sao hấn lại chuyển sang nói về mình và Hoài Hương.

“Mà Hoài Hương này, có thể xem như ta chăm sóc từ nhỏ đến lớn, nàng cá tính rất sợ người lạ, cho dù trong phủ có vài người ở lại hơn mười năm, nàng vẫn không dám thân cận.” Mạc Tĩnh Viễn bung cây quạt, có một chút kiên nhẫn, giống như là cùng Nhan Khánh Ngọc tán gẫu bình thường.

“Tuy nói người an bài tất cả kế hoạch, để nàng có thể danh chính trẫm thuận gả vào Nhan phủ, nhưng Nhan lão gia cũng không phải là người ngoài, sao sẽ không hiểu ngọn nguồn trong đó... Ta nghĩ Hoài Hương còn phải chịu đựng bị người căn vặn a.”

một lời nói thế nhưng đã đánh trúng lòng Nhan Khánh Ngọc, hấn đưa ra lời nói dối, chính là muốn bịt miệng người ngoài, lúc trước chuyện Hoài Hương

thay gã, người nhà có ai còn không hiểu đây? Hơn nữa đột trước phụ thân vì chuyện này mà vô cùng tức giận, làm sao có thể nhanh chóng chấp nhận nàng nhanh như vậy được?

Chính mình sửa lại chuyện xưa, nhưng cũng đừng tưởng lừa được phụ thân.

Mạc Tĩnh Viễn nhận ra điểm này, chắc chắn là muốn hấn không phiền lòng nữa thôi!

“Nhan huynh, ta nói như vậy cũng là có ý tốt. Hoài Hương đợi ở Mạc gia cũng mười mấy năm, tuy là ta cùng nàng không thân thiết cho lắm, nhưng mười mấy năm tình nghĩa cũng có, mới vì nàng lên tiếng.” Mạc Tĩnh Viễn không uống công bày ra hình dạng nhiệt tình, vẫn nhàn nhả như vậy, giống như là đang nói những chuyện không liên quan đến nhau.

“Có lời nào thì người cứ nói đi!” Ai bảo thân khế của Hoài Hương đang ở trên tay hấn, cho dù Nhan Khánh Ngọc không nguyện ý thế nào, cũng chỉ có thể khì khải tiếp chuyện với vị đại thiếu gia này.

“Rất đơn giản, người được hoàng thượng nể trọng, chuyện gì cũng muốn thông qua tay người, người bận rộn việc triều chính, không phải rồi rỗi, chuyện trong nhà khó quan tâm được.” Mạc Tĩnh Viễn mở tay, “Nhưng từ khi người cố tình cưới Hoài Hương, trong nhà liền có không ít phong ba, đến lúc đó người phải gánh cả việc công lẫn tư, bỏ không được nhưng giữ cũng không nổi, vậy không phải là hỏng hết sao?”

Nhan Khánh Ngọc không lên tiếng, trong lòng thấu hiểu hết ý của hấn, lúc trước cũng do mình bận rộn công sự, mới để cho tiểu nhân đến tìm Hương Hương quấy rầy...

“Hơn nữa người cũng vừa tân hôn, phí không ít công phu mới có thể đem mỹ nhân về cửa, người thật sự không muốn có thể ở bên cạnh chiều chuộng thế nhiều hơn sao?”

“Cho nên người muốn đề cử cho ta một vị nhân tài, muốn ta đem cơ hội thu hấn vào, bồi dưỡng thành cánh tay phải đắc lực, vì ta san sẻ công chuyện?” Nhan Khánh Ngọc vốn thông minh, cuối cùng cũng hiểu tại sao hấn lại đem Hương Hương vào..

“Chẳng lẽ không phải vậy?” Mạc Tĩnh Viễn lòng không áy náy, còn cho rằng mình vừa giúp hấn thực hiện một chuyện tốt...

“Ta không thể không thừa nhận, lời người nói rất đáng để suy nghĩ nha!” Hơn nữa hấn biết, người tài không nhiều, thế nhưng Mạc thiếu gia có thể tìm được, tức đã có suy tính kỹ lưỡng, chỉ là...

“Lai lịch của người này như thế nào?? Cưng nhiên lại có thể khiến Mạc thiếu gia phí tâm!”

Muốn nói Mạc Tĩnh Viễn ái mộ người tài, đối với Hoài Hương không có tính toán, Nhan Khánh Ngọc tuyệt sẽ không tin tưởng. Nhưng giờ phút này hấn lại có cảm giác, Mạc phủ không hô là thiên hạ đệ nhất thương cô, Mạc Tĩnh Viễn đi quân cờ này, không biết đã bố trí bao lâu? Nhưng chính là hấn không có cách nào cự tuyệt a...

Cũng khó trách, kể từ khi Hương Hương được đưa về Mạc gia, mỗi lần hấn đến tìm, Mạc Tĩnh Viễn chưa bao giờ ngăn trở, thậm chí lần trước còn giúp hấn, bố trí để hấn cùng Thượng Quan Ngừ Kiếm “tán gẫu” một chút, sợ rằng trong thời gian đó, cho dù hấn cùng Thượng Quan Ngừ Kiếm bàn luận cái gì, tính toán thế nào để giải quyết sự kiện này, chung cuộc cũng phải vòng về bên người hấn, cũng vì hấn đang giữ thân khế của Hoài Hương.

Cũng khó trách, hấn sẽ có hay không không bỏ kế hoạch của hấn cùng Thượng Quan Ngừ Kiếm không đây?!

“Chỉ là bằng hữu thôi!” Trách nhiệm của Mạc Tĩnh Viễn nặng nề, đương nhiên không muốn cùng hấn giải thích, chỉ là bày tỏ trao đổi điều kiện, “Ý của người như thế nào? Chỉ cần người cố gắng giúp hấn có được một chức quan, thân khế Hoài Hương tự nhiên là của người!”

Thấy bộ dáng hấn không muốn nói nhiều lời, Nhan Khánh Ngọc không khỏi thắc mắc..

Là người thế nào, mới khiến Mạc đại thiếu gia hoài phí tâm tư như vậy đây?

* * *

“Chỉ cần có chức quan là được, không có yêu cầu gì khác sao?” Nhan Khánh Ngọc nửa thật nửa ghẹo, dựa vào văn chương giỏi như vậy, cộng thêm hấn cũng lấy được tư cách đến điện thi, cho dù không có Mạc thiếu gia nhờ vả, hấn cũng chắc chắn, người này ít nhất cũng được một chức tiểu quan nha..

“Nếu như người muốn nghĩ giúp hấn đến cùng, người có thể bảo hoàng thượng tứ hôn công chúa nào đó cho hấn.” Như vậy hấn càng bớt việc, dù sao người cũng nên tính toán, nhờ hoàng thượng giúp chuyện nhỏ này, hạ chỉ tứ hôn lần hai cho hai người, tiện thể tứ hôn cho hấn, càng đỡ nhiều chuyện hơn sao?”

“Người nói tứ là tứ sao?” không ngờ hấn lớn mật đưa ra yêu cầu này, Nhan Khánh Ngọc sắc mặt không tốt cố tình không để ý đến mặt của hấn, “Người tưởng hoàng thượng rảnh rỗi không có việc gì làm, sẽ ngồi đó giúp người mai mối sao? Cho dù là tân trạng nguyên cũng không được phong làm phò mã nhé!”

yêu cầu không hợp lẽ thường này, hấn sao có thể đáp ứng? Càng không cần nói, nếu chọc giận hoàng thượng thì hôn sự của hấn cùng Thượng Quan Ngừ Kiếm cũng sẽ bị phá hủy, vậy càng thêm rắc rối a...

“không làm được thì coi như xong.” Mạc Tĩnh Viễn trong lòng cũng biết việc này không dễ làm, nên cũng không nhất quyết ép buộc hấn, “Tứ hôn có thể không dễ thấp, nhưng chuyện quan chức thì người có thể làm, đứng dưới Ngũ phẩm.”

“Mạc đại thiếu gia, người là muốn ta nhường luôn chức vị thừa tướng này cho hấn à?” Nhan Khánh Ngọc sắc mặt không tốt nói.

“Nếu người nguyện ý, ta không ngại!”

“Người cho là chuyện này, chỉ hai người chúng ta là có thể nói được sao?” Nhan Khánh Ngọc lạnh lùng liếc hấn một cái, cho dù hấn rất được hoàng thượng tin tưởng, cũng không có quyền lớn như thế!”

“Ta đã nói điều kiện của ta, người cũng đồng ý, những thứ khác ta không muốn quản nhiều!” không thay đổi thường ngày tùy hứng huyền ảo, Mạc Tĩnh Viễn tuyệt không cùng hấn vòng vo, “Tóm lại, người cứ cố gắng hoàn thành chuyện đó đi, Hoài Hương sẽ là của người, còn không, cho dù người quyền cao chức trọng thế nào, cũng đừng nghĩ mang người ra khỏi Mạc phủ!”

“Ta có thánh chỉ tứ hôn!” Có thánh chỉ ở đây, sẽ không ai có quyền ngăn cản hấn thành thân với Hoài Hương. . .

“Người tưởng không có thân khế, thì liền có thể đem người về sao?” Mạc Tĩnh Viễn cười lạnh một tiếng, “Người chưa nghe câu truyền ngôn trong Cẩm Tú thành sao? Bốn nữ nhi bên trong phủ, tình cảm đều do ta nuôi dưỡng, nếu ta ở bên tai Hoài Hương nói mấy câu, thì.”

Mạc Tĩnh Viễn nhìn về phía hấn, khuôn mặt xinh đẹp đầy âm mưu.

“Coi như tay người cầm thánh chỉ, có thể lấy Hoài Hương, nhưng ta không dám chắc hai người có thể bình thân sinh sống nha.”

Nhan Khánh Ngọc trừng mắt nhìn hấn, tính toán độ thực trong lời nói kia.

“không chỉ mình người, chỉ sợ Thượng Quan Ngũ Kiếm cũng sẽ không qua nổi.” Mạc Tĩnh Viễn lắc nhẹ quạt, cười đến âm hiểm, tuyệt không cho Nhan Khánh Ngọc đường cựa tuyệt.

Nhan Khánh Ngọc trừng mắt nhìn hấn, cuối cùng cũng đành xuống nước, “Được, ta đáp ứng người. . .”

sự việc đào hôn đó có thể coi là đại phong ba, chuyện đó cũng bình an mà lắng xuống, hạ màn, do hai bên nhân mã truyền ra, ngăn cản được lời truyền ngôn quá đáng kia, mà Hoài Hương cũng trở thành muội muội của Thượng Quan Ngũ Kiếm, được đích thân Hoàng Thượng hạ chỉ tứ hôn cho Nhan Khánh Ngọc..

Xem thấy chuyện tốt của hai người có kết quả, Nhạc Nhạn gặp ai cũng cao hứng, hơn nữa nàng không nghĩ đến là Trầm Thiên Hạm cũng có người, chính là thiếu chủ Kinh Thiên Bảo tiếng tăm lừng lẫy..

“Thiên Hạm, người cũng thiệt là, một chút tin tức cũng không để lộ ra, làm ta không kịp chuẩn bị.” Nhìn bạn tốt muốn lập tức gả đến phương Bắc, Nhạc Nhạn xác định sẽ không tha..

Hương Hương ở kinh thành, tiểu thư theo Thượng Quan Ngũ Kiếm về Phi Hà đảo, bây giờ đến Thiên Hạm cũng muốn xuất giá..

“Ta biết.” Trầm Thiên Hạm vốn quen giả nam trang, này lại lộ ra chút thẹn thùng nữ tính, “Ta vẫn cho là cả đời này sẽ không rời Mạc phủ, đâu ngờ...”

“không nghĩ đến sẽ gặp Kinh Thiên bảo chủ sao?” Nhìn vẻ mặt thẹn thùng đáng yêu của nàng, ngay cả Nhạc Nhạn ngày thường nghiêm túc cũng không nhịn được giễu cợt.

“Nhạc Nhạn!!!” Trầm Thiên Hạm hét lên thật nhỏ, không biết xử lí ra sao, hai má cũng đỏ hồng. . .

“Được rồi, không phá người nữa!” Nhạc Nhạn cười đến hai má đỏ ửng, trong lòng thật vì bạn mà cao hứng, “Chỉ là nghĩ đến người phải đi đến nơi xa như vậy, không biết sau này có còn gặp được không?..”

Nghĩ đến sắp chia ly, nụ cười Nhạc Nhạn liền biến mất. . .

Ba người bạn tốt sắp xuất giá, còn nàng cũng sắp rời phủ. Sau này nếu muốn ngồi nói chuyện phiếm như thế này, chắc chắn sẽ không dễ dàng a.

* * *

Nhìn nàng mắt nhỏ đột ngột sáng lên, Trầm Thiên Hạm cùng nàng lớn lên tự nhiên hiểu.

“Kỳ thật hôm nay ta đến tìm người, là vì đại tổng quản có nói với ta một chuyện. . .”

“Chuyện gì?” Nhìn Trầm Thiên Hạm vẻ mặt nghiêm nghị, Nhạc Nhạn cũng lên tinh thần.

“hấn nói, thân khế của người sắp đến thời hạn, đại tổng quản là nhờ ta hỏi người, xem người trong lòng có tính toán gì.” Trầm Thiên Hạm nhìn nàng, nên bắt được ánh mắt nàng lóe lên một chút bi thương, nhưng sau đó liền bị vẻ lạnh lùng hằng ngày che mất. . .

“không có tính toán gì hết. Đợi đến khi khế ước đến thời hạn, ta sẽ đến nơi ta nên đến, về nơi ta nên về...”

“Nhạc Nhạn...” Trầm Thiên Hạm thở dài không còn đường lựa chọn, “Hình dáng này của ngươi.....”

Có tâm sự gì nàng cũng giấu xuống tận đáy vực thẳm, nhất quyết không nói cho ai nghe..

“Hình dáng ta sao?” Nhạc Nhạn nở ra nụ cười...

“Ta với ngươi cùng nhau lớn lên, có một số việc ngươi không nói, chẳng lẽ ta nhìn không ra à?” Trương thành trong cùng một tình cảnh, lòng như kết lại với nhau, chẳng lẽ nàng không hiểu Nhạc Nhạn đang nghĩ gì sao?

Nụ cười biến mất, Nhạc Nhạn chuyển sang trầm mặc.

Trầm Thiên Hạm nghĩ đến mình sắp đến ngày mình phải đi đến Kinh Thiên bảo, sẽ không có ai chăm sóc cho Nhạc Nhạn, nếu không thừa dịp này thật tốt cùng nàng nói chuyện, ai biết được sau này nàng có đắm vào ngõ nhỏ rồi chết hay không đây..

“Nhạc Nhạn, chẳng lẽ ngươi không muốn ở bên cạnh thiếu gia sao?” không muốn nàng một lần nữa trốn tránh, Trầm Thiên Hạm là trực tiếp hỏi.

Nhạc Nhạn không nghĩ là nàng sẽ hỏi như vậy, người đờ ra, cặp mắt nhỏ nhìn thẳng vào nàng.....

“Ngươi đừng nhìn ta như thế này!” Trầm Thiên Hạm ở đáy lòng thở dài một hơi, nhưng là giọng điệu vì Mạc Tĩnh Viễn oán thán. Đáng thương cho thân thể Thiên Chi kiều từ của hắn, không phải từ đó giờ chuyện gì cũng theo ý hắn sao? Thế mà ông trời lại sắp đặt cho Nhạc Nhạn ở bên cạnh hắn, khiến hắn đôi khi không khác gì một đứa trẻ...

“Thiếu gia đối với ngươi như thế nào, trong mắt mọi người ai cũng nhìn rõ, ngươi lại cố tình làm bộ không có chuyện gì xảy ra, muốn đem hắn thoái thác...”

“Ta không có...” Nhạc Nhạn cúi đầu, thanh âm trở nên cực nhỏ, thế nào cũng nghĩ đến Thiên Hạm sẽ hỏi như vậy...

“Có một số việc, không phải ngươi nói là không có.” Trầm Thiên Hạm vỗ vỗ vai nàng, không nguyên ý nhìn nàng trốn tránh như vậy nữa.. “Ta biết rõ ngươi còn có điều gì cố kỵ, nhưng thiếu gia là một người cao ngạo, sẽ không tiếp nhận bị cự tuyệt...”

hắn duy nhất bị cự tuyệt, cũng là vì nữ tử trước mặt này....

“Ta với thiếu gia.... Chỉ là chủ tớ mà thôi!” Đầu óc nàng thế nào lại “chết” thế này..

“Ta hiểu rõ trong lòng ngươi cố kỵ thân phận chênh lệch, ta trước đây cũng như ngươi vậy, nhưng ngươi thử nhìn ta và Hương Hương xem, thân phận chúng ta đều giống nhau, trước đây ta cũng vì vậy mà lo lắng, kháng cự qua, nhưng sự thật đã chứng tỏ, vấn đề này không phải không thể giải quyết, nếu như ta có thể tìm được một nam nhân trước đây không hề quen biết nhưng giờ lại quan tâm ta, thì ngươi cũng có thể.....”

Nếu là như trước, nàng nhất định sẽ âm thầm ủng hộ quyết định của Nhạc Nhạn, bởi vì nàng hiểu cái cảm giác “hèn mọn” này, không phải lực học chúng nữ không thể so với tiêu thư, gia cảnh thấp kém, mà là xuất thân địa vị không thể đối gạt mình, dù chỉ là một chút...

Nhưng bây giờ đã thay đổi rồi a!

“Đó là vì số ngươi và Hương Hương rất tốt!” Tới nàng, nàng thực không dám vọng tưởng

“Ngươi không nên xem thường khả năng của thiếu gia!” Trầm Thiên Hạm vốn dự định sẽ tiếp nhận vị trí đại tổng quản Mạc gia, đương nhiên hiểu thiếu gia đã muốn gì thì rất ít khi thất bại, trừ danh tiếng của Mạc gia bên ngoài, bản thân hắn cũng có năng lực hơn người, chỉ có điều hành vi của hắn rất tùy hứng, thật sự rất mơ hồ...

Cho nên mọi người vừa nghĩ đến Mạc đại thiếu gia, tóm lại là hắn tùy hứng, không chịu gò bó, nếu có thể đi cùng hắn suốt đời, đúng là mệnh vô cùng tốt, cái gì không thể thì cũng vẫn là không thể...

“Ta không có xem thường hắn!” đi theo hắn bao lâu vậy, Nhạc Nhạn đương nhiên sẽ hiểu rõ vị Thiên Chi kiều từ này hơn hẳn mọi người, nhưng có một số chuyện, không phải hắn muốn thì cũng có thể.

“Đó chính là không hiểu quyết tâm của hắn rồi!” Trầm Thiên Hạm tiếp tục khai đạo cho người bạn tốt lâu ngày trốn tránh, “Theo ý ta, trên đời này, thiếu gia chỉ cần một người...”

Trầm Thiên Hạm trực tiếp, làm Nhạc Nhạn không thể trốn tránh..

“Hắn là Mạc gia trưởng tôn, cả Cẩm Tú thành ai cũng đều biết, ta chỉ là một nữ nhi bán thân đến Mạc phủ làm tỳ nữ, làm sao có thể...” Nhạc Nhạn khó khăn lên tiếng, khó có thể thừa nhận ý tưởng chân thật nhất trong lòng mình, “Ta không dám trông mong vĩnh viễn đến thân thể của hắn, nhìn hắn đi cưới một người môn đăng hộ đối khác, mặc dù trong lòng có ta hay không...”

“Ngươi làm sao biết thiếu gia sẽ không chỉ cưới một thê tử?” Muốn nàng nói, trong mắt thiếu gia chỉ có mình Nhạc Nhạn, sao có thể lấy người môn đăng

hộ đôi khác sao?

“Chuyện này không phải rất rõ ràng sao??” Nhạc Nhạn nhẹ nhếch khóe miệng, đáy mắt không có đường lựa chọn, chán nản, “Lão thái gia mặc dù yêu thương thiếu gia, nhưng với việc hôn sự, chắc chắn sẽ không để thiếu gia bốc đồng...”

Giống như tiểu thư, chọn đi chọn lại nhiều năm, trúng Nhan gia, nhưng lại không được. Nhưng sui gia của Mạc gia, ít nhất phải là môn đăng hộ đối a...

* * *

Về điểm này, Thiên Hạm tuyệt đối bất đồng ý tưởng với nàng.

“Người cái gì cũng không thử, chẳng lẽ muốn bỏ cuộc sao?” Trầm Thiên Hạm nói rõ, “Theo như ta thấy, thì từ đầu đến cuối, tâm tư thiếu gia chỉ ở một mình trên người người!”

Mặc dù rất muốn được thiếu gia oai phong thần võ có người khổng chế, nhưng vì hạnh phúc của bạn mình, nàng không thể ngại cho mình làm đại diện nhà gái nha!

“Nhạc Nhạn, có lẽ tình huống của mỗi người chúng ta đều không giống nhau, chuyện chúng ta gặp gỡ nhau, đến ta và Hương Hương cũng không tương tượng được.” Thấy nàng muốn há mồm phản bác, Trầm Thiên Hạm đánh lên tiếng trước một bước, “Còn chưa nói, người cùng thiếu gia sớm chiều chung sống như vậy nhiều năm, hôm nay người muốn rời khỏi, chẳng lẽ hẳn không đáng cho người báo một tiếng sao? Lòng tốt của thiếu gia đối với người nhiều năm nay, già trẻ lớn bé đều thấy, người cùng hẳn tạm biệt một cái, có khó quá không?”

Nhạc Nhạn im lặng.....

“Nhạc Nhạn, trước giờ ta không cần người quá mạnh mẽ, chính là hi vọng người có thể nghỉ cho hẳn một chút.” Tất cả đều có số phận riêng, nàng chỉ hy vọng Nhạc Nhạn tìm được hạnh phúc của nàng, “Ta chỉ hy vọng người đừng cảm vì bản thân mình, chỉ một lần thôi cũng được.....”

thật lớn bày tỏ tâm ý của mình, không cần bị động nữa.....

Nhạc Nhạn nhìn Trầm Thiên Hạm, trong mắt Trầm Thiên Hạm có thể tự tin là nàng vẫn thiếu....

Dừng cảm sao?

Ở thời khắc quen biết cuối cùng, nàng có thể dừng cảm đem tình cảm bấy lâu đi thổ lộ sao??

Nàng..... thật sự có thể ?!

~Hết chương 8~

Bạn đang đọc truyện *Sủng Tỳ Của Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Nhạc Nhạn ngồi ở lương đình dành cho hạ nhân suốt cả một buổi chiều, nhớ lại buổi tối đầu tiên Mạc Tĩnh Viễn tổ chức sinh nhật cho mình, lại nhớ tới thời điểm này vài năm trước....

Kì thật sao nàng lại không hiểu lý do vì sao thiếu gia đối với mình tốt vậy, chỉ là khoảng cách thân phận giữa hai người lớn như thế, nàng làm sao có thể tự nhiên tiếp nhận tất cả, chỉ sợ có lòng chờ đợi, gặp phải lúc bị cự tuyệt, sẽ càng thêm khó chịu...

Vốn là nàng nghĩ, chính mình đợi đến khi mãn hạn kì bán thân, liền về nhà làm bạn với mẹ già, nhưng chính Thiên Hạm lại khiến lòng nàng có thêm áp lực, bắt đầu ngu xuẩn hành động.

Nàng nên dừng cảm sao? Nên vì mình mà tranh thủ sao? Cho dù người ấy cao đến mức nàng không với tới, cũng biết rõ giấc mộng ấy không thể nào thành hiện thực, nàng cũng muốn thử à?

Buổi trưa, từng trận gió nhẹ thổi tới, để rồi ren của nàng từ từ chìm xuống, tay nhỏ bé sờ lên khối ngọc bội trên ngực, lại nhớ tới đây là vật phẩm quan trọng mà thiếu gia từng tặng cho mình, có lẽ... nàng không xứng với nó.

Bóp chặt ngọc bội, nàng đột nhiên nhớ đến chủ nhân của nó, người từng khiến nàng sợ hãi, nhưng về sau lại một lòng cẩn thận chăm sóc nàng.

không kịp suy nghĩ nhiều, nàng một mạch hướng thư phòng đi đến, trong lòng có một chút hi vọng, đến khi gặp mặt, mong là có đủ dũng khí để nói ra..

Nhưng đến bên ngoài thư phòng nàng mới phát hiện, trong phòng không chỉ một mình Mạc Tĩnh Viễn mà còn có Mạc thị phụ phụ, ba người giống như đang tranh luận gì đó..

Nhạc Nạn tâm cả kinh, dừng bước, thanh âm Mạc lão gia liền truyền vào tai nàng..

“Tĩnh Viễn, cha nói với con nhiều như vậy, rốt cuộc con có nghe không?” Đối với đứa con trai này, lão vừa thương, lại vừa sợ, nhưng việc này không thể đùa được, biết rõ khi nói lên thì đứa con trai sẽ không cao hứng, nhưng lão vẫn cố lấy dũng khí, tiếp tục nói.

“Còn nhỏ tai thông mắt sáng, tất nhiên sẽ nghe rồi!”

“Con tuổi cũng không nhỏ, Nguyên Thiên cũng xuất giá rồi, hôn sự của con vẫn đặt chưa đúng chỗ.” Điều này lão cùng thê tử vô cùng đau đầu, không phải chưa cùng hẳn đề cập qua, chỉ là mỗi lần đều như gió thoảng qua tai, bọn họ nói vài lần thành nhiều, đến nỗi đứa con trai trở mặt đòi từ cha mẹ...

Nhưng còn phải kéo dài bao lâu đây? Đến khi nào họ mới được ôm tôn tử (cháu nội) đây ?? Đến cả lão thái gia cũng vô cùng nóng lòng muốn được ôm tăng tôn (cháu cố) này!!

“Con là đích tôn duy nhất của Mạc gia, con nhìn đám bạn cùng tuổi con kia, vợ con không phải thành đàn rồi sao?? Còn con cứ kéo dài hôn sự của mình năm này qua năm nọ, hỏi sao ta không gấp chứ?!”

“Đúng a!!!” Mạc phu nhân nãy giờ một bên trầm mặc liền lên tiếng phụ họa, “Chính con cũng thấy, năm nào mấy bà mối đến cửa nhà làm mai làm mối, thế mà con một chút cũng không đáp ứng, các tiểu thư đến tìm cũng không gặp, như vậy hôn sự làm sao mà thành hả?”

Mạc Tĩnh Viễn trả lời, chính là đến cùng không để ý, bọn họ nói mệt rồi cũng phải bỏ cuộc thôi, chẳng lẽ họ có thể tự chủ trương quyết định hôn sự của hắn, rồi bắt hắn đi bái đường sao??

Thấy con trai hình dạng mặc kệ, Mạc thị phụ phụ cũng không thể ép buộc hắn được, hắn từ nhỏ đã quen được người ta thuận theo, bây giờ cha mẹ muốn ra uy nghiêm cũng khó như lên trời rồi...

“Ta nói, con sẽ không phải chính là thật sự thích Nhạc Nạn chứ?” Con trai một câu cũng không nói, Mạc lão gia không còn cách nào khác hơn là lớn mật nhắc đến yếu điểm của hắn. Quả nhiên, vừa nhắc đến Nhạc Nạn, mắt hắn liền hướng sang, nhìn lão, “không phải là cha ngoan cố ép buộc, nếu con thật sự thích Nhạc Nạn, có thể thu nó vào phòng làm tiểu thiếp...”

Việc này đến, lão không thể không nhận ra thái độ cứng cỏi của con trai đối với nha đầu kia, liền chọn một thời điểm thích hợp để can thiệp.

hắn nhìn thấy, con trai ở Nhạc Nạn chính là vô cùng sùng ái, nếu so với Nguyên Thiên thì thật là thoải mái hơn rất nhiều!

Việc này nhìn trong đáy mắt hắn, cũng không phản đối qua, con trai cao hứng sao?

Nhưng nếu hắn tính toán một mình Nhạc Nạn một đời, người làm cha như lão thật không nói không được...

“Nhưng mà Nhạc Nạn, nó tuyệt đối không được lên chính thất!” Mạc lão gia tăng thêm giọng điệu, “Đừng nói ta, ngay cả lão thái gia cũng không tán thành!”

“Đúng vậy, Tĩnh Viễn!” Mạc phu nhân lo lắng lên tiếng, con trai mình cố chấp bà không biết sao? Nhìn lại những thiếu gia nhà khác, lại chẳng tam thê tứ thiếp? Làm mẹ chỉ sợ con trai không khí phách, nợ phong lưu quá nhiều. Nhưng con trai bà, nhiều năm qua vẫn chỉ yêu thích một mình Nhạc Nạn, còn bảo vệ kỉ lưỡng, “Lão thái gia mặc dù sùng con, nhưng cũng không để con bốc đồng trong hôn nhân. Mạc phủ chúng ta đặt chân lên Cẩm tú thành cũng hơn trăm năm, ở đây, địa vị thật rất lớn, tương lai thê tử của con chính là người sẽ ngồi lên vị trí chủ mẫu Mạc gia, cần phải chọn một người cùng môn đăng hộ đối...”

Thấy biểu tình của con trai không có dao động quá lớn, Mạc phu nhân lấy lại tính tình, khuyên bảo, “Mẹ không bảo con bé Nhạc Nạn không tốt, chỉ là nó là tỷ nữ nhà chúng ta, coi như là có kẻ ước đi, nhưng cũng chỉ thể xem là con nhà dân bình thường, sao xứng với con đây?”

Mạc lão gia vội vàng tiếp lời sau khi thê tử nói xong, tựa hồ như quyết định, hôm nay hắn phải gạt đầu đáp ứng, không thể không đồng ý.

“Nếu không phải năm xưa lão tổ tông lập gia quy không được liên thân với hoàng thất, nếu không, với thân phận và địa vị của chúng ta bây giờ, con có lấy được công chúa cũng không phải là trào cao!” Lời nói này thật kiêu ngạo, nhưng sự thật chính là như vậy, Mạc gia hắn nắm giữ hầu như toàn bộ việc thương mại chính của triều đình, liền đến triều đình cũng phải nể mặt họ ba phần a...

“Tĩnh Viễn à! Mẹ biết con thích Nhạc Nạn, cũng là giữ nàng bên cạnh cùng lớn lên, nhưng hôn sự của con không thể tùy tiện như vậy. Lão thái gia đã thúc giục con nhiều lần, con cũng biết tuổi của lão thái gia lớn, chỉ chân thành mong có thể nhìn thấy con thành thân, có con cháu, thế nhưng con cứ kéo dài hết năm này qua năm nọ, để lão nhân gia ngai gấp đến trong lòng khổ sở...”

“Hôm đó đại tổng quản có nói với ta, thân thể Nhạc Nạn cũng sắp đến kì rồi, đến lúc đó nàng có ở lại hay không, ta không có ý kiến, nhưng là vị trí thiếu phu nhân Mạc gia, nàng tuyệt đối không được ngồi lên!” Nếu không phải Nhạc Nạn khéo léo an phận, không vì được sủng mà kiêu căng, và con trai cũng không cố chấp như vậy, bà cũng phải hành xử công bằng, đã sớm nghĩ biện pháp đưa nàng đi xa rồi!

Mạc thị phụ phụ xướng phụ tùy, nhưng cũng không chắc chắn có thể thuyết phục được con trai, không nghĩ đến hiểu từ không kém Mạc Tĩnh Viễn lại phối hợp lên tiếng.

“Tóm lại, con lập tức lấy nàng làm dâu, tận lực thay Mạc gia truyền lại hương khói là được chứ gì?”

Con trai lần này có trả lời, lại thẳng thắn như vậy, mắt hai người không khỏi sáng lên.

“Ừ ừ, chính là như vậy!” Mạc phu nhân không quan tâm rằng con trai hôm nay có phải là uống nhầm thuốc hay không, chỉ cần hắn cùng bà bàn chuyện hôn sự, bà cũng nên đi tạ ơn tổ tiên rồi, “Bà mối Vương có đem vài bức tranh tặng đến, liền đến tiểu thư con quan ở kinh thành cũng có, con xem ưng mỗi nào, mẹ sẽ cho người đến sắp xếp ngay!”

Gấp vậy sao? Mạc Tĩnh Viễn có chút buồn cười nhìn họ chỉ kém một chút là không nhảy lên la to, sai người vội vàng kéo bà mối Vương vào trong phủ.

“không phải hai người đã giúp con chọn thật tốt rồi sao?” Mạc Tĩnh Viễn nửa hừ lạnh.

“Chúng ta..... Đâu có như vậy! Quan trọng là con vui vẻ thôi!” Mạc phu nhân có chút ngại ngần cười không ngừng, bà chính là muốn đem tiểu thư bà ưng ý nhất chân dung để phía trên cùng, thuận tiện hơn nói nhiều nữa, chỉ như vậy là xong!

Tính tình con trai bà bà làm sao không biết rõ?! Nếu thay hắn quyết định hôn nhân, chắc chắn sẽ xảy ra chuyện a.

“Tĩnh Viễn, con đây là đồng ý sao?” Mạc lão gia khuôn mặt mừng rỡ, không ngờ lo lắng phiền não bao lâu này, hôm nay được giải quyết hết.....

Mạc Tĩnh Viễn nhìn về phía ánh mắt nhiệt tình của song thân, kéo kéo mi tâm, “Con nhất định sẽ cho hai người một nàng dâu môn đăng hộ đối!”

* * *

Hơn hai canh nữa trôi qua, Nhạc Nhạn mới thông thả đẩy cửa vào.

Mạc Tĩnh Viễn đang ngồi ở án biên xem sách ngẩng đầu, lông mày xinh đẹp hơi bị nhíu lại...

“Em đi đâu vậy? Com chiều cũng không thấy, là chuyện gì làm em như vậy đây?” Lời hắn còn chưa nói xong thì cái người đang đứng trước cửa kia lại chạy đến bên người ôm hắn, cuốn sách hắn đang cầm trong tay liền rớt xuống.....

Mạc Tĩnh Viễn nhìn chằm chằm người đang nằm trong lòng mình, nghĩ đến là chuyện gì đã làm Nhạc Nhạn không kịp chờ, chủ động lao vào.

Người trong lòng không trả lời, chỉ là vẫn nằm trong lòng hắn, một tiếng cũng không nói.

Mạc Tĩnh Viễn cũng mặc nàng, ôm nàng tiến vào phòng trong, cũng không có ý định truy vấn. Chỉ là không nghĩ đến vừa đặt lên giường thì nàng ngẩng đầu lên, thần sắc phức tạp nhìn hắn.....

“Hử?” hắn nhíu mày, còn chưa kịp hỏi thăm, nàng đã từng giọt từng giọt rơi nước mắt....

“Thế nào không nói gì đã khóc rồi đây?” hắn vội vàng đem nàng ôm trở lại vào lòng, ôn nhu động thủ lau nước mắt cho nàng, lại phát hiện nàng vẫn rơi lệ không ngừng, một chút cũng không có ý định dừng lại.

Nàng làm hắn khó được “kinh hoàng”, lại không nhịn được buồn bực, phải biết được Nhạc Nhạn sao lại khóc, chuyện gì cũng đều giấu trong lòng, cho dù có uất ức gì, cũng không có ý tỏ lộ với hắn, hơn nữa khi hắn có ý bảo vệ, ai dám để nàng uất ức?

Cho nên từ nhỏ mấy lần nàng khóc chỉ đếm trên đầu ngón tay, vậy mà hôm nay khóc đến thương tâm như vậy.....

Nhìn lại, khuôn mặt cũng đầy vệt nước mắt, lại không phát ra thanh âm nào, cứ như vậy khóc, khóc đến lòng hắn cũng đau....

“Em..... Trước hết nín... nín khóc đi.” Cao cao tại thượng Mạc thiếu gia đến khi gặp tình huống này, cũng chỉ có thể đầu hàng. Hắn đau lòng, lấy tay lau dòng lệ mãi không dừng, dụi dụi, “Trước đừng khóc, rốt cuộc là có chuyện gì, em nói ta nghe đi!”

Nhạc Nhạn cúi đầu xuống, tránh ánh mắt thăm dò của hắn, nàng cũng không biết vì sao khi nghe được hắn đồng ý nghe lão gia phu nhân khuyên bảo, chấp thuận sẽ chọn cho họ một nàng dâu môn đăng hộ đối, lòng nàng lại đau như vậy.....

Đây không phải là chuyện mà nàng đã sớm biết rồi sao? Nhiều năm như vậy, nàng chính là đề xuống tình cảm của mình, không dám phóng túng dù chỉ một chút, cũng chưa bao giờ dám trước mặt hắn mở miệng, không phải chính vì chuyện này à?

“Nhạc Nhạn.....” Thấy nàng vẫn như vậy khóc không ngừng, đầu Mạc Tĩnh Viễn thật sự đau, chuyện gì nàng cũng không nói, hắn giải quyết thế nào đây???

hắn không còn lựa chọn ôm chặt lấy nàng trên giường, mặc cho nàng khóc thật thoải mái...

Đại thiếu gia như hắn, quả là càng ngày càng vô dụng rồi.....

* * *

Tỉnh lại sau khi ngủ thiếp đi, Nhạc Nhạn chớp chớp hai mắt cay cay, nhất thời nhớ lại chuyện gì đã xảy ra.....

A! Nàng nhớ là.....

Hai bàn tay ôm lấy mặt, nàng tự khinh bỉ chính mình. Nàng là sao đây? Sao có thể khóc đến không còn là mình trước mặt thiếu gia như vậy??

Thiếu gia ?!

Nàng bỗng thả tay xuống, mới phát hiện mình đang ngủ trong lòng thiếu gia, mà hắn còn khoác áo khoác, nửa nằm nửa ngồi dựa bên giường ngủ. . .

Nàng cẩn thận ngồi dậy, ánh mắt quyến luyến Mạc Tĩnh Viễn còn đang ngủ mơ..

Bên tai nàng tựa hồ như nghe những lời dụ dỗ nhu tình của thiếu gia thường ngày cao ngạo, thiếu gia như vậy, nàng sao có thể không yêu? Kì thực đã sớm yêu hắn, nhưng ngại thân phận hai người, khiến nàng không thể thừa nhận.

Tham luyến nhìn thật kỹ hắn, nghĩ đến quen biết của hai người từ trước đến giờ, nàng cuối cùng cũng tháo xuống phòng bị, mặc cho từng cái hôn của mình rơi nhẹ trên má hắn..

Lông mi hắn rậm rạp khẽ nháy vài cái, Mạc Tĩnh Viễn mở mắt bừng dậy, thật ngoài ý muốn với hành động của nàng. . .

“Em.” Chợt nhớ tới nàng đêm qua thất thường, lông mày hắn không nhịn được mà nhăn nhó, tính toán muốn hỏi thật rõ nàng trước, thật tốt dạy cho nàng một bước. . .

“Thiếu gia. Em yêu người!” Nếu thiếu gia đã có quyết định, nàng cũng không cần phải cố kị quá nhiều, “Em thật sự đã nghĩ, sẽ vĩnh viễn luôn ở bên người. . .”

Chỉ là chuyện này không thể nào, thiếu gia sắp thành thân, nàng sao có thể ở lại bên hắn chứ?

Mạc Tĩnh Viễn bị nàng chủ động bày tỏ liền quên hết chuyện xảy ra hôm qua, khóe môi nhếch lên một nụ cười. . . Cuối cùng cũng chịu thừa nhận rồi sao?

Nhạc Nhạn không cho hắn thời gian suy nghĩ nhiều, môi non mềm chủ động đặt lên môi hắn, hai tay cũng tự động quấn quanh eo hắn, quyết tâm ở thời gian cuối cùng này, sẽ cùng hắn thật tốt làm bạn. . .

Nàng nhiệt tình đương nhiên khiến Mạc Tĩnh Viễn hai mắt sáng lên, tương đương phối hợp bế nàng ngồi lên chân mình, xiêm áo vướng bận rất nhanh bị vứt ra tứ phía, nhưng hai người cũng không thém ngó ngang đến chi tiết nhỏ nhặt này, chỉ gấp rút thăm dò lẫn nhau.

Hai đùi trắng nõn của nàng vì tư thế dạng chân mà bị tách ra, để hắn dễ dàng khiêu khích nguồn nước động tình của nàng, chọc cho nàng vui sướng, mềm mại tựa đầu lên vai hắn, khó chịu ngấm nga, hoa huyết giữa chân non mềm ẩm ướt, đang khao khát chờ đợi hắn lấp đầy. . .

“Thiếu gia.” Nàng hai má ửng hồng, thấp giọng thỉnh cầu, một trận tê dại làm nàng mất đi ý thức mà dựa cả người vào, lớn mật cạo lấy dục vọng bộc phát của hắn..

“Hửm?” Mạc Tĩnh Viễn xấu tính cố tình như không biết, nhẹ nhàng găm cắn bờ vai trắng tuyết của nàng, dẫn lấy hình dạng nàng nở nụ cười nhiễm đầy tình dục, sức lực trên tay cũng tăng lên vài phần, tiếp tục trêu chọc nàng. . .

“A.” Tiếng rên rỉ tiêu hồn cũng không nhịn được, “Thiếu gia. Thiếu gia. A!”

“Thế nào đây, không thoải mái?” Động tác hắn dừng lại, trêu chọc nàng, dù bận vẫn ung dung nhìn hai má nàng hồng hồng, sương mù trên ánh mắt thật. . . dụ người vô cùng. . .

Hàm răng trắng của nàng cắn cắn lấy bờ môi bên dưới, cả người nóng bức vì hắn dùng tay mà cảm thấy trần trụi hư không, miệng cũng không lên tiếng được. . .

“Người.” Nàng trào lên đầu vai hắn, ánh mắt đáng thương lên án hành động hắn.

“Ta thế nào? Em muốn gì cứ nói ra nha!” hắn đại thiếu gia cười không ngớt. . .

Nhạc Nhạn bấu môi nhìn hắn, như bất mãn hắn đắc ý, tâm đã quyết, tay nhỏ bé lớn mật cầm lấy hắn vừa kiên định vừa nóng, mộng đẹp ở trên hắn tránh vài vòng, rồi hạ xuống, để hắn chạm vào nơi ẩm ướt của mình. . .

Mạc Tĩnh Viễn mạch cả người căng cứng, cười không ra nữa.

Tiểu nha đầu hôm nay thật quá lớn mật, nhưng hắn. . . lại yêu chết nàng chủ động như thế này.

“Tiểu Nhạn nhi của ta.” hắn thuận theo vịn lấy hông nàng, thủ tiến vào bên trong hoa huyết tràn ngập. . .

Nàng buồn bực hừ một tiếng, tay nhỏ tự nhiên buông lỏng hắn. Mạc Tĩnh Viễn cũng thẳng lưng một cái, thật sâu tiến vào trong nàng.

“Aa.....” Cả người hừ không nãy giờ được sung sướng lấp đầy, Nhạc Nạn thỏa mãn giãn ra mi tâm, mà động tác hần lúc nặng lúc nhẹ khiến nàng cảm thấy ngửa ngửa, chỉ có thể nhìn không được khinh ngăm, chân nhỏ chặt chẽ quấn vòng thân hần, thân thể thuận theo động tác của hần mà mở ra, để khi hần tiến vào hoa huyết, óa hoa mở rộng ôm ấp lấy hần, để hần lần nữa để mê tiến vào, nhu thuận mở ra ... vì hần...

Tiểu Nạn nhi của hần...

hần đình trệ tốc độ, rướn người, hướng đến chiếc cổ nhỏ xinh của nàng cắn một cái, để lại trên người nàng dấu ấn của hần...

“Đừng như vậy.....” một trận tê dại tràn đến làm Nhạc Nạn không nhìn được cầu xin tha thứ, lại mị hoặc thờ ra rên rỉ, để tình lang không thể nào dừng lại được.

“Vậy muốn thế nào?” hần lật người nàng lại nằm sấp trên giường, móng nhỏ kiều hãnh ngẩng lên, Mạc Tĩnh Viễn rất nhanh chiếm lấy nàng từ đằng sau, “Vậy sao??”

Nhạc Nạn không làm được gì liền cảm lấy chán, để tư thế kia có thể khiến hần dễ dàng thâm nhập, nàng có thể cảm thấy dục vọng nóng bỏng trong người mình thẳng tiến đến nơi mẫn cảm nhất của nàng, để nàng hút thật chặt.

“A.... thật tốt.... thật nóng....”

“Thế nào? Thoải mái chứ?” Có người cố tình muốn trêu chọc nàng, Mạc Tĩnh Viễn giữ lấy thắt lưng nàng, hạ lực một cái, chạm vào, như linh hồn chạm vào nhau...

“không biết.. Em không biết.....” Nàng đem hai má hồng thẹn thùng chôn vào trong chăn, âm mưu muốn giấu đi tiếng rên rỉ của mình, nhưng cũng không nhìn được cầu xin, “nhẹ.... Dừng lực nhẹ một chút..... A!”

“Thoải mái không?” hần khẳng khái muốn nghe thừa nhận của nàng, Mạc Tĩnh Viễn cố ý khi nhanh khi chậm lắc lấy eo, trêu chọc nàng, thậm chí như vậy dừng trong người nàng, uốn éo chuyển thành mê nheo, mãi ra trận trận lửa nóng, cũng mãi ra tiếng rên rỉ tiêu hồn của nàng...

Nhạc Nạn hai má thẹn thùng đỏ hồng, một làn sóng tê dại sáng khoái lướt ra, để thân thể nàng hóa ra một chút nước dính, hoa huyết không ngừng vọt ra mật dịch, để khi hần lôi kéo đến cực khoái, thân thể yếu kiều run rẩy, trong chốc lát tiếng ngăm mắt hồn được kéo ra.....

Mạc Tĩnh Viễn yêu thương vuốt lấy vết sẹo trên lưng nàng, lần nữa bắt đầu kéo đến, một cái lại một cái chạm đến nơi sâu nhất trong nàng. Trong thời khắc cao trào nhất của dục vọng, hần ở trong nàng phóng thích tất cả bản thân.....

Tiểu Nạn nhi của hần!

~Hết chương 9~

Bạn đang đọc truyện *Sủng Tỳ Của Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Khế ước Nhạc Nạn đến thời hạn, nàng liền rời khỏi Mạc phủ.

không ai biết chuyện là như thế nào. Chỉ biết khi Mạc Tĩnh Viễn ra cửa, nàng liền đi tìm Mạc phủ nhân, sau đó Mạc phủ nhân liền muốn đại tổng quản đem khế ước của nàng trả lại, còn cho hai người đi theo hộ tống nàng về quê..

Tất cả mọi người đều suy đoán, sau ba ngày nữa, khi Mạc Tĩnh Viễn về biết được truyện này sẽ có hay không mà đừng đừng đi tìm Mạc phủ nhân chất vấn, số đông đều cựa phía Nhạc Nạn.

Nhưng thiếu gia trở về rồi, thanh âm run run của đại tổng quản khi báo cáo cũng nghe thấy, chỉ là lông mày nhăn lại, một chữ cũng không nói, cũng không tìm phủ nhân, không phái nhân mã, chỉ như vậy lặng lẽ trở về Tĩnh Vũ hiền, rồi qua vài ngày lại theo lễ thường mà đi đàm phán chuyện buôn bán, buổi tối trở về phủ liền nghỉ ngơi, cứ như Nhạc Nạn chưa hề tồn tại....

Toàn bộ mọi người đều tròn tròn mắt, không hiểu chuyện này là thế nào? Ai cũng biết Nhạc Nạn là người thiếu gia yêu thương nhất, chẳng lẽ một lời cũng không hỏi thăm sao?

Nhiều người còn chưa hiểu rõ mọi chuyện, thế nhưng lại nhận được một tin động trời hơn: Thiếu gia muốn kết hôn.

Đừng nói là người làm trong nhà, ngay cả lão gia phủ nhân cũng bị hần làm cho sợ đến mức không nói được một lúc.

Theo đại tổng quản nói, thiếu phủ nhân cũng không rõ là tiểu thư nhà nào, chỉ là muốn lão gia, phủ nhân cùng lão thái gia có thể yên lòng, sau đó đại tổng

quần đi mua những gì cần thiết cho hôn sự....

Mà những vật phẩm trân quý khiến cho người ta phải trợn mắt lè lưỡi như vậy cho thấy, thiếu gia dụng tâm coi trọng thiếu phu nhân đến người khác cũng cảm nhận được, mọi người liền không khỏi suy đoán xem tiểu thư nhà nào mà lợi hại như vậy, cư nhiên có thể thu phục được đệ nhất Mạc đại thiếu gia.

Thiếu gia đương nhiên sẽ không tốt bụng cho họ biết đáp án, bàn giao toàn bộ lại cho đại tổng quản hảo hảo làm, liền đi đến Kinh thành..

Kinh thành, theo tính cách thiếu gia, sẽ không phải là đặc biệt đi thăm Hoài Hương tiểu thư, mà gần đây không có chuyện buôn bán lớn nào khiến hắn phải đích thân đi, cho nên tất cả mọi người đều nói, không chừng thiếu phu nhân là Kinh thành tiểu thư, có thể là tiểu thư con quan quyền cao chức trọng!

Cũng là... Theo tôn quý của thiếu gia, chỉ có kinh thành quan gia tiểu thư mới xứng.

Chỉ là một tin tức truyền đi mà người dân Cẩm Tú thành không khỏi cảm thấy bị thương cho Nhạc Nhạn, nhìn lại ba vị tiểu thư kia, có thể gả đi thật tốt, thật hạnh phúc a! Mọi người khó tránh sẽ suy nghĩ Nhạc Nhạn cũng như vậy, hơn nữa Mạc đại thiếu gia cũng sủng nãi nãi như thế, như thế nhiều năm tổn tâm phí. Mà nhân dân cũng trông đợi màn “bỏ giang sơn vì mỹ nhân”, đoán xem Mạc thiếu gia sẽ cải lại trường bối vì Nhạc Nhạn, cuối cùng Mạc lão gia, Mạc phu nhân không thể không bị thuyết phục, đành gật đầu đáp ứng cho Nhạc Nhạn vào nhà, đại gia đình cùng vui vẻ....

Chuyện xưa chẳng lẽ không phải như vậy à? Mà Mạc thiếu gia này cũng thật tuyệt tình, chớp mắt liền quyết định chuyện kết hôn, nói không chừng, Nhạc Nhạn là bị đuổi khỏi phủ đấy chứ!!

Trong lúc nhất thời, cả Cẩm Tú thành xuất hiện không biết bao nhiêu lời đồn đại, mà nhiều như vậy, khó tránh khỏi sẽ không lọt vào tai Nhạc Nhạn...

Nàng nỗ lực không thêm nghĩ nữa, cho rằng cuộc sống an bình như này, trở về nhà của mình mới là tốt nhất, nhưng tựa hồ chỉ có mình nàng thấy thế...

“Nhạc Nhạn, trước còn dừng lại đã, uống tí trà nghỉ ngơi đi!” Người đẩy cửa ra, đem trà tiến vào chính là mẫu thân của Nhạc Nhạn.

“Mẹ!” Nhạc Nhạn nghe lời, buông món đồ xuống, đứng dậy, quan tâm đón lấy, “Con không mệt, mẹ đừng phí công lo lắng!”

Viên thị nhìn nữ nhi của mình, đáy lòng áy náy vô cùng, cho dù năm ấy là bất đắc dĩ mới đem Nhạc Nhạn bán vào Mạc phủ làm tiểu nha hoàn, lúc đó nàng mới mười tuổi, đã phải vì gia đình hi sinh, một lần rời nhà là tám năm, cũng thật khổ cực cho nàng...

May mà nữ nhi cũng không để chuyện này trong lòng, tám năm nhưng vẫn quan tâm không ít đến gia đình, cho dù Mạc thiếu gia quản nàng rất chặt, nhất quyết không cho đi qua đêm, nhưng thư từ vẫn không bị gián đoạn, chính vì vậy mà tình cảm của hai người cũng không quá lạnh nhạt...

“không phí không phí!” Nhìn nữ nhi khéo léo như vậy, bà nghĩ phải thật tốt yêu thương nàng, bù đắp lại thân tình tám năm, nếu có thể, bà chỉ hy vọng nữ nhi đời này chính là bình an vô sự, không phải lo nghĩ nhiều, nhưng kì lạ..... “Nhạc Nhạn, con có chuyện gì thì nói ra đi, đừng giấu trong lòng như vậy!”

Nghĩ đến lúc đó Mạc thiếu gia đối xử tốt với nữ nhi, bà đương nhiên là nhìn thấy hoàn toàn. Đừng nói là cực kì sủng Nhạc Nhạn, mà đối xử với chúng nữ Mạc gia cũng rất quan tâm, nhưng dù sao cũng không môn đăng hộ đối, bây giờ tin tức Mạc thiếu gia sắp thành thân lan đi khắp nơi, con gái trong lòng chắc cũng rất khó chịu.

“Mẹ, không có gì!” Nhạc Nhạn mạnh mẽ cười, che giấu cảm xúc khó chịu trong lòng.

“Mẹ nói là chuyện thiếu gia thành thân sao? Cũng phải, lớn tuổi rồi, cũng là chuyện đương nhiên...”

“Nhưng mà.....”

“Lão thái gia, lão phu nhân chắc hẳn rất cao hứng...” Nhạc Nhạn lên tiếng cắt đứt lời mẫu thân chưa nói xong, sâu kín lên tiếng, “Con.. cũng thay huynh ấy cao hứng...”

Cuối cùng lời nói kia không biết là để cho mẫu thân an tâm, hay chính nàng muốn tự an ủi bản thân nhiều hơn đây.....

“Nhạc Nhạn, có một số chuyện, mẹ không thể không nói...” Nhìn nữ nhi hai má tái nhợt, nói nàng cao hứng, thực là tự lừa mình dối người, “Mẹ mặc dù không biết giữa con và Mạc thiếu gia đã xảy ra chuyện gì, nhưng có thể thấy được hẳn rất coi trọng con, bất cứ chuyện gì hẳn cũng quan tâm, còn cho chúng ta một gian phòng ở...”

“Mẹ!” Nhạc Nhạn lần nữa ôn nhu đã đoạn lời mẫu thân, “Con đã rời khỏi Mạc phủ, nên chuyện của họ cùng con không quan hệ!”

Viên thị cứng người, chỉ có thể thăm thán, “Chính con cũng thấy đây là chuyện tốt, nay Mạc thiếu gia cũng chuẩn bị thành thân, hôn sự của con làm sao đây?”

Nàng cùng Mạc thiếu gia mấy năm gần đây như hình với bóng không rời. Mạc thiếu gia đối với nàng sủng ái ai ai cũng biết, bây giờ nàng rời khỏi Mạc phủ, chính là danh tiết cũng sớm bị hủy, đừng nói Cẩm Tú thành, có khi ba thành lân cận cũng không có ai đến dạm hỏi a...

“Mẹ, mẹ đừng quan tâm!” Nhạc Nhạn nhẹ nhàng an ủi mẫu thân, “Con thật vất vả mới về nhà, còn muốn ở cùng với mẹ và đệ đệ một thời gian nữa, chuyện hôn nhân cần chi gấp đây?”

Kỳ thật kể từ khi quyết định rời khỏi Mạc phủ, nàng cũng biết chắc sau này mình sẽ không thể kết hôn, nếu được về nhà, sẽ đem thời gian còn lại phụng

đường mẫu thân, nếu đệ đệ cưới dâu, chắc chắn sẽ không chứa chấp vị đại tỷ này nữa, lúc đó nàng sẽ đi tìm cuộc sống mới.

* * *

“Mạc thiếu gia thật độc ác, một điểm cũng không nghĩ cho con.” Viên thị vừa nghĩ đến nữ nhi uất ức, cho dù có hảo cảm với Mạc Tĩnh Viễn cũng không khỏi trách móc.

“không có! Mạc thiếu gia đối với con rất tốt!” Chỉ là, nàng không đủ tốt thôi. .

Viên thị còn có thể nói gì, chỉ còn nước vỗ vai an ủi nữ nhi, cùng nàng nói vài chuyện lý thú, tán gẫu về đứa con trai đã lên kinh ứng thí, đem người Mạc gia vớt ra khỏi đầu.

* * *

“Chúc mừng!”

Nằm ở biệt viện của Mạc gia ở kinh thành, Mạc Tĩnh Viễn nhắc lên ly rượu, hướng đến tân khoa trạng nguyên chúc rượu.

“Cảm ơn Mạc đại ca!” Người có điểm nhỏ bé kia cũng nâng lên ly rượu, cảm kích nhìn ân nhân quan trọng nhất trong đời mình, “Đời này có chút thành tựu, cũng nhờ Mạc đại ca giúp đỡ.”

hắn là thành tâm thành ý, nếu không phải Mạc đại gia cấp cho hắn sách vở, còn tự chỉ dạy hắn, nếu không chỉ dựa vào một mình hắn, sao có thể trong thời gian ngắn như vậy công thành danh toại đây?

“không cần khách khí!” Mạc Tĩnh Viễn môi khẽ nhếch, tâm tình vui vẻ, “Ngươi cũng không để ta thất vọng, đạt được rồi, sau này nhất định phải cố gắng đấy!”

Lấy được lời khen, hai má liền ửng hồng, sùng bái nhìn hắn.

“Nhưng Mạc đại ca, tên Nhan gia ... cũng là do huynh an bài sao?” Ở điện thử, vị Thừa tướng rất được hoàng thượng trọng dụng đối với hắn biểu hiện khá thân thiết, cũng ở trước mặt hoàng thượng thay hắn nói bao nhiêu lời tốt, hành vi rõ ràng thế này, không khỏi khiến hắn hoài nghi.

“Chuyện này không cần ngươi quản.” Mạc Tĩnh Viễn không trả lời hắn, “Nhan Khánh Ngọc không phải ngu ngốc, nếu ngươi thật không có tài văn chương, hắn sẽ không tiến cử ngươi với hoàng thượng.”

hắn làm, chính là nhân cơ hội một chút, cộng một chút “khuyến bảo” thôi mà! “Ngươi sẵn có lòng học hỏi, đi theo Nhan Khánh Ngọc âu cũng là chuyện tốt!”

“Vâng!” Có thể đi cùng với người nổi tiếng thiên hạ kia, Trình Thế Bằng đương nhiên rất vui vẻ.

“Ngươi rất tốt, có thể đạt được ước định của ta!” Nhìn học sinh hắn dạy dỗ bảy năm kia, Mạc Tĩnh Viễn không khỏi có chút cao ngạo, mà hắn cùng tỷ tỷ mặt mũi cũng giống nhau hơn một nửa, lại để hắn liên tưởng đến nữ nhân đã bỏ hắn rồi đi kia, nụ cười liền giảm đi một chút.

“Ngươi sao vậy, Mạc đại ca?”

“không có gì!” Mạc Tĩnh Viễn nghĩ đến chuyện nên làm, tâm tình cũng khá lên, “Bây giờ, ngươi công danh cũng đã thành, hoàng thượng cũng đặc biệt phong ngươi thành quan Tứ phẩm, có thể thay đổi xưng hô rồi!”

Trình Thế Bằng sững sờ một chút, sau đó liền nở nụ cười.

“Tỷ phu!”

“Rất tốt!” Tiểu tử này quả thật rất thông minh, không uổng công hắn dạy nhiều năm, Mạc Tĩnh Viễn rất hài lòng, “Sáng hai ngày sau, cùng với toàn bộ quan viên sẽ về Cẩm Tú thành! đi gặp mẫu thân và tỷ tỷ ngươi mà báo hỷ.”

hắn thực rất chờ mong, tò mò, Nhạc Nạn sẽ có phản ứng nào đây?

Tiểu Nạn nhi ngọc của hắn!

Mấy ngày này, Trình gia người thăm viếng không dứt.

Kể từ tin Trình Thế Bằng đỗ Tam nguyên trở về trong Cẩm Tú thành, bất kể là quan địa phương, láng giềng xa gần, người chúc mừng chính là không dứt.

Viên thị cùng Nhạc Nạn trong lòng cũng thật rất cao hứng, người báo hỷ nói, biểu hiện của Trình Thế Bằng rất tốt, hoàng thượng rất thưởng thức, Nhan gia cũng nói giúp hắn, cuối cùng không chỉ đỗ đầu, mà hắn còn được hoàng thượng phong quan hàm Tứ phẩm, trong lúc nhất thời trở thành người được sung ái nhất triều đình, con đường làm quan vô hạn. . .

Nhạc Nạn vội trong vội ngoại, một phút cũng không rảnh, nhưng vẫn tốt bụng, miệng cũng cười không dứt, cũng chỉ có lúc này nàng mới có thể tạm

quên đi Mạc Tĩnh Viễn..

“Tân khoa trạng nguyên trở về rồi!”

một người lớn tiếng nói vọng vào, Nhạc Nhận vội vàng buông đồ vật trong tay ra, đỡ mẹ đến bên cửa lớn, quả nhiên thấy bóng của đệ đệ ngày càng gần.

“Mẫu thân, tỷ tỷ..” Còn chưa tới cửa, Trình Thế Bằng đã xuống ngựa, quỳ gối trước mặt mẫu thân..

“Đứa bé ngoan! Mau đứng lên!” Viên thị tuy vẫn cười, nhưng vẫn không nhìn được mà chảy nước mắt! “Mau đứng lên, mau đứng lên!”

“Vâng!” Trình Thế Bằng cùng Nhạc Nhận mỗi người đỡ một bên mẫu thân vào trong nhà..

Tế bái phụ thân xong, ba người còn chưa kịp háo hão nói chuyện, thì trước cửa lớn đã có một trận dao động!

“Có lẽ người kia đến đây chúc mừng..” Nhạc Nhận tinh ý nhìn Trình Thế Bằng biểu hiện cao thâm khó đoán..

“Đại tỷ, phiền tỷ ra đó xem là ai giùm đệ..”

“Tốt, đệ ở đây bồi mẫu thân!” Nhạc Nhận mỉm cười, đi đến cửa lớn, liền bị cảnh tượng đó dọa cho hoảng sợ.

Trước cửa là một đội nhân mã, đem theo rất nhiều đại lễ hồng phẩm, hơn nữa....

* * *

Trời ạ! Nhạc Nhận lấy lại ý thức, lấy tay che miệng, khó tin người mà mình cực kì quen thuộc đang ở trước mặt..

Sao lại như vậy??? Là chuyện gì đây???

“Thế nào? không bao lâu mà đã quên ta rồi?”

“Thiếu gia.....” Nàng chỉ vào chính mình, thật sự chính nàng cũng không tin được.. “Người thế nào đến?”

Còn nữa, phía sau hần bày binh là chuyện gì? không cần nói, bên cạnh hần chính là bà mối nổi tiếng nhất kinh thành.

“Ta đến đề bàn luận về việc thành thân a!” Mạc Tĩnh Viễn trả lời đúng sự thật, nở nụ cười tự tin mà quý phái, làm mê đảo biết bao cô nương gia...

“Cái gì?” Nhạc Nhận luôn luôn bình tĩnh, lần này chỉ kém không trừng đến lòi mắt ra..

Bàn chuyện? Thành thân?

một bên quần chúng bắt đầu thì thầm này nọ, cùng một ý chí muốn xem chuyện gì xảy ra, tất cả mọi người đều cảm nhận được, sẽ có một chuyện lớn xảy ra..

“Đại tỷ!” không biết từ lúc nào, Trình Thế Bằng đã đi tới phía sau nàng, nhẹ đặt tay lên vai, “Mạc thiếu gia đến kinh tìm đệ, hướng đệ đưa ra hôn ước, đệ đã đồng ý, cũng đã nói với mẫu thân, mẫu thân cũng rất tán thành chuyện hôn sự này!”

Phụ thân mất sớm, đại tỷ vì chăm lo gia đình mà chịu bán vào Mạc gia tám năm, hần rất cảm kích, may mà vì vậy gặp được Mạc Tĩnh Viễn, hần dùng tâm an bài tất cả kế hoạch này, đối với đại tỷ tâm chân thành không cần hoài nghi, mà đại tỷ cũng coi là khổ tận cam lai, hần cũng rất cao hứng.

Chỉ là, đại tỷ sao tự nhiên ngây người chứ?

“Đại tỷ?” Trình Thế Bằng gọi nàng, lại phát hiện hai má nàng tái đi, khẽ lay nhẹ.

“Đại tỷ....” hần còn chưa nói xong, tay chân Mạc Tĩnh Viễn đã gọn gàng ôm lấy nàng, hướng một căn phòng nhỏ đi đến.

Này..... hần không phải là quá mức tự nhiên đi? Hơn nữa đại tỷ vẫn còn là cô nương gia a! Cho dù sau này hai người cũng trở thành phu thê, nhưng mà trước mặt công chúng ôm ôm như vậy, cũng là làm mất danh dự cô nương gia người ta quá đi!

Cho dù hần sùng bái vị tỷ phu tương lai này, nhưng cũng không cho phép.

hần đang muốn tiến lên ngăn lại, lại phát hiện mình bị mẫu thân kéo lại, bà lắc đầu, mỉm cười..

Hai miệng nhỏ khề bàn bạc với nhau về vấn đề này, dù sao Mạc Tĩnh Viễn cũng là một người hành động tùy tiện, mọi người cũng sẽ không cùng hần tính toán.

* * *

“Hoàn hồn chưa?” Mạc Tĩnh Viễn ôm Nhạc Nhận lên ghế dựa dài, còn rót một ly trà, chỉ sợ nữ nhân này sẽ lại ngất đi, tiếp tục đá kích tôn nghiêm phái

nam của hắn...

Thế nào, phải gả cho hắn khó tiếp nhận vậy sao? Nhìn dáng vẻ nàng, giống như là bị đòi nợ vậy, khó coi như bị quý đuổi theo...

“không phải thật...” Nhạc Nhạn nhíu mày, thậm chí nhấc tay lên, gõ vào trán mình..

“Nàng làm gì?” Mạc Tĩnh Viễn la lên, kéo tay nàng xuống, ngăn cản hành vi tự khổ bản thân của nàng, “Thế nào? Việc ta muốn lấy nàng, khó tiếp nhận vậy sao?”

“Em..... Đây.....” Nhạc Nhạn nhất thời không thể nói, ngàn vạn lời muốn nói ra nhưng lại không nói được.. “Nhưng mà.....”

“Còn nhưng mà cái gì?” Mạc Tĩnh Viễn không tốt nhìn nàng, cảm thấy mình như là kiếp trước nợ nàng, nên kiếp này mới bị nàng ăn gấu gao như vậy, “Ta còn chưa hỏi nàng, tại sao lại thừa lúc ta không có phủ mà lên rồi đi. Sùng nàng nhiều năm như vậy, muốn đi nàng cũng không chào ta một tiếng nữa à?”

“Thiếu gia.... không phải vậy!” Nhạc Nhạn lắc đầu, “Chỉ là... em không muốn chàng khó xử..”

Cũng là sợ mình cùng hắn đối mặt, sẽ nở không rời xa....

“Ta khó xử? Ta khó xử cái gì?” hắn từ nhỏ đến lớn, chưa bao giờ khó xử nha, “Chính nàng ngược còn chưa tính? Sao không đến hỏi ta? Như vậy len lén rời khỏi. Trong phòng ta thiếu đi một nha đầu, nàng muốn ta tìm ở đâu đây?”

“Người trong phủ rất nhiều, thiếu gia muốn dạng tỳ nữ nào, cũng nhất định tìm được.” Nàng cúi thấp xuống, tâm đau như bị nhéo, không cho biết thật lòng chính mình, nếu không chính là phí công rồi!

“Ta liền muốn nàng!” hắn thực sẽ không để ai ức hiếp nàng, rõ ràng nói như vậy, nàng là không hiểu ở đâu? Càng không cần nói, hắn cũng dẫn đại đội nhân mã đến rồi, nàng không lẽ còn không đếm xỉa? “Nàng đã nghe chưa? Trong phòng ta không tính toán thay người, thậm chí đến bây giờ, ta chỉ cần mỗi một mình nàng, nàng hiểu rồi chứ?”

“Nhưng mà.....” Nàng kinh ngạc ngẩng đầu, giống như nghe cái gì đó .. huyễn hoặc..

“Nhưng mà cái gì? Mẹ nàng cùng đệ đệ cũng đã đồng ý rồi, bảy ngày sau chính là hôn lễ, nàng còn muốn tránh sao?” Thấy nàng không lên tiếng, hắn liền trực tiếp nói, “Nàng không cần nói gì nữa, chung sống như vậy vài năm, nàng còn không hiểu sao? Ta nói chỉ cần một người, chính là chỉ cưới một mình nàng, tam thê tứ thiếp tuyệt sẽ không xảy ra, cũng sẽ không khiến nàng uất ức...”

“Nhưng...” Cho dù ánh mắt hắn giống như là bốc hỏa, như là muốn ăn thịt người, nàng vẫn không nhận được hoài nghi, “Hôm đó rõ ràng em nghe chàng đồng ý với lão gia phu nhân, sẽ..... sẽ không chấp nhận em...”

* * *

“Tại sao không chấp nhận?” hắn khẽ cười một tiếng, rồi lấy tay nhẹ nhàng vuốt lên trán nàng, “Xem ra, nàng vẫn chưa quen với thân phận mới của mình, mới hỏi ngược vậy!”

“Thân phận mới?” Nàng có thân phận mới sao? Tối đa cũng chỉ là nô bộc của Mạc phủ mà thôi!

“Nàng là tỳ nữ của tân khoa trạng nguyên, Thế Bàng lại là quan Tứ phẩm, nàng giờ chính là quan gia tiểu thư đó!” Về trở ngại thân phận, hắn chưa bao giờ để ý đến, nhưng hắn biết điều này vĩnh viễn sẽ trong lòng nàng, mà cha mẹ chắc chắn sẽ ngăn cản, cho nên hắn đã sớm nghĩ ra đối sách rồi!!

Cho tới nay, hắn đã có kế hoạch dạy dỗ, vun trồng Thế Bàng, mỗi tháng nhất định sẽ đích thân kiểm tra việc học của hắn, chính là vì ngày này mà thôi!.....

Mà bản thân Thế Bàng, tư chất cũng có thừa, hoàn toàn đạt đến mục tiêu của hắn.

“Em?” Quan gia tiểu thư?? Nàng thành Quan gia tiểu thư? Vậy trước thời điểm hắn nói cùng lão gia phu nhân, đã tính qua thời điểm này..

“Cho nên chàng mới dám đáp ứng lão gia phu nhân?” Nàng kinh ngạc không dứt, “Nhưng làm sao chàng dám chắc chắn, lễ biểu hiện của Thế Bàng ở điện thờ không tốt...”

“sẽ không! hắn là do một tay ta dạy ra, ta hiểu rõ hắn có thể!” Càng không cần nói, hắn đã lên lút tìm Nhan Khánh Ngọc nhờ vả rồi..

“Đây... này quá khó tin..” Nhạc Nhạn hoàn toàn không có cách nào để tiếp nhận, sao lại như vậy? Vấn đề đã đè nặng trong lòng nàng bao lâu nay, thân phận hai người rất khác biệt, sao có thể dễ dàng bị phá vỡ như vậy? Nàng là toàn vẹn thương tâm, không phải là không lo sợ...

Vừa nghĩ tới vấn đề này, liền lấy tay che mặt, không dám đối diện với hắn.

“Bây giờ tin chưa?” hắn sắc mặt không tốt nhìn nàng, nhưng lại không thể xử phạt nàng, đành hung hăng nhìn chằm chằm khuôn mặt nàng.

“Chàng... bắt đầu kế hoạch này khi nào?” Nàng biết hắn rất thông minh, có rất nhiều biện pháp, nhưng là tất cả, hắn bắt đầu từ khi nào? Và tại sao phải vì nàng phí tâm nhiều như vậy...

“Nàng nói đi?” hấn dùng lực ôm nàng vào lòng, cảm giác mất đi bỗng có lại thật rất tốt, hấn ngửi thấy mùi vị quen thuộc trên người nàng, liền nhẹ cọ lấy cổ họng thon gọn của nàng.

“Bây giờ đã hiểu chưa? Còn muốn cự tuyệt ta không?” hấn giọng điệu hung ác, nhưng trong tròng mắt đen vẫn có một tia không xác định được....

Nhạc Nhạn sớm chiều chung sống với hấn mau chóng nhận ra. hấn cho là nàng sẽ cự tuyệt sao? Sau những chuyện hấn đã làm cho nàng?

Nàng rũ mặt thấp xuống, không muốn để cho hấn thấy nước mắt đã đọng lại trên khóe mắt, đó là nước mắt của cảm động, cũng là của sự vui sướng...

“Thiếu gia, sinh nhật trước, chàng có đồng ý cho em một yêu cầu, nhưng cho đến giờ em vẫn chưa nói, giờ... có được hay không?” Nàng thanh ôn nhu, dần dần nụ cười, thư thả mà buông lỏng.

Mạc Tinh Viễn mắt sáng lên, nhưng lại cố tỏ ra trấn định.

“Đương nhiên được, nàng nói đi!” Trong lúc nhất thời, tâm hấn bị khổng chế thành cuồng loạn, nàng sẽ không nói ra cái gì có thể giết người chứ?

“Em nghĩ, sinh nhật những năm sau, chàng luôn cùng em đi qua!” Nàng ngẩng đầu, nở với hấn nụ cười thật đẹp.. “Có được không, thiếu gia?”

Mạc Tinh Viễn đang nghĩ đến nên trừng phạt nàng thế nào vì dám lên lút bỏ đi, nhưng khóe miệng kéo lên không theo ý muốn, để hấn cười đến ngây ngô mà ngu xuẩn..

“Tiểu Nhạn nhi của ta, đương nhiên có thể!!”

hấn cuối cùng hào phóng cười to, ôm lấy trần bảo của mình, hứa với nàng hai người sẽ không bao giờ rời xa...

* * *

Mạc đại thiếu gia thành thân!

Chuyện lớn như vậy khiến Cẩm Tú thành cũng trở nên xôn xao hơn, hơn nữa không ai nghĩ đến, những tưởng người thiếu gia thành thân sẽ là một tiểu thư nào đó ở Kinh thành, không ngờ lại chính là một trong bốn đại tiểu thư Mạc gia: Nhạc Nhạn.

Vốn là khi Nhạc Nhạn rời khỏi Mạc phủ, tất cả mọi người thất vọng vô cùng, nghĩ đến vị tiểu thư cuối cùng này chỉ sợ là không có được hạnh phúc như ba người kia, không nghĩ đến chuyện phát triển nhanh, thẳng đến lúc này...

Mạc Tinh Viễn vốn định thành thân, cũng xác định thế tử là quan gia, môn đăng hộ đối, nhưng là vị quan gia thiên kim này chính là người đã bán thân đến Mạc gia làm tỳ nữ, Nhạc Nhạn...

Biến đổi này thật quá lớn!!!

Đừng nói người dân Cẩm Tú thành chất lưỡi hít hà, mà đến Mạc gia từ trên xuống dưới đều cảm thấy, chuyện này họ không thể nào nghĩ đến..

Nhưng bất kể như thế nào, đây vẫn là sự thật, hơn nữa Nhạc Nhạn không chỉ là quan gia tiểu thư, mà đệ đệ duy nhất của nàng cũng được suy đoán sẽ sớm trở thành người kế thừa Nhan Khánh Ngọc, trở thành một vị tân tướng.

Là tỷ tỷ, thân phận so với quan gia tiểu thư chính là không kém!

Lần này môn đăng hộ đối rồi!!

Trưởng bối Mạc gia cũng không bắt bẻ nữa, mặt luôn tươi cười mà chủ trì hôn lễ...

Bốn vị tiểu thư nổi tiếng của Cẩm Tú thành cuối cùng cũng tìm được nơi chốn tốt, hôn sự của chúng nữ thật rất thần kì, ước chừng sẽ lưu truyền ở Cẩm Tú thành trong suốt mười năm!!

Mãi cho đến nhiều năm sau, người đời vẫn là vui thích nói...

Nghe đến Mạc gia Cẩm Tú thành sao? Biết chuyện xưa của bốn vị tiểu thư sao?

Bốn đoạn hôn sự này, chắc chắn vẫn sẽ được lưu truyền thôi!

[Toàn thư kết]

Bạn đang đọc truyện *Sủng Tỳ Của Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

